

ம லை வ ா ழ் ம க் க ள்

(நீ ல ம லை)

அ. திருமலைமுத்துசுவாமி

M.A., B.T., Dip. Lib. Sc.,

நூலகத் துறைத் தலைவர்,

தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

ஒளவை நூலகம்

4/141, பீராட்டேவ் * சென்னை-1

ஒளவை வெளியீடு : 32.,
முதற்பதிப்பு : ஆகஸ்ட், 1959
உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை : ரூ. 2-00.

AVVAI NOOLAHAM
Publishers & Book-Sellers,
4/141, BROADWAY :: MADRAS—1.

அச்சிட்டோர் : ரமணி பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-1.

பொருட்பிரிவு

பிரிவு

தலைப்பு

பக்கம்

1. மலையரசி

5—11

[தோற்றுவாய் - நீலமலையின் இருப்பிடம் - கால நிலை - நிலவளம் - ஆறுகள் - காடுகள் - நீர்ப் பாசனத் திட்டங்கள் - விளைபொருள்கள் - மக்கள் தொகை - நாட்டுப் பூங்கா - கோடையூர்கள்.]

2. தோதவர்

12—24

[தோதவர் யார்? - ஆடை, அணி - தோதவர் செல்வம் - பல கணவர் மணம் - சமுதாய அமைப்பு - குண நலன்கள் - சமயம் - திருமணச் சடங்கு - இறுதிச் சடங்கு - பெயர்கள் - இல்லங்கள் - கோயில்கள் - மொழி.]

3. படகர் அல்லது வடுகர்

25—82

[படகரின் தோற்றம் - புலிகொன்ற வீரன் - உதயராயன் கோட்டை - குதிரை மலை - இதப்பா, பாழையாரு பரம்பரை - கல் வட்டங்கள் - படகர் பிரிவு - உடையார்-ஆருவர் - அதிகாரிகள் - கணக்கர் - தொரியாக்கள் - மந்திரத்துக்கு மருண்டோர் - குலம் மாறிப் பெண் எடுத்தல் - உழுதுண்டு வாழ் வோர் - படக நங்கையர் - மணியக்காரர் - உடைகள் - அணிகள் - பெண்டிர் அணிகள் - பச்சை குத்தல் - பச்சை எப்படிக்குத்துவது - சூடு - வீடுகள் - சுத்துக் கல், மந்தைக்கல் - ஒலியா - மாடுகள் - பெருமையின் சின்னங்கள் - தூண்டில் மீன் - படகர்களும் வழக்கு மன்றமும் - வசை - வாழ்த்து -

முட்டுக் கொட்டா - நன்கொடைகள் - கொல்லாமல்
கொல்லுவார் - தோதவரும் தொலைவர் - பாலாள்
ஆகும் படகப் பாலகன் - தலை ஈற்று - கோயில்
பாற்பண்ணைகள் - பைராங்கன்னியின் வரலாறு -
இலிங்கம் அணிவித்தல் - பரங்கி நாட்டுச் சடங்கு -
உழவு விழாக்கள் - தினைவிழா (அறுவடை விழா) -
கடவுளர் பட்டியல் - கடவுளர் விழா-தீக் குழித்திரு
நாள் - மேற்கு நாட்டு விழா - சக்காளத்தி விழா -
பெரு விருந்து விழா - கோனாக்கூர் விழா - ஒலக்
குடி - திருமணம் - உடையார் திருமணம் - மறு
மணம் - வழி வழிச் சொத்து - கன்னி கட்டொடு,
கன்னி காக்கொடு - பிள்ளைப்பேறு - பெயரிடல்-
முடி எடுத்தல் - மரணப் படுக்கை - இறுதிப் பய
ணம் - பிணை ஊர்வலம் - பாவ மன்னிப்புப் பாடல் -
பிற செய்திகள் - சூலியாக இருக்கும் பொழுது
கணவன் இறந்தால்...? - கொரரம்பு - உடையார்
இறுதிக் கடன் - மனவலை.]

குறும்பர்கள்

83—90

[குடில்கள் - வீட்டுப் பொருட்கள் - பூப்பு
நீராட்டு - திருமணம் - தொழில்கள் - பல பரிவு
கள் - பெண்டிர்கள் - கடவுள் வழிபாடு அல்லது
ஆண்டு வழிபாடு - ஊராட்சி - இழவு.]

கோட்டர்கள்

91—108

[தோற்றம் - ஊர்களும் குடிசைகளும் - பழக்க
வழக்கங்கள் - தொழில்கள் - வேளாண்மை-கோட்ட
மகளிர் - குருமார் - புதிய குருமார்-தெய்வங்கள் -
ஆண்டுவிழா - கூத்தாட்டம் - தோதவர் நெய்யும்,
கோட்டர் தானியமும் - திருமண முறைகள் - மண
விலக்கு - தலைப்பேறு காலம் - இழவு - திதி - விளை
யாட்டுக்கள் - அணிவகைகள் - முடிவுரை.]

மலை வாழ் மக்கள்

1. மலையரசி

தோற்றுவாய் :

தென்னாடு ஒரு பொன்னாடு. அப்பொன்னாடு மலைகள் சூழ்ந்த ஒரு நன்னாடு. மலைகளிலே எழிலும், பொழிலும், ஏற்றமும், தோற்றமும் பெற்ற மலை நீலமலை. அம்மலையே மலைகளின் அரசியாகவும் திகழ்கிறது.

நீல மலையைத் தெரியாத தமிழ் மக்கள் இரார். ஏன்? இந்தியப் பெருநிலம் முழுமையுமே நீலமலையின் பேரும் புகழும் வெகுவாகப் பரவியுள்ளது. வெளிநாடுகளுக்கும் இதன் அருமையும், பெருமையும், சீரும், சிறப்பும் எட்டியுள்ளன.

நீலமலையின் இருப்பிடம் :

நீலமலை மாவட்டத்தின் தென் எல்லையாகக் கோவை மாவட்டமும், மலையாள நாடும் அமைந்துள்ளன. மலையாள மாவட்டம் மேல் எல்லையாகவும் கோவை மாவட்டம் கீழ் எல்லையாகவும் விளங்குகின்றன. வட எல்லைகளாக மைசூர் நாடும், கோவை மாவட்டமும், மலையாள நாடும் அமைந்து அணி செய்கின்றன.

நீலமலை மாவட்டத்தின் பரப்பளவு 982 சதுர மைல்களாகும். இந்த மாவட்டத்திலே உள்ள வட்டங்கள் மூன்று. அவை கூடலூர், உதக மண்டலம், குன்னூர் என்பனவாம்.

நீலமலை மாவட்டம் மலைகள் நிரம்பிய மாவட்டமாகும். எங்கு நோக்கினும் 'மஞ்சு கண் துஞ்சும்' மலைகளே காட்சி யளிக்கும். உயரத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு நோக்கின் நீலமலை மாவட்டத்தை இரு பிரிவாக்கலாம். கடல் மட்டத்திலி ருந்து 6500 அடி உயரத்தில் உள்ள பகுதி, 3000 அடி உயரத்தில் உள்ள மற்றொரு பகுதி. முதலில் உள்ள நீல மலைப் பகுதியின் நீளம் 35 கல்; அகலம் 20 கல். இந்த மலைச் சரிவே மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையும் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையும் சந்திக்கும் இடமாகும். அடுத்த பகுதி தென் கிழக்கில் உள்ள வய நாடாகும். இதுவும் ஒரு மலைச் சரிவே. இப்பகுதி தெற்கிலும் தென் கிழக்கிலும் சரிந்துள் ளது. இந்த வய நாட்டைத் தென் வடலாகச் செல்லும் மலைத் தொடர் ஒன்று இரு பகுதியாகப் பிரிக்கிறது. இந்த மலைத் தொடரிலே உள்ள சிகரங்களுள் மிகவும் உயர்ந்த சிகரம் 'தொட்ட பெட்டா' என்பதாகும். இதன் உயரம் 8,650 அடியாகும். இந்தச் சிகரம் உதகையிலிருந்து கிழக்கே ஐந்து கல் தொலைவில் உள்ளது. தொட்ட பெட்டாவுக் கருகிலே வேறு மூன்று சிகரங்களும் உள்ளன. அவற்றின் உயரம் 8000 அடியாகும். குளாவ மலை, ஏலக்கா மலை, பனிமலை என்பன அச் சிகரங்களின் பெயர்களாம். வய நாட்டுக்கு வடபால், பெண்ணை, முதுமலை எனும் அடர்ந்த காடுகள் இரண்டு உள்ளன.

கால நிலை :

நீலமலையின் காலநிலை உடலுக்கு மட்டும் மல்ல, உள் ளத்துக்கும் உகந்ததாகும். இளைத்த உடலைத் தேற்றும் வன்மையும், களைத்த உள்ளத்துக்குச் சுறுசுறுப்பூட்டி மகிழ்ச்சிதரும் தன்மையும் நீலமலைக்கு உண்டு. இதனே லேயே வாழ்க்கைச் சுழலிலே சிக்கிச் சோர்வுற்ற செல்வர் களும், அரசியலிலே ஈடுபட்டு அலுத்த அரசியல் வாதிகளும் இந்த நீலமலைக்கு வருகிறார்கள் ; துன்ப நீக்கமும் இன்ப ஆக்கமும் பெற்றுத் தெம்பும் தெளிவும் அடைந்து செல்லு கிறார்கள்.

நீலமலை மாவட்டத்திலே ஆண்டு முழுதும் மழை பெய்வது இல்லை. அம் மாவட்டம் அவ்வளவு உயரத்தில் இருந்த போதிலும், அங்கும் மழையே பெய்யாத காலமும் உண்டு. அது மட்டுமல்ல; கதிரவனே தெரியாத காலமும் உண்டு. சனவரி மாதம் முதல், மார்ச்சு மாதம் வரை மழை ஒரு துளி கூட வானத்திலிருந்து விழாது. ஏப்ரல், மே மாதங்களில் அழகான சாரல் பெய்யும். அப்பொழுது நாம் வெளியே சென்றால் நம்மீது மழைச் சாரல் விழுவதாக உணரமாட்டோம்; முல்லைப் பூக்கள் உதிர்வதுபோல நம் உடல் உணர்ந்து பூரிக்கும். அகங்குளிர்ச்சியடையும். சூன், சூலை, ஆகஸ்ட் ஆகிய மூன்று மாதங்களிலும் தென் மேற்குப் பருவக் காற்றினால் அதிகமாக மழை பெய்யத் தொடங்கும். இந்த மழை, கூடலூர் வட்டத்திலே கடுமையாகப் பெய்த போதிலும், கிழக்கே போகப் போக, இம் மழையின் வேகம் குறைகிறது. அக்டோபர் மாதத்திலே தான் ஊழிக் காலம்போல அடை மழை பொய்கிகிறது. இக் கடுமையான அடை மழைக்குக் காரணம், வட கிழக்குப் பருவக் காற்றே. கிழக்குத் தொட்ட பெட்டாவிலே காற்றும் மழையும் மிகவும் கடுமையாக இருக்கும்; திக் கெட்டும் இடி முழக்கம் கேட்கும். இக் காலத்திலே கூடலூர் வட்டத்தில் மட்டும் 124.35 அங்குல மழை பெய்யும். ஆனால் உதகை வட்டத்திலே 64.39 அங்குலமும், குன்னூர் வட்டத்திலே 61.3 அங்குலமும் தான் மழை பெய்யும். எனினும் இதுவும் அதிக மழையே. உதகையின் உயர்ந்த வெப்பம் 75° F, குறைந்த வெப்பம் 30° F, என்பனவாம். குறிப்பிடத்தக்க மலை நகரங்களுள் உதகையும் ஒன்று. அது ஒரு சிறந்த 'நோய்போக்கி' ஆகும். கோடை காலத்திலே அங்கே வெள்ளம் போல் மக்கள் கூட்டம் வந்து கூடும். உதகை மட்டுமல்ல; குன்னூர், கோதமலை, (கோட்டகிரி) என்ற வேறு நல்லூர்களும் அங்கே உள்ளன.

நிலவளம் :

நீலமலை மாவட்டம் கரிசல்மண், செம்மண், காவிமண், மஞ்சள் மண் ஆகிய நான்குவித மண்களைப் பெற்றுள்ளது. ஆனால், ஒரு மண்ணாவது பண்பட்ட மண்ணல்ல; எல்லாம்

பண்படாக் கரடுமுரடான மண் நிலங்களாக உள்ளன. இதனால், இவற்றைப் பண்படுத்தப் பல செயற்கை முறைகளைக் கையாள் வேண்டியுள்ளது. சுண்ணாம்புச் சத்து இந்நிலத்தில் மிகவும் குறைவு. ஆதலால் மழையில்லாத வரட்சியான காலத்தில், பல விதமான செயற்கை முறைகளால் நிலத்தை வளமாக்கிப் பயிரிடப்படுகிறது.

ஆறுகள் :

நீலமலை மாவட்டத்திலே எங்கு நோக்கினாலும் பளிங்கு ஓடைகளும், கண்ணாடி ஊற்றுக்களும் நிறைந்து தோன்றும். அவை யெல்லாம் நிலவொளியிலே பாலாறுகள் போலவும், கதிரொளியிலே பொன்னோடைகள் போலவும் ஒளிரும். அத்தனை ஓடைகளும் கிழக்கு நோக்கிப் பாய்கின்றன. ஒன்று, நீலமலை மாவட்டத்துக்கு வடக்கே உள்ள மோயாரிலே விழுகின்றது; தெற்கே உள்ள பவானியிலே சென்று சேருகின்றது. நீலமலை மாவட்டத்திலே ஓடும் சிறந்த நான்கு ஆறுகள் பைக்காரா, சேகாறு, குண்டாறு, காட்டேரி யாறு ஆகியவையாகும். இவற்றுள்ளே மிகவும் நீண்ட ஆறு பைகாரா ஆறே. இந்த ஆற்றின் குறுக்கே மூன்று அணைக்கட்டுக்கள் கட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆற்றிலிருந்துதான் மசினகுடிப் பகுதியில் உள்ள சிங்காரம் என்னும் ஊரில் அமைக்கப்பட்ட ஆற்றலகத்துக்குக் (Power House) குழாய் மூலம் நீர் கொண்டு செல்லப்படுகின்றது. அந்த ஆற்றலகத்தினால் தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல மாவட்டங்கள் மின் சக்தி பெறுகின்றன. சிங்காரத்திற்கு அப்பால் 11 கல் தொலைவிலுள்ள மோயாரிலே மற்றொரு ஆற்றலகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அங்கிருந்தும் மின் சக்தி ஏனைய இடங்கட்குச் சிங்காரம் மூலம் வழங்கப்படுகிறது. யார் என்பது பைகாரா ஆற்றின் அடிப்பகுதிக்குரிய பெயராகும்.

சேகாறு (Segur) நீலமலை மாவட்டத்தின் வட எல்லை வரை சென்று, பின் மோயார் ஆற்றொடு கலக்கிறது. மற்றொரு சிறப்புடைய ஆறு குண்டாறு என்பதாகும். இந்த ஆற்றின் தொடர்பானதுதான் குண்டாத் திட்டமாகும். திட்ட

வேலைகள் விரைவாகச் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. காட்டேரி ஆறு, குன்னூர் மாவட்டத்தில் ஓடுகிறது. இவ்வாற்றை வளைத்து உருவாக்கப்பட்டதே காட்டேரி ஆற்றலகமாகும். இந்த ஆற்றலகத்தால் மின் சக்தி பெற்று ஓடுவதே அருவங்காடு என்னும் ஊரிலுள்ள கோர்திதத் தொழிலகமாகும். காட்டேரி ஆறு பின்னர் குன்னூர் ஓடையிற் கலந்து இறுதியில் பவானி ஆற்றில் கலக்கிறது.

காடுகள் :

நீலமலை மாவட்டத்திலே 577.885 சதுர மைல் பரப்புள்ள காடு உள்ளது. இது, ஏறத்தாழ மொத்தப் பரப்பளவிலே பாதியாகும். இக்காட்டிலே 45 சதுர மைல் பரப்புள்ளது அரசினரின் காடாகும். கூடலூர் வட்டத்திலே தனிப்பட்டவர்கட்கும் காடுகள் உண்டு. இக் காட்டிலே தேக்கு மரங்கள் செறிந்துள்ளன. உதகையின் கிழக்குச் சரிவிலே சந்தன மரங்கள் அடர்ந்துள்ளன. உதகை வட்டத்திலும் பச்சைப் பசும் புல்வெளிகள் பரந்துள்ளன.

நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் :

மலைவளங் கொழிக்கும் நீலமலை மாவட்டத்தில் ஆற்றின் குறுக்கே அணைக் கட்டுதல் எளிதன்று. எனவே குறிப்பிடத்தக்க அணைக்கட்டு எதுவுமில்லை. மழையின் உதவியால் கூடலூர் வட்டத்தில் நெல் பயிரிடப்படுகிறது. குன்னூர் வட்டத்தில் மோயார் ஆற்றின் கால்வாய் மூலம் பயிர் செய்யப்படுகிறது. இந்த மாவட்டத்தில் பஞ்சம் வருவது அவ்வளவு எளிதன்று.

விளைபொருள்கள் :

நீலமலை மாவட்டத்திலே பலவிதமான பொருள்கள் பயிர் செய்யப்படுகின்றன. அவற்றுள் உருளைக்கிழங்கு முக்கியமான உணவுப்பொருளாகும். தேயிலை, காபி, இரப்பர், கொயினா ஆகியனவும் இந்த மாவட்டத்திலே விளைகின்றன. சம்பாக்கோதுமையோடு பழங்களும், குளிர்காலக் காய்கறிகளும் இங்கே பயிராகின்றன. இவையிரண்டும் அதிகமாக

வினையுமிடம் குன்னூர், உதகை ஆகிய இரு மாவட்டங்களுமாகும். உதகை வட்டத்தைச் சேர்ந்த சோலூர்க்கிராமங்கள், வயநாடு, மசினகுடி ஆகிய இடங்களில் நெல் விளைகிறது. கூடலூர் வட்டத்து விளைபொருட்களிலே இராகி, சாமை குறிப்பிடத்தக்கவை.

மக்கள் தொகை :

1951-ல் நிலமலை மாவட்டத்தின் மக்கள் தொகை 3.1 இலட்சமாகும். இவர்களுக்குள்ளே மலைக்குடிகள் 12,548 பேர்; ஆதித்திராவிடர்கள் 52,899 பேர்; ஏனைய பின் தங்கிய வகுப்பினர் 91,177 பேர். இந்த மாவட்டத்திலே 1941—1951 முடிய மக்கள் தொகையின் பெருக்கம் 48.7 சதவிகிதமாகும். இப்பெருக்கத்திற்குக் காரணம், அங்குள்ள தேயிலைத் தோட்டங்கள், காப்பித் தோட்டங்கள், இரண்டு அணைக்கட்டுகள், உணவு உற்பத்தி இயக்கம் ஆகியவைகளில் தொழில் வாழ்வு நடத்த ஏராளமானபேர் வெளிநாடுகளிலிருந்து வந்து குழுமியதேயாகும். இம்மாவட்டத்தின் பிறப்பு விகிதம்: 33.5/1000; இறப்பு விகிதம்: 19.4/1000.

நாட்டுப் பூங்கா :

இது, முதுமலை விலங்ககம் எனப்படும். இதனுடைய பரப்பளவு 24 மைல். இது கூடலூரிலிருந்து மைசூருக்குச் செல்லும் சாலையில் அமைந்துள்ளது. இப்பூங்கா வெறும் பூங்கா அன்று, இயற்கையாயமைந்த எழில்மண்டபமாகும். ஒரு பக்கம் மலைபோன்ற மதயானைகள் முழக்கமிடும்; இன்னொருபக்கம்புலியின் உறுமல் மலையெல்லாம் எதிரொலிக்கும் மற்றொரு பக்கம் புள்ளிமான்கள் துள்ளி விளையாடும்; இந்த எழிற்காட்சியைக் காண நாடெங்கணும் இருந்து மக்கள் கூட்டம்கூட்டமாக வந்தவண்ணம் இருக்கிறார்கள். கார்சூடியிலேதான் காட்டு மாளிகை உள்ளது. இங்குதான் மக்கள் தங்குவர். பூங்காவினுள்ளே மக்கள் யானைமீதமர்ந்து உலா வருவர். இந்தப் பூங்காவை மிகப்பெரும் பரப்புள்ள தாக்கவும், பேனீயிலும், முதுமலையிலும் காட்டு மாளிகை

கட்டவும் எதிர்காலத்திலே மக்கள் வந்துபோகப் பலவித வசதிகள் செய்யவும் திட்டமிடப்பட்டுள்ளது.

கோடையூர்கள் :

இங்குள்ள மூன்று சிறந்த கோடையூர்கள் உதகை, ஸ்காதமலை (கோட்டகிரி), குன்னூர் என்பனவாகும். இவை முறையே 7,500 அடி, 6,500 அடி, 6000 அடி உயரத்தில் அமைந்துள்ளன. இவை அமைந்திருக்கும் இடம், இங்குள்ள இயற்கைக் காட்சி ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் கோடைக்காலத்திலே தம்பால் இழுக்கின்றன. முதுமலை ஆடுகளம், பைக்காரா மின்திட்டம், சிங்காரம் மின்திட்டம், மோயார் மின் திட்டம், முகூர்த்திச் சிகரம், தொட்ட பெட்டாச்சிகரம், அரங்கசாமித் தூண், கோடநாடு, விளக்குப் பாறை, ஊலிக்கல் துருக்கம், உதகையிலிருந்து குன்னூர் செல்லும் சாலைக்குத் தென்புறத்திலேயுள்ள எழிலார்ந்த பள்ளத்தாக்கு முதலியன கண்டு மகிழவேண்டிய இன்பக் காட்சிகளாகும்.

வளமும் நலமும் கொழிக்கும் வானளாவிய நீலமலையில் தோதவரும், படகரும், குறும்பரும், இருளரும் இன்னும் பல இனத்தவரும் வாழ்ந்து வருகின்றனர். நீலமலையின் செல்வர்கள் என்றால் அது இவர்களுையே குறிக்கும். பழங்கால மனித வாழ்வின் பல்வேறு கூறுகள் இன்னும் இவர்களிடம் படிந்திருப்பதைக் காணலாம். இவர்தம் களங்கமற்ற சிரிப்பும், கரவற்ற முகமும், கடின உழைப்பும் பார்ப்போரைப் பரவசப்படுத்தும் என்பது திண்ணம். மேலும் அவர்களைப் பற்றிய செய்திகள் படிக்கப் படிக்கத் தெவிட்டாத இன்பம் பயப்பனவாகும். எனவே, அடுத்து அவர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுவோம்.

2. தோதவர்

தோதவர் யார் ?

நீலமலைச் செல்வர்களிலே நம் கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும் தோற்றமும், தொழிலும் உடையவர்கள் தோதவர் (Todas) என்ற ஒரு குடியினராவர். தோதவர்களின் பார்வையிலே ஒரு தனிக் கவர்ச்சி மிளிரும். உடற்கட்டிலே ஒரு தனி அழகு ஒளிரும். இவர்கள் படகர்களைவிடக் கொஞ்சம் குள்ளமானவர்கள்.

தோதவர் இனம் தோன்றிய வரலாறு எவரும் அறியாத மறைபொருளாக உள்ளது. பேராசிரியர் டாக்டர் இரிவர் (Dr. River) தோதவர்கள் மலையாளத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றார். ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் தோதவர்களுடைய மூக்கு உரோமர்களுடைய மூக்கைப் போன்றுள்ள தென்றும், எனவே அவர்கள் உரோமானியர் பரம்பரையினராகலாம் என்றும் கருதினார். ஆனால், இவை யிரண்டும் தத்தம் உத்திக் கூற்றுக்களாகும். இனி, தோதவரின் வாழ்க்கை முறை, உடை முதலியவற்றைப் பார்ப்போம்.

ஆடை—அணி :

தோதவ ஆண் மக்களில் பலர் இன்று தம் பழங்கால உடை வகைகளையும் பழக்க வழக்கங்களையும் வெறுக்கின்றனர். தோதவ முதியோர் தலைப்பாகை அணியார்; முடியினை ஒருவகையாகக் கத்தரித்துக்கொள்வர். ஆனால், நீண்ட தாடி வைத்துக்கொள்வர். இம்மூன்றையும் தற்காலத் தோதவ இளைஞர்கள் வெறுக்கின்றனர். அவ்விளைஞர்கள் இப்பொழுது தலையை நன்கு அழகுபடுத்திக் கொள்கின்றனர்; தாடியைச் சிரைத்துவிடுகின்றனர்; தலைப்பாகை அணிந்து கொள்கின்றனர். இதனால் அவர்களும், படகர்களும்,

கோதர்களும் ஒன்று போலவே காட்சி அளிக்கின்றனர். ஆனால், உடுக்கும் உடையிலே தோதவர்கள் பிற குடிகளைவிட வேறுபடுகின்றனர். தோதவர்கள் 'புதுக்குளி' (Putukuli) என்ற ஒருவகை உடை உடுக்கின்றனர், 'புதுக்குளி' என்பது முரட்டுத் துணியாலான உடையாகும். வெளுத்த பின்னர் இவ்வாடை சிவப்புக்கரைகளுடன் வெண்மையாகப் பொலிந்து தோன்றும். இக்காலக் கிராமப்பெண்கள் சேலை உடுப்பது போன்று இவர்கள் உடை உடுக்கின்றனர். ஆனால், இவர்கள் அணியும் உடை, முட்டுக்கு மேலேதான் இருக்கும். இவர்கள் உடை உடுக்கும் முறை ஏறக்குறைய உரோமர் முறையை ஒத்திருக்கிறது.

பெண்கள், ஆடவர் உடையணிவதுபோல அவ்வளவு நன்றாக உடை அணிவதில்லை. தோளிலும் மார்பிலும் துணியைச் சுற்றிக்கொள்வர். பெண்டிர்கள் கனமான தோள்வளைகளை அணிகின்றனர். தோள்வளைகள், தோள்வடி, துவகி எனத் தோதவர் மொழியிலே கூறப்படும். இந்தத் தோள்வளைகளைச் செய்பவர்கள் தோதவர்கள் ஆவர். சிலபோழ்து தோதவப் பெண்டிர் ஒரே கையில் இரண்டு தோள்வளைகள் அணிதலும் உண்டு. இதிலே பெரிய வளை மூன்று பவுண்டு எடையும், சின்ன வளை ஒரு பவுண்டு எடையும் கொண்டவையாக இருக்கும். இந்த இரு வளைகளுக்கும் இடையில் மற்றொரு வளையும் அணிவதுண்டு. அவ்வளை நீலமலையிலிருந்து கிடைக்கும் ஒருவகைப் பிசினும் பருத்தியும் கலந்து செய்யப் படுவதாகும். இந்த வளைகள் பழுதடைந்தாலொழிய கழற் றப்படுவதில்லை. நீலமலைப் பிசின் இழையிற் கோத்த கண்ணாடிச் சங்கிலிகளையும் அவர்கள் அணிகின்றனர். இந்தக் கழுத்தணிகளிலே கருப்பு, சிவப்பு என்ற இருநிற அணிகள் உண்டு. கருப்பணி 'கெசவாடி' என்றும், சிவப்பணி 'நேர் பல்லி' என்றும் அழைக்கப்படும். விரலிலே வெள்ளி மோதிரம், தொடையிலே வெள்ளி வளைகள் அணிவதும் உண்டு. அவர்கள் காதில் அணியும் மோதிரம் 'காவ்த்திரியாத்' (Kaftriath) என்று தோதவர் மொழியில் அழைக்கப்படும். இடது கை மணிக்கட்டிலே 'இப்பால்' என்னும் இரும்பு

வளைகள் அணிதல் உண்டு. இவற்றோடு 'தாக்கார்' என்னும் துத்தநாகச் சங்கிலியும் அணிவதுண்டு.

தோதவப் பெண்டிர்கள் மேனி மிகவும் மென்மையாக இருக்கும். அவர்கள் தோற்றத்திலே பொலிவும் அழகும் போட்டியிடும். ஆடவர் முடியைவிடப் பெண்டிர் கூந்தல் சற்று வெளிறிய நிறமுடையதாக இருக்கும். நேர் உச்சி எடுத்துச் சீவிச் செவிகட்குப் பின்புறமாகத் தங்கள் தலையை நீவி விடுவர். வாரிவிடப்பட்ட கூந்தல் அவர்தம் மூங்கிலை யொத்த தோள்மீது சுருண்டு புரண்டு கொண்டிருக்கும். இக் காட்சி கருத்தைக் கவரும். அவர்தம் தலை ஒப்பணையிலே (Mack-up) தனிப்பொலிவுண்டு. தலை ஒப்பணையின் பொருட்டு நாள்தோறும் குறிப்பிட்ட அளவு நேரத்தைச் செல விடுவர்.

தோதவர் செல்வம் :

தோதவர் எருமை மாடுகளையே—செல்வமாகக் கருது கின்றவர்கள். அவர்கள் வாழ்வே மாடுகளின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்ததாகும். அவர்கள் வாழ்வு நாடோடி வாழ்வாகும். அவர்கள் நிலத்தை உழுது வாழ்தலைத் தாழ் வாகக் கருதுகிறார்கள். நீலமலைச் செல்வர்களிலே இவர்கள் தாம் மாட்டுப்பண்ணை வைத்துள்ளனர். இதனால் பாலை மிக அதிகமாகக் குடிப்பது அவர்களது வழக்கம்போலும். ஆண்டில் சில குறிப்பிட்ட பருவங்களில் இவர்கள் தங்கள் மாடுகளோடு ஒவ்வோர் இடமாகச் சுற்றிவருவார்கள். தோதவப் பெண்டிர்கள் பருவம் அடைந்த பின் பச்சை குத்திக்கொள்வார்கள். சுள்ளி விறகுகள்மூலம் நெருப்பு உண்டாக்கப்படும்,

பல கணவன் மணம் :

தோதவரிடையே ஒரு பெண் பல கணவர்களை மணம் செய்துகொள்ளும் வழக்கம் நிலவுகிறது. இவ்வழக்கம் நெடு நாளாகவே இருந்து வருகிறது போலும். கருத்தறித்த ஏழாவது மாதத்திலே அதற்குரிய சடங்குகளைச் செய்பவனே

குழந்தையின் உண்மைத் தந்தையாவான். ஏழாவது மாதத் திலே பெண்ணிடம் போலி வில்லும் அம்பும் தரப்படும்.

சமுதாய அமைப்பு :

தோதவரின் சமுதாய அமைப்பு அறிஞரால் பாராட்டப் படுகிறது. தோதவர் இருபெரும் வகுப்புகளாகப் பிரிந்துள்ளனர். இந்த இரு வகுப்புகளுக்கும் இடையே கொள்வினையும் இல்லை; கொடுப்பினையும் இல்லை. இந்த இரு வகுப்புக்களில் மேலும் பல உட்பிரிவுகள் உண்டு. இந்த ஒவ்வொரு பிரிவும் சில கிராமங்களை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கும். இவற்றின் பெயர் கிராமத்தலைவன் பெயராக இருக்கும். தோதவர்கள் இறந்தவரைப் புதைக்கும் மயானக்கரைக்கு 'மௌண்டு' என்று பெயர். அதனைக் காவல் செய்வது தோதவர் பழக்கம். 'பெண் குழந்தைப் பலி' இருந்ததாக அறிஞர் தர்ஸ்டன் (Thurston) கூறியிருக்கிறார். இதற்கு அடிப்படைக்காரணம் அவர்களிடையே பல கணவன் மணம் இருந்தமையே. ஆனால் அதே நேரத்திலே ஒரு பெண்ணுக்குப் பிறந்த எல்லாக் குழந்தைகளும் எல்லோரையும் தந்தைகளாக ஏற்பதில்லை. அம்பும் வில்லும் அளித்தவனையே தந்தையாக மதிக்கின்றனர்.

தொடக்கக் காலத்திலிருந்தே தோதவர்கள் படகரிடமிருந்து தானியங்களைப் பெறுகின்றனர். படகர்கள் தோதவருக்கு அஞ்சி, அவர்கள் நட்பைப் பெரும்பொருட்டே இவ்வாறு அளிப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் தற்பொழுது தோதவருக்கு அண்மையிலுள்ள படகரைத் தவிர வேறு யாரும் தானியங்களை வழங்குவதில்லை.

குணநலன்கள் :

தோதவர்கள் அச்சம் சிறிதும் இல்லாதவர்கள் ; தம் இச்சையாக வாழ்பவர்கள். களங்கமற்ற பளிங்குபோன்ற தெளிந்த உள்ளமுடையவர்கள் ; யாருக்கும் அஞ்சமாட்டார்கள். எல்லோரிடமும் ஒரே மாதிரியாகவே பேசுவார்கள். இதனாலேயே ஏனைய குடிமக்கள் இவர்களைக் கண்டு அஞ்ச

கிறார்கள். படகர்கள், குறும்பர்களைப்போன்றே தோதவர் களும் மாயக்காரர்கள் என மற்றவர்கள் எண்ணுகின்றனர்.

தோதவப் பெண்கள் கொஞ்சம் திமிர்ந்த உள்ளம் உடையவர்கள். ஏனைய பெண்டிரைப்போல் இல்லாமல் இவர்கள் யாரோடும் வெட்கமின்றிப் பேசுவார்கள்; பழகுவார்கள்; தொடக்கூடச் செய்வார்கள். ஆனால், சிறிதும் களங்கம் இல்லாமலே பழகுவார்கள். தோதவர்களிலே முதிய பெண்டிர்கள்—கிழவிகள் மிகுந்த மதிப்போடு நடத்தப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு ஏனையோர் வணக்கஞ் செலுத்துவதே ஒரு தனிப்பட்டமுறை. ஆணும் பெண்ணும் சந்திக்கிறார்களென்றால் முதலிலே பெண்தான் வணக்கம் செய்வாள். எப்படி? நம்மைப் போலவா? அன்று, அன்று. ஆடவனின் ஒவ்வொரு காலையும் எடுத்து நெற்றியில் வைத்து வணங்குவாள்.

சமயம் :

தோதவர்கள் நாடோடிக் கூட்டந்தான் என்றாலும், அவர்தம் மணச்சடங்குகள், பிணச்சடங்குகள், இறை வணக்கம் முதலிய யாவும் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கன. அவர்கட்கும் நல்ல நாள் உண்டு; தீய நாள் உண்டு. தோதவர் சமயத்தின் அடிப்படைக் கொள்கைகளைப் புரிந்துகொள்ளுதல் அவ்வளவு எளிதன்று. என்றாவது ஒரு நாளைக்குக் காலேக்கதிரவனை வணங்குவர். கிரகணத்தன்று நோன்பு இருப்பர். சிலவேளைகளில் 'பாற்சிக்' கோயிற் கதவடியில் விழுந்து வணங்குவர். மணச் சடங்குகளாயினும் சரி, பிணச்சடங்குகளாயினும் சரி; அவர்கள் பெயரால் பூசாரியே கலந்து சடங்குமுறைகளைச் செய்தல் வழக்கமாகும். அவர்கள் மணம் செய்வதிலும், பிணத்தை எரிப்பதிலும் ஒரு புதுமை உள்ளது. அது நமக்கெல்லாம் வியப்பாக இருக்கும்.

தோதவர்கள், உருவ வணக்கம் செய்வதில்லை. ஆனாலும் மூடநம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் என்பதற்கில்லை. வாரத்திலே சில நாட்களை நல்ல நாட்கள் என்றும், சில நாட்களைத் தீய நாட்கள் என்றும் கருதுகின்றனர். எந்தச் செயலைச் செய்

தாலும் நல்ல நாள் தீய நாள் பார்த்தே செய்வார். ஞாயிறு, வியாழன், சனி ஆகிய மூன்று நாட்களும் நல்ல நாட்கள் என்பது பெரும்பாலாருடைய கருத்து. செவ்வாயும் நல்ல நாள் எனச் சிலர் கருதுவர். யாரேனும் தீய நாளிலே இறந்து விட்டால் அன்றைக்கே கொண்டுபோய் எறித்துவிடமாட்டார்கள். இறந்துவிட்டவரின் உடல் அடுத்து வரும் நல்ல நாளில்தான் எரிக்கப்படும்.

திருமணச் சடங்கு :

தோதவர் திருமணமுறை ஒரு தனிச் சிறப்புடையது. உறுதி செய்தல், பரிசம் போடல் முதலிய திருமணச் சடங்குகளை நடத்தும் வழக்கம் அவர்களிடம் இல்லை. அவர்கள் திருமணத்திலே எளிமையே தாண்டவமாடுகிறது. நம்மிடம் உள்ள வீண் ஆடம்பரம் அவர்களிடம் இல்லை. இளைஞன் ஒருவன் தான் விரும்பும் நங்கையின் வீட்டுக்குச் செல்வான். அவள் தந்தையின் அடியைத் தன் நெற்றிவரை தூக்கி வணங்குவான். பின்னர் இருவரும் ஒரு ஜோடி எருமைகளைத் தம்முள் மாற்றிக்கொள்வர். கொஞ்ச நாள் வரை தலைவன் தன் வீட்டிலே இருப்பான். பிறகு ஒரு நாள் தனது வருங்கால மாமனார் வீட்டுக்குச் செல்வான். பெண்ணின் தந்தை தன் பெண்ணையும் கொடுத்து ஒரு தனி வீட்டையும் ஒதுக்கித் தருவார். இருவரும் அந்த வீட்டிலே கொஞ்ச நாள் வாழ்வார்கள். மறுபடியும் எருமைகளை மாற்றிக்கொள்வார்கள். இம் மாற்றத்தின்பின் மணப்பெண் தன் மாப்பிள்ளை வீடுபுகுவாள். கணவன் வீட்டிலே, தன் கணவனின் அண்ணன் தம்பிமார் களுக்கும் இவள் மனைவியாக இருக்கவேண்டும். தன் கணவனுக்கு என்ன பணிவிடைகள் செய்வாளோ அதேபோன்று அவர்களுக்கும் செய்தல்வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல; வேறொரு குடும்பத்திலே உள்ள ஆடவனோடு இன்பந்துய்க்கவும் அவளுக்கு உரிமை உண்டு. ஒருவன் அவளோடு வாழ்க்கை நடத்தும்போது மற்றொருவன் முறை வருமானால், அவளை அவனுடன் இன்பம் அனுபவிக்க விட்டுவிடவேண்டும். அவ்வாறு விட்டபின் அவளிடம் இன்பம் துய்ப்பவன் 'கூம்பல்' எனப்படுவான்.

இறுதிச் சடங்கு:

சிக்கனம் என்பது நம்மிடம் மட்டுமல்ல; தோதவர்களிடமும் உண்டு. நாமாவது வாழ்க்கையில்தான் சிக்கனத்தைக் கடைப்பிடிக்கிறோம். அவர்களோ உடலை எரிப்பதுலேகூடச் சிக்கனத்தைக் கையாளுகின்றனர். ஒருவன் இறந்துவிட்டால் உடனே அவன் உடலை எரித்துவிடமாட்டார்கள். நாலைந்து பேர் இறந்த பிறகுதான் பிணங்களைச் சேர்த்து எரிப்பார்கள். இதனால் கட்டைச் செலவு குறைகிறது என்பது அவர்கள் எண்ணம்.

தோதவர்கள் அத்தனைபேரும் ஆளுக்கொரு எருமையோடு சுடுகாட்டிலே கூடுவார்கள். இறந்தவர்களுக்காக ஒப்பாரி வைப்பார்கள். பிணத்தோடு வில்லும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். சுடுகாட்டிலே தோதவர்கள் 'மரண கீதம்' இசைப்பார்கள். படகரும் பிறரும் வந்து இந்தப் பிணச்சடங்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். பிறகு தோதவர்கள் எருமைக்கூட்டத்திடையே புகுந்து ஆளுக்கு ஒன்றையோ இரண்டையோ பிடிப்பார்கள். அவற்றைப் பிணத்தின் பக்கத்தில் அல்லது கோயிலின் பக்கத்திலே கொண்டு வருவார்கள். பின்னர் கோடரியால் எருமைக் கொம்புகளின் இடையே அடித்து அடித்துக் கொல்லுவார்கள். அதன்பின் பிணங்கள் கொளுத்தப்படும். இறந்த எருமையின் மாமிசம் தோதவர்களுக்குத் தரப்படும். எருமைத் தோல்களை எடுத்துச்சென்று பதப்படுத்திப் பாய்களாகப் பயன்படுத்துவர்.

பெயர்கள் :

தோதவர்களிடம் இத்தகைய சடங்குகள் நிறைந்திருந்த போதிலும், அவர்கள் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியும் அமைதியும் நிறைந்ததாகவே காணப்படுகின்றது. ஒரு காலத்திலிருந்த குழந்தைப் பலி இன்று இல்லை. ஒருத்தி பல ஆடவர்களுக்கு மனைவியாவதற்குக் காரணம் ஆண்கள் அதிகமாகவும் பெண்கள் குறைவாகவும் பிறப்பதாக இருக்கலாம். ஆனால் சில இடங்களில் பெண்களே அதிகமாக உள்ளனர். என்றாலும் அந்நாடு முழுவதும் இப்பழக்கமே பரவியுள்ளது.

பெண்களின் பெயர்கள் யாவும் பவ் அல்லது புவ் என்றே முடியும். உதாரணமாக இயாபவ் சிந்தரிபவ், செமிலிபவ் என்பவற்றைக் கொள்ளலாம். ஆண்கள் பெயர்கள் கட் அல்லது கோட் என்று முடியும். எடுத்துக்காட்டாக கொடுவகோட், ஐகிரிக்கோட், பெட்மய்கோட் என்பவற்றைக் கூறலாம்.

தோதவர் இல்லங்கள் :

நீலமலையிலுள்ள பல ஊர்களிலே தோதவர்கள் வாழ்ந்நனர். ஒவ்வொரு ஊரும் 'மன்று' (Mand) என அழைக்கப்படும். ஐந்து அல்லது ஆறு குடிசைகள் அடங்கியது ஒரு 'மன்று' ஆகும். ஒரு மன்றிலே உள்ள ஐந்து குடிசைகளிலும் தோதவர்கள் வாழமாட்டார்கள். அவற்றிலே மூன்று குடிசைகளில்தான் அவர்கள் வாழ்வார்கள். ஏனைய இரண்டு குடிசைகளிலே ஒன்று அரங்குவீடாகவும், மற்றொன்று தொழுவாகவும் பயன்படும். அரங்கு வீட்டைத் தோதவர்கள் 'பாற்சி' (Paltchi) என அழைப்பார்கள். இந்த அரங்கு வீட்டிலே பால், தயிர், மோர் முதலிய பொருள்களைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்வார்கள். இந்த அரங்கு வீடே கோயிலாகவும் கருதப்படுகிறது. இந்தக் கோயிலின் உள்ளே குருவைத் தவிர வேறு எவரும் நுழையக் கூடாது.

தோதவர்களின் குடிசைகளே ஒரு தனி அடிப்படை உடையன. ஒவ்வொரு குடிசையும் முட்டை வடிவாகக் காட்சியளிக்கும். தோதவர் குடிசையின் அகலம் ஒன்பதடி; நீளம் பதினெட்டு அடி; உயரம் பத்தடி. இத்தகைய அளவுடைய குடிசைக்கு நிலையான—அழகான கதவே கிடையாது. வாயிலின் உயரம் 32 அங்குலம்; அகலம் 18 அங்குலம். நான்கிலிருந்து ஆறு அங்குலக் கனமுள்ள ஒரு பலகைதான் கதவாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இந்தக் கதவு, வீட்டின் உட்புறமாக அமைந்திருக்கும். கதவுக்கு ஆதாரம், அதற்கடியில் அடிக்கப்பட்ட இரண்டு முனைகளே யாகும். அந்த முனைகளின் உயரம் மூன்றடி. என்றாலும் இந்தக் கதவின் மூலம் குடிசையை அடைத்து விட்டால் காற்றுக்கூட உட்புக முடியாது. இந்த வாசலைத் தவிர வேறு வாசலோ வழியோ

கிடையாது. நாம் வீட்டின் உள்ளே செல்ல வேண்டுமானால் கைகளைக் கீழே ஊன்றித் தான் செல்ல வேண்டும். இவர்கள் குடிசைகள் தூய்மையாகவும் அழகாகவும் இருக்கும். வீட்டின் முன்னும் பின்னும் மரச்சுவர்கள் எழுப்பப்பட்டிருக்கும். ஏனைய இரு பக்கங்களும் நிரைசல் பிடிக்கப்பட்டிருக்கும். வீட்டின் கூரை, வரிச்சு, பிரம்பு, கூரை வேயும் புல் (கீற்று), ஆகியன கொண்டு வேயப்பட்டிருக்கும். இதனால் ஒரு மழைத் துளிகூட வீட்டிற்குள் விழாது. வீட்டின் முன்புறம் உள்ள சுவரில் வாயில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். வீட்டின் நடுவிலே தரையிலிருந்து 15 அடி உயரத்தில் கூரை இருக்கும். எனவே எத்துணை உயரமானவர்களும் தாராளமாக நிமிர்ந்து வீட்டினுள்ளே உலாவலாம். வீட்டின் உள்ளே ஒரு புறத்தில் இரண்டடி உயரத்திலே களிமண்ணால் ஒரு திண்ணை போடப்பட்டிருக்கும். அந்தத் திண்ணை மீது எருமைத் தோல் அல்லது பாயை விரித்துத் தோதவர்கள் உறங்குவர். இந்தத் திண்ணைக்கு எதிரே அடுப்பங்கரை இருக்கும். இதற்கு அருகிலே சற்று உயர்ந்த மேடை இருக்கும். அதன் மீது சமையலுக்கு வேண்டிய பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இவற்றிற்கு அருகிலே சுள்ளி விறகுகள் கட்டுக் கட்டாக மிக உயரமாக அடுக்கப்பட்டிருக்கும். பக்கத்திலே 7 முதல் 9 அங்குலம் வரை ஆழமுள்ள குழியைத் தோண்டி அதிலே அரிசியைச் சேமித்து வைத்துக் கொள்ளுவார்கள். இவை தவிர. நாலைந்து ஈயத் தட்டுக்கள், பல கழிகள், கண்டகோடரி ஆகியவையும் காணப்படும். கற்களை அடுக்கி அமைக்கப்பட்ட மூன்றடிச் சுவர் ஒன்று வீட்டைச் சுற்றி இருக்கும். சுவருக்கும் வீட்டுக்கும் இடையே 130 சதுர அடி இடைவெளி காணப்படும். இத்தகைய குடிசைகள் சேர்ந்த மன்றுகள் பார்ப்பதற்கு மிக அழகாக இருக்கும். இம் மன்றுகளைச் சுற்றிலும் அடர்ந்த காடுகள் இருக்கும். அல்லது சில அழகான மரங்களாவது காணப்படும். இந்த மன்றுகளைச் சுற்றிலும் ஓடை வரையிலும் மாடுகளுக்கு வேண்டிய பச்சைப் புல்வெளி காணப்படும். இந்த ஓடைகளே மன்றுகளுக்கு நீர் தருகின்றன.

தோதவர் கோயில்கள் :

நாகரிகத்திலே பின்தங்கி யிருந்த போதிலும் தோதவர்கள் கடவுள் பக்தியிலே பின் தங்கவில்லை. மேலே விளக்கிய மன்றுகள் முற்காலத்திலே நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தன. இன்று அவற்றுள் பல அழிந்து போய் விட்டன. எஞ்சியிருப்பவை முப்பது மன்றுகளாவது இருக்குமா என்பது ஐயமே. ஒவ்வொரு மன்றுக்கும் கோயில்கள் உண்டு. தோதவர் எடுத்த கோயில்கள் இரு வகைப்படும். 'பாற்சி' என்பது ஒரு வகைக் கோயில். 'போவா' (Boa) என்பது மற்றொரு வகை. தற்பொழுது நான்கு போவாக் கோயில்களே காணப்படுகின்றன. இந்தக் கோயிலுக்குள் பூசாரி ஒருவரே போகலாம் எனினும், அவரும் நினைத்தபோது திடீரெனப் போக முடியாது. இந்தப் பூசாரி 'வார்ழால்' என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுகிறார். கோயிலுக்குள்ளே நுழையுமுன் அவர் சில பூசைகளைப் பல நாட்கள் தொடர்ந்து செய்ய வேண்டியிருக்கும். நீலமலையில் 'தூர்' என்றொரு வகை மரம் உண்டு. அந்த மரத்திலிருந்து ஒருவகை நீர் வரும். அந்த நீரினால் பூசாரி தன்னைத் தூய்மையாக்கிக் கொள்ளவேண்டும். தோதவர்கள் இந்தத் தூர் மரத்தைப் பயபக்தியோடு தொழுகின்றனர். இதன் சாற்றைக் குடிக்கின்றனர். இதன் பட்டையைத் தம் உடலில் தேய்த்துத் தூய்மை செய்து கொள்ளுகின்றனர். இந்தப் பூசாரிகள் தற்காலமாகவே கோயிற் பணி செய்கின்றனர். பூசை செய்கின்ற வரையில் இப் பூசாரிகள் பெண்களோடு சேரக் கூடாது. இந்தப் போவாக் கோயில்கள் ஐந்து வகைப்படும். 'மம்போவா' என்பது ஒருவகைக் கோயில். உதகையிலிருந்து நான்கு மைல் தொலைவில் சிகுர்ச் (Sigur) சாலையில் உள்ள முட்ட நாட்டில் இக்கோயில் உள்ளது. 'கினைழ்' என்பது மற்றொரு வகைக் கோயில். இது சோலூர்க்கு அருகிலுள்ள திரையரி மன்றில் உள்ளது. 'முட்டாழ்வு' என்பது வேறொரு வகைக் கோயில். இது, பிரிகபட்டி அருகில் காணப்படுகிறது. 'தார்சவம்' என்பது மற்றொரு வகைக் கோயில். இது குண்டாவிலே உள்ள திரை

யரி மன்றிலே காணப்படுகிறது. முடி மன்றிலுள்ள முக்கூர் தியில் வேறொரு வகையான போவாக் கோயில் உள்ளது. இக் கோயில் சிதைந்த நிலையில் இருந்து, தற்போது முக்கூர்தி அணைக்கட்டிலே அமிழ்ந்து விட்டது.

போவாக் கோயிலின் உயரம் 16 அடி. ஆனால் சுற்றுச் சுவர் 30-35 அடி உயரமுள்ளது. உள் குறுக்களவு 9 அடி. இதன் வாயில் மேற்குப் புறமாக உள்ளது. கோயிலின் உட்புறம் இரு பகுதிகளாக்கப்பட்டுள்ளது.

பாற்சி என்பது மற்றொரு வகைக் கோயில். வெளித் தோற்றத்தில் இது ஒரு பெரிய வீடாகவே காட்சி யளிக்கும். இந்தப் பாற்சிக் கோயில்களிலே இரண்டு வகை உண்டு. அரங்கு வீடாக ஒரு வகைக் கோயில் பயன்படும். இதனைத் தோதவர்கள் பயபக்தியோடு காக்கின்றனர். 'ஏதடு மன்று' என்பதற்குப் பெரிய மன்று என்று பொருள். படகர்கள் இதனை 'முயிமன்று' என்பர்.

இந்தப் பாற்சி, போவா ஆகிய இருவகைக் கோயில் களுமே அரங்கு வீடாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. ஆனால் பூசாரிகள் பாற்சியில் இருக்க முடியுமே தவிர, போவாவில் இருக்க முடியாது. ஏனெனில், பாற்சியைவிடப் போவா சிறந்ததாகக் கருதப்படுகிறது. பாற்சிக்குப் பூசை முதலியன செய்வோன் 'பாலல்' (Palal) எனப்படுவான். இவனுடைய பெற்றோருள் ஒருவர் துறவியாகவும் மற்றொருவர் இடையராகவும் இருப்பர். பாலல் தங்குமிடம் திரையரி மன்று எனப்படும். இங்கு இவனுக்கெனச் சில மாடுகள் உள்ளன. இந்தத் திரையரி மன்றின் அருகில் எந்தப் பெண்ணும் போக முடியாது. பாலல் என்பவன் தோதர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன். இவன் பூசாரி ஆகுமுன் கடுமையான விரதங்களும் சடங்குகளும் செய்ய வேண்டும். ஒரு தடவை இவன் பூசாரியாகி விட்டால் அதன் பின் அவன் கடவுள் போலக் கருதப்படுவான். தோதவர்கள் எல்லோருமே அவனது அறிவுரைக்குக் காத்துக் கிடப்பர். இதனைக் கண்டு தோதவர் மாத்திரமல்ல, படகரும் கோதரும் கூட அஞ்சுவர். இவன் ஒவ்வொரு மன்றிற்குச் செல்லும் பொழுதும் ஆலய

மணியைக் கொண்டு செல்வான். விரத காலங்களில், படகரால் தனியாகத் தயாரிக்கப்பட்ட கறுப்புத் துணி ஒன்றை இவன் உடுத்துக் கொள்வான். இவன், பொதுவாக நாலைந்து ஆண்டுகள் பூசாரியாக விளங்குவான்.

தோதவ மொழி :

தோதவர் பேசும் மொழியைப் பற்றிப் போப் பெருமகனார் குறித்து வைத்துப் போன சில குறிப்புக்களை நாம் காணலாம்:

“தோதவர் மொழி பெரும்பாலும் பழைய கன்னடத்தின் கிளை மொழியாகும். தோதவர் மொழியிலே ஏனைய திராவிட மொழிகளிலிருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான ஒலிகள் உண்டு; ர்ட்ச், வ்வ் என்னும் ஒலிகள் தோதவர் மொழிக்கே உரியன. வ்வ் என்ற ஒலி ஏனைய திராவிட மொழிகளிலேப் என்று மாற்றி ஒலிக்கப்படுகிறது. ஆனால், தோதவ மொழியிலே இவ்வொலி தெளிவாகவும், ஒழுங்காகவும் ஒலிக்கப்படுகிறது. இத் தோதவ மொழி ஒரு காலத்தில் முழுக்க முழுக்க உட்பிணைப்பு நிலை மொழியாக விளங்கியது. இன்றோ வெறும் பேச்சு மொழியாக மட்டும் நிலவுகிறது. இது ஒரு வகைப் பழங் கன்னடம் போலத் தோன்றும். தோதவர்கள் ஏறத்தாழ 800 ஆண்டுகட்கு முன் மைசூர் வெளியிலிருந்து வந்து நீலமலையிற் குடியேறியவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.”

பேரறிஞர் போப்பின் இக் கூற்று முற்றிலும் உண்மையே. தோதவர்கள் பிற மக்களோடு பேசும்போது அவர்கள் பேச்சிலே முக்காற் பகுதிக்கு மேல் கன்னட மொழித் திரிபுச் சொற்கள் கலந்திருப்பதைக் காணலாம். இதற்குக் காரணம், கன்னட மொழி பேசுகின்ற படகரோடு தோதவர்கள் கொண்ட நெடுநாளையத் தொடர்பே என்று கூறலாம். ஆனால், தோதவமொழி தோதவரின் சொந்த மொழியாக இருந்த போதிலும், அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே பேசிக் கொள்ளும்பொழுது மற்றவர்கள் புரிந்து கொள்ள முடியாத படி இருக்கும். இதற்கு என்ன காரணம் என்பது அவ்வள

இயம்புகின்றன. மேலும் படகரைப் பற்றிய பல விதமான முரண்பட்ட கதைகள் வழங்குகின்றன. இக்கதைகள் பல வற்றையும் நீலமலை அறிக்கையில் தெளிவாகக் காணலாம்.

புலிகொன்ற வீரன் :

பனகுடி சோலா என்பது தோதூரு கல்வட்டங்களுக்கு மிக அருகாமையில் உள்ளது. இப் பனகுடி சோலாவிலே கரைராயன் என்பவனுக்குரிய பழமையான சிறு கோயில் ஒன்று காணப்படுகிறது. இக் கோயிலைச் சுற்றிச் சிதைந்த கற்சுவர் ஒன்று காட்சி யளிக்கிறது. இந்தக் கோயிலின் உள்ளிருக்கும் ஒரு சிறு தூய கல் வட்டத்துக்குள்ளே அரிக்கப்பட்ட கற்கள், புலி, குதிரை மீதிருக்கும் மனிதன், சில நாய்கள் ஆகிய பல களிமண் பொம்மைகள் உள்ளன. கூனூர் மலைத் தொடரில் உள்ள 'உலிகள் துருக்' என்னும் சிகரத்துக் கருகிலிருக்கும் ஊருக்கு, 'உலிகள்' என்று பெயராம். 'உலிகள்' என்றால், புலிக்கல் என்பது பொருள். முன் கூறிய பொம்மைகள், இடையில் கூறிய சிகரம், பின் குறித்த 'புலிக்கல்' ஆகியன தெரிவிக்கும் செய்தி மிகச் சுவையானவை.

புலிக்கல் பகுதியிலே, நெடுநாளாக ஒரு புலி அந்த ஊர் மக்களுக்கு ஓயாத தொல்லை கொடுத்து வந்ததாம். இது பல மனிதர்களைக் கொன்று விட்டதாம். இதனால் அவ்வூரினர் பெரிதும் கலக்கமடைந்தனர். ஒரு படகன்-கட்டிளங்காளை-அவ்வூரினரின் கலக்கம் போக்கக் கருத்துக்கொண்டான். அப்புலியை நாய், குதிரை முதலியவற்றின் துணையோடு கொன்றுவிட்டுத் தானும் மாண்டு போனான். அவன் நினைவாக எழுப்பப்பட்டவையே தொடக்கத்தில் குறித்த கோயிலும், பொம்மைகளும். இவ்வாறு கொல்லப்பட்ட புலியின் நினைவாக உலிகள் கிராமத்துக் கருகில் உள்ள பிள்ளையார் கோயில் பக்கத்தில், மூன்று கற்கள் நடப்பட்டுள்ளன. இவை அப் புலியின் சிலையாக இருக்கலாம் என்பது ஒரு சிலர் கருத்து.

இங்ஙனம் புலியைக் கொன்று மாண்ட மாவீரனுக்குப் படகர் இன்றும் விழாக் கொண்டாடுகின்றனர். விழாவின்

போது பனகுடிச் சோலாக் கோயிலில் உள்ள பழைய பொம்மைகள் கழிக்கப்பட்டுப் புதிய பொம்மைகள் வைக்கப்படும். இக் கோயிலில் விழாக் கொண்டாடுகையில் இப் பொம்மைகளை வைத்துப் படகர் சூள் உரைத்தல் வழக்கம்.

உதயராயன் கோட்டை :

கோணக்கரை என்பது படகர் வாழும் மற்றோர் இடம். இங்கிருந்து இரண்டு கல்தொலைவில் 'கோட்டைகாடா', அதாவது கோட்டை வெளி என்றோர் இடம் உள்ளது. இங்கு உதயராயன் கோட்டை யொன்று கலகலத்துப் போய்க் காணப்படுகிறது. இது பற்றிய பல செவிவழிக் கதைகள் படகரிடை வழங்குகின்றன. இக்கதைகள் மூலம் உதயராயன் என்பவன் யார்? அவன் வரலாறு என்ன என்பவற்றை ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளலாம்.

உதயராயன் என்பவன் உமட்டுர் மன்னனிடம் தண்டல் நாயகமாகப் பணியாற்றி வந்தான். இந்த உதயராயனுக்கு சிறு முனக்கு அருகில் கொல்லந்துறை என்ற இடத்திலே ஒரு கோட்டை சொந்தமாக இருந்தது. அப்போது நெடு குளம் என்ற ஊரிலே நெட்டிலிங்கக் குடியைச் சேர்ந்த குடிமக்கள் வாழ்ந்து வந்தனர். அக்குடியில் தோன்றிய முத்துக்கவரி என்ற பெயருடைய நங்கையை உதயராயன் மணந்தான்.

இவனது கொல்லந்துறைக் கோட்டைக்கு அப்பால் அரைக்கல் தொலைவில் மகாலிங்கச்சாமி கோயில் ஒன்று இருந்தது. அங்கே ஆண்டு தோறும் விழாவும், தீக்குதித்தலும் நடைபெறும். உதயராயன் இத் தீக் குதித்தலைத் தன் மனைவியின் விருப்பப்படி தன் கோட்டை முன்பாகவே நடத்துமாறு அவ்விழா நடத்துவோரைப் பணித்தான். இதனால் கடவுளின் சினத்துக்கு ஆளாகி அவன் சில நாட்களில் இறந்து போனான் என்பார்கள்.

குதிரைமலை :

மோயார் பள்ளத்தாக்கிலே 'அணை கட்டி' என்ற குடியிருப்பு ஒன்று உள்ளது. இங்கே ஒரு நீரோடை பாய்கிறது.

பீர்மூக்கு மலையில் தோன்றி வீழும் அருவியிலிருந்து வருவதாகும். இந்த அருவிக்குரிய மலையின் பெயர் குதிரைமலைத் தொடர் என்பது. “படகன் ஒருவனுக்கு அவன் மனைவி நல்ல அரிசியையும், உடன் பிறந்தான் கெட்ட அரிசியையும் தந்தனராம். அதுகண்ட அப்படகன் தன்குதிரை மீதேறி இம்மலையுச்சி அடைந்து குதிரையொடு வீழ்ந்து இறந்தானாம். இதனால் அம்மலையுச்சி குதிரை மலைத் தொடர் எனப்பெயர் பெற்றது” என்று ஒரு கதை வழங்குகிறது.

இப்படகரின் தோற்றம் பற்றி ஏராளமான கதைகள் வழங்குகின்றன. மைசூரில் வாழும் கன்னடர் பரம் பரையினரே படகர் என்று ஒருசாரார் கருதுகின்றனர். கன்னட நாட்டில் ஏற்பட்ட பஞ்சம், குழப்பம், அரசியல் சீர்குலைவு ஆகியவற்றின் காரணமாக மைசூர் மக்கள் கி. பி. 17ம் நூற்றாண்டில் நீலமலை வந்திருக்கலாம் என்றும் சிலர் கருதுகின்றனர்.

இதப்பா—பாலையாரு பரம்பாரை :

“ ஒரு காலத்தில் தலைமலைச் சாரலிலே அண்ணன்—தம்பியர் எழுவர் தம் தங்கையருடன் வாழ்ந்து வந்தனர். அப்பொழுது அங்கு ஆட்சி செலுத்திவந்த துருக்க மன்னன் ஒருவன் அவர்தம் தங்கையரைக் கெடுக்க முயன்றான். இதனை அறிந்த அவர்கள், குடிபெயர்ந்து “வீத்தல் நகர்” என்ற சிற்றூருக்குச் சென்றனர். அங்குச் சில காலம் வாழ்ந்த பின்னர், நீலமலையின் வெவ்வேறு பகுதிகளிலே குடியேறினர். இவர்களுக்குள்ளே இரண்டாமவனான இதப்பாவுக்குப் பெண் மக்கள் இருவர் இருந்தனர். இருவரும் பருவ எழிற் பாவையராய்த் திகழ்ந்தனர். ஒரு நாள், இதப்பா வெளியே சென்றிருந்த வேளையிலே, இரு தோதவர் உள் நுழைத்து அவனுடைய மனைவியின் கற்பைக் களங்கப்படுத்தி விட்டு ஓடிவிட்டனர். சேதியறிந்த இதப்பாவின் இதயம் கொதித்தது. ‘பழிக்குப்பழி’ என்று அவன் உள்ளம் குமுறியது. “பாலையாரு” இருவருடன் இதப்பா கூட்டுச் சேர்ந்தான். மூவரும் சேர்ந்து, தோதவரை

ஒழிக்கத் திட்டம் தீட்டினர். திட்டம் வெற்றியடைந்தபின் இதப்பாவின் பெண்கள் இருவரும் பாலையாரு இரு வருக்கும் மாலையிட வேண்டும் என்பது அவர்தம் உடன் படிக்கை. தோதவர் அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டனர். உடன் படிக்கைப்படி திருமணம் நடைபெற்றது. பாலையாரு-படகர் பரம்பரையே இன்று உலிகள் என்ற சிற்றூரிலே வாழ்கின்றது இப்பரம்பரையினர் இன்றும் தன் முன்னோரான எழுவரையும் இதப்பா—இதா என்று பெயரிட்டு வழிபடுகின்றனர்.

நீலமலை அறிக்கை, படகர் பற்றிய மற்றொரு குறிப்பையும் தருகிறது.

“ படகருள் பெரும்பாலோர் இலிங்காயத்து நெறியினர். இலிங்காயத்து நெறியின் தோற்றம் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியாகும். ஆகவே, படகர் நீலமலையில் குடியேறிய காலம் கி. பி. 13-ஆம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம். பாதிரியார்கள் சிலர் மலையாளத்திலிருந்து கி. பி. 1602-இல் நீலமலைக்கு வந்து அம்மலையின் தெற்குப் பகுதிகளில் குடியேறினர். அவர்கள் வந்த காலத்திலே அப்பகுதிப் படகர்கள் இலிங்காயத்து நெறியினராக வாழ்ந்தனர் என்று அவர்கள் குறித்துள்ளனர். படகர் மொழிகன்னடச் சார்புடைய மொழியாயினும், இன்றைக்கு அது பெருமளவில் மாறுபட்டே வழங்குகிறது. படகர் மொழியில் மூலமொழிச் சொற்கள் மிகக்குறைவு. மூலமொழிக்கு உரிமையல்லாத பல சொற்கள் காணப்படுகின்றன. இம் மொழிச் சொற்களைக் கொண்டு கணக்கிடுவோமானால் படகர்கள் கி. பி. 12-ஆம் நூற்றாண்டிலேயே இடம் பெயர்ந்து நீலமலைக்கு வந்திருக்கலாம் என்று கருதும்படியாக இருக்கிறது. இம் மொழி பற்றி திரு. கிரிவர் கூறும் கருத்துக்கள் சிந்திக்கத்தக்கன. தோதவர்கள் கதைகளுள் ஒன்றிலேனும் படகர் பற்றிய சிறு குறிப்பும் இல்லை. ஆனால் கோதவர், குறும்பர், இருளர் முதலியோர் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. இதனால் தோதவரும் படகரும் பின்னாளிலேயே சந்தித்திருக்க வேண்டும் என்று

எண்ண இடமேற்படுகிறது. படகரின் மொழியை ஆராய்ந்தால், அவர்கள் நீலமலைக்கு வந்த காலத்தை ஒருவாறு கணக்கிடலாம். இன்றையப் படகர் மொழியில் பலவகை எழுத்துக்களும், விந்தைச் சொற்கள் பலவும் நிறைந்துள்ளன. கன்னட மொழியில் இரண்டு "ர" கரங்கள் உள்ளன. இவ்விரு ரகரங்கள் பொருந்திய சொற்களைப் பழைய மொழியில்தான் காணஇயலும்.

இன்று படகர் பேசுகிற மொழி, கன்னடருக்கு விளங்காத புதிய மொழி போலத் தோன்றுகிறது; அந்த அளவுக்குப் படகர் மொழி மாறிவிட்டது. ஏன் மாறியது? அம்மாற்றத்தை விளக்கிக் காட்டும் சொற்கள் எவை? என்பன போன்ற விவரங்களை நாம் ஆராய்ந்தால், படகர்கள் நீலமலையில் குடியேறிய காலத்தை ஒருவாறு நாம் அறியலாம்.

படகர் மொழியிலே இரண்டு ரகரங்கள் வருகின்ற வழக்கு கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த இலக்கணப் புலவன் கீசிராசாவின் காலத்தோடு ஒழிந்துவிட்டது. மேலும், படகர் மொழியிலே மலையைக் குறிக்கும் "பெட்டு" என்ற சொல் கி. பி. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய நூலான "சப்தமணிதர்யஞ்" என்ற நூலில் 'பெட்டா' என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நெல்லியாலம் என்பது தீவாலாவுக்கு வடமேற்கே எட்டுக்கல் தொலைவில் உள்ளது. முனநாட்டுப் பகுதியில் பெரு நிலக்கிழாராக வாழ்ந்த நெல்லியாலம் அரசு என்பவன் நெல்லியாலம் என்ற இடத்திலே வாழ்ந்தானாம். அவன், கன்னடம் பேசிய இலிங்காயத்து நெறியைச் சேர்ந்தவன். நாளடைவில் அச்சமயத்தை விட்டு இந்து சமயத்தைப் பின்பற்றினானாம். சிலர் கூறுவது போல, இவன் வயநாட்டையோ மலையாளத்தையோ சேர்ந்தவன் அல்லன். இவனைப் பற்றி வழங்கும் கதை ஒன்றும் உண்டு;

"சதாசிவராசா, புசங்கராசா இருவரும் உடன் பிறந்தவர்கள். இவர்கள் இருவரும் உமட்டுர் என்ற இடத்திலிருந்து பெயர்ந்து சென்றனராம். அப்பெயர்ச்சிக்

குரிய காரணம் தெரியவில்லை. இன்று உமட்டுர் என்பது சாம்ராசநகர் என்ற பெயரில் மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ளது. உமட்டுரிலிருந்து பெயர்ந்த அவர்கள் கல்கட்டிக்கு அருகிலிருந்த பழங்கோட்டையான மலைக்கோட்டையில் குடியேறினர். இவர்தம் பரம்பரையினர் புசங்கோவன், உமட்டுர் உரக்காட்டி என்ற இருவரையும் தம் குடும்பத் தெய்வங்களாக எண்ணி இன்றும் வழிபட்டு வருகின்றனர். இந்த இருவரையும் பேடார், படகர் ஆகிய பிரிவுகளைச் சேர்ந்த பலரையும், கன்னடியர் சிலரையும் தம்மோடு மலைக்கு அழைத்து வந்தனராம். கல்கட்டிக்கு ஒருகல் மேற்கே உள்ள பன்னிமாராவில் இன்று பேடார் வாழ்கின்றனர். இம் மக்கள் சதாசிவராசா புசங்கேசுவரன் ஆகியோருடன் வந்த பேடார் பரம்பரையினரே என்று சொல்லப்படுகின்றது. படகரிடம் நடைமுறையில் உள்ள ஒருவழக்கும் இக்கருத்தை உறுதிப்படுத்தும். இன்றும், படகரிடையே கருத்து வேறுபாடு நிகழ்ந்தால், தம்கைகளில் காணிக்கைகளை ஏந்தியவாறு நெல்லியாலம் அரசனுக்குமுன் சென்று தம் கருத்து வேறுபாட்டைத் தீர்த்துவைக்குமாறு கேட்டுக் கொள்வர்களாம். அதுமட்டுமல்ல, தம்முன்னோர் நாளைக் கொண்டாடுகையில் அவ்விழாவுக்குச் சார்பாளன் (Representative) ஒருவனை அனுப்பி வைக்குமாறு நெல்லியாலத்து அரசனை வேண்டுவராம்.

கல் வட்டங்கள் :

பெத்தலத்தோ என்பது ஒரு சிற்றூர். அவ்வூரிலே கதிரவன், திங்கள், மக்கள், விலங்குகள் முதலிய பல உருவங்கள் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல் வட்டங்களின் வரிசை ஒன்று உள்ளது. இக் கற்களைப் படகர்கள் தம் முன்னோரின் 'கலைக் களஞ்சியம்' என எண்ணி வழிபடுகின்றனர். இவ்வட்டங்கள் நீலமலையில் சோலூர், மேலூர் முதலிய பல இடங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

படகர் பிரிவு :

படகரிடையே பல பிரிவுகள் உள்ளன. படகரைப் பற்றி ஆராய்ச்சி நடத்திய பேரறிஞர்கள் அப் பிரிவுகளை

வகைப்படுத்திக் குறித்துச் சென்றுள்ளார்கள். அவர்களது குறிப்புக்கள் யாவுமே ஒற்றுமை உடையன அல்ல. வேற்றுமையுடையனவும் உண்டு. திரு. கிரீக்கர் என்பவர் படகருள்ளே பதினெட்டுப் பிரிவுகள் இருக்கின்றன என்கிறார். இத்தனை பிரிவுகளையும் நன்கு ஆராய்ந்த திரு. நடேசக்கலைஞர் அவற்றை உடையார், ஆருவர், அதிகாரி, கணக்கர், படகர், தொரியர் என்னும் ஆறு பிரிவுகளாகவே குறிக்கின்றார்.

உடையார் :

உடையார் வகுப்பினர், இலிங்காயத்து மதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கழுத்திலே இலிங்கத் தாலி அணிந்திருப்பர். இவர்களே பல விழாக்களையும் நடத்தும் குருமார்கள். இவர்கள் சாதி வெறியும் மதவெறியும் மிக்கவர்கள். தம்மோடு ஒத்த மேலானவர்கள் என்று கருதும் ஆருவர் போன்றரிடம் கூடச் சம்மந்தம் செய்து கொள்வதில்லை. “தாமே நிலவுலகக் கடவுள் ; தமது உடலில் ஓடுவதே உயர்ந்த குருதி ; தாமே உயர்ந்தவர் ; தம்மோடொத்தவர் யாருமில்லை” என்று இவர்கள் கருதுகின்றனர். இன்றைய மைசூர்த் தலைவர் (கவர்னர்) இவ்வுடையார் வகுப்பினரே. இந்த உடையார்கள் ‘இலிங்கம் கட்டி’ எனப்படுவர்.

ஆருவர் :

உடையார்கட்கு அடுத்த நிலையில் வைத்து எண்ணப்படுவோர் ஆருவர் என்ற வகுப்பினர். ஆருவர் என்ற சொல்லுக்குத் ‘தாண்டுவோர்’ என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு. ஆருவர் தீக்குழியிலிறங்கி அதைத் தாண்டுவோர் ஆதலின் இப்பொருள் பொருத்தமுடையது போலத் தோன்றலாம். ஆனால், இது உண்மையன்று. இந்த “ஆருவர்” பற்றிய குறிப்பொன்று “சைவ புராணம்” என்ற கன்னட நூலில் வருகிறது. இரத்தல், சபித்தல் என்ற இரு பொருளில் அச் சொல் பயன் படுத்தப்பட்டுள்ளது. இப்பொருள் “ஆருவர்” என்ற சொல்லுக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது. ஆருவர் தம்மை ஆரியரின் பரம்பரையினர் என எண்ணிச் செருக்கடைவர் என்றும் கூறிக் கொள்ளுகிறார்கள். இந்த

ஆருவர் புரிநூல் அணிந்துள்ளனர். இன்று, ஆருவர் படக் ரோடு நன்கு கலந்து விட்டனர். பழுத்த வைதீக வெறியுடைய இவ் வாருவர் குருமாராகவும் இருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அதிகாரிகள் :

அதிகாரிகள் மரக்கறி உணவு உண்பவர்கள். கணக்கரும் படகரும் இறைச்சி உண்பர். மரக்கறி உண்ணும் அதிகாரி, இறைச்சி உண்பவர் வீட்டில் பெண் எடுத்தால், அவனும் இறைச்சி உண்ணத் தொடங்கி விடுவான்.

கணக்கர் :

கணக்கர் என்போர் கணக்கெழுதுவோர் ஆவர். நீல மலையைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் ஆளும்போது இவ் வகுப்பினர் தோன்றியிருக்கலாம் என்று சிலர் கருதுகின்றனர்.

தொரியாக்கள் :

படகர் பிரிவினுள்ளே இப்பிரிவினரே தாழ்ந்த இனத்தவராகவும், உயர்ந்த இனத்தார்க்கு ஊழியம் செய்வோராகவும் கருதப்படுகின்றனர். இவர்கள் படகர்க்கு அடிமை வேலை செய்வர். பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்லல், இழவுச் செய்தியை ஊர்தோறும் சென்று சொல்லி வருதல் முதலிய அவ்வளவு வேலைகளையும் தொரிய மகனே செய்தல் வேண்டும், யாரேனும் இறந்து விட்டால் முதலில் தொரியா மகனே தன் தலையை மழித்துக் கொள்வான். அக்கம்பக்கத்து ஊர்களுக்குச் செல்லும், பெண்டிருக்கு வழித்துணையாகச் செல்வோரும் இவர்களே. இத்தகைய வேலைகள் செய்வதால்தானே என்னவோ, எல்லோரும் தொரியாக்களைத் தம் மக்கள் போலக் கருதினாலும், அவர்களோடு கொள்வினையோ கொடுப்பினையோ செய்து கொள்வதில்லை.

“உடையாரும் அதிகாரிகளும் இலிங்காயத்து நெறியினர். ஏனைய மூவரும் சைவர். உடையார், பிறரோடு மனஉறவு கொள்ள மாட்டார்கள். தொரியா மக்கள் இவ்வுறவு பற்றிக் கனவுகூடக் காணமுடியாது; காணக் கூடாது.

ஏனைய நான்கு பிரிவு மக்களும் தம்முள் மணஉறவு கொள்ள
லாமாம்.

மந்திரத்துக்கு மருண்டோர் :

குன்னூரிலிருந்து ஏழு கல் தொலைவில் 'அதிகாரி கட்டி'
என்ற ஊர் உள்ளது. அதிகாரி கட்டி என்றால் அதிகாரி
களின் ஊர் என்று பொருள். எனவே படகர் பிரிவினுள்
ஒன்றான 'அதிகாரிகள்' ஊராக இது இருக்கலாம். இம்
மக்கள் பற்றி வழங்கும் கதைகள் பல.

சரிகூர் என்பது மைசூரின் எல்லைப் பகுதியில் உள்ளது
கரிபெட்டராயன் என்பவன் தலைமையில் ஒரு கூட்டத்தினர்
இந்த ஊரிலிருந்து புறப்பட்டு மேட்டுப் பாளையத்துக்குத்
தென் கிழக்கில் உள்ள நெல்லித்துறை என்ற ஊருக்கு வந்து
குடியேறினர். பின்னர், குலக்கம்பிக்கு மேற்கே உள்ள
தூதூரிலும், மேலூர்க்கு வடமேற்கில் உள்ள தாதாசிமாரா
கட்டி என்ற ஊரிலும் சென்று குடியேறினர். இவர்களே
சிற்பங்கள் பொருந்திய கல் வட்டங்களை மேலூரிலும்,
தூதூரிலும் அமைத்தனர். தூதூரும், தாதாசிமாரா கட்டி
யும் இன்று அழிந்து சிதைந்து போயின என்றாலும் அங்
கிருந்த கல்வட்டம், பழங்கோயில், தீக்குழி ஆகியனவற்றை
இன்னும் காணலாம். இவற்றோடு பின்னால் ஏற்பட்ட கல்
வட்டத்தையும், மண்டைக் கல்லால் ஆகிய கல் மேடை
களையும் நாம் காணலாம்.

இந்த ஊர்களைச் சுற்றிலும் வாழ்ந்த குறும்பர்கள் தம்
மந்திரங்களினால், படகர் பலரைத் துன்புறுத்தியும் சிலரைக்
கொன்றும் அடிக்கடி தொல்லை தந்ததாலேயே படகர்கள்
இவ்விடங்களை விட்டு, வெளியேறி அதிகாரி கட்டியில்
குடியேறினாராம்.

குலம் மாறிப் பெண் எடுத்தல் :

கன்னடருள் சிலர் போலவே, படகருள்ளும் சிலர் தம்
குலம் விட்டுப் பிற குலத்தோடு மணவுறவு கொள்வராம்.
இவ்வாறு கலப்பு மணம் செய்து கொண்டவர்கள் மாரி,
மத்தகாவர் (திருமணம்), கத்தூரி பெல்லி (வெள்ளி) என

அழைக்கப்படுவர். இவருள்ளே மாரி, மத்தகாவர் என்ற இரு பிரிவினரிடையே திருமணம் அதிகமாக நடப்பதால் இவர்களின் குலப்பெயர் அடிக்கடி மாறும். வெள்ளி என்றழைக்கப்படும் கலப்பு மணக்குலம், கன்னட வகுப்புக்களான வக்காலிகர், தூரியர், குறும்பர், முதலியவற்றுள்ளும் காணப்படுகிறது.

உழுதுண்டு வாழ்வோர் :

படகர்கள் நல்ல உழைப்பாளிகள். உழைத்தே வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும் என்று எண்ணுகிறவர்கள். காட்டையும் மேட்டையும் திருத்தி நல்ல கழனிகளாக்குவதிலே தணியாத வேட்கை கொண்டவர்கள். உடல் உழைப்பிலே சீன மக்களுக்கு அடுத்த இடத்தைப் படகர்கள் பெறுகிறார்கள். கடும், கரும் புதரும் நிறைந்த இடங்களைக் கண்டால்போதும். படகரின் தோள்கள் தினவெடுக்கும்; கைகள் பரபரப்படையும். அவ்வளவுதான், 'பொன்னியையும்' நல்ல நிலங்களாக அவைகாட்சியளிக்கும். நிலம் பயன்தரும்வரையில் அந்த நிலத்தைச் சும்மாவிடமாட்டார்கள்; உழுதுகொண்டே இருப்பார்கள். நாளடைவில் பச்சைக் கம்பளம்போர்த்ததுபோல் பயிர் செழித்து வளர்ந்துவிடும். மலை மக்களுள் ஓரளவுக்கு அறிவும், நெஞ்சுரமும், முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கையும், உடல் உழைப்பும் உடையவர்கள் படகர்களே எனலாம். வேளாண்மையிலே புத்தம் புதிய முறைகளை அவர்கள் கண்டால். அவற்றை விரைந்து பின்பற்றி விளைவைப் பெருக்கத் தயங்க மாட்டார்கள். கோதுமை, பார்லி, ஈருள்ளி (ஈர வெங்காயம்) உருளைக்கிழங்கு, கீரை, சாமை, தினை முதலியவற்றை அவர்கள் பயிராக்குவர்.

படகன் அதிகாலையில் எழுவான்; கடவுளை வணங்குவான், தொழுவுக்குச் செல்வான்; கதிர்மணியைத் தொழுவான்; ஆடுமாடுகளை அவிழ்த்துக்கொண்டு, வழக்கமாகப் போகும் தரிசு நிலம் அல்லது புல்வெளிக்குச் செல்வான்; ஆடுமாடுகளை அவற்றின் விருப்பத்திற்கு மேயுமாறு விட்டு விட்டுக் காலைக் கடன்களை முடிப்பான்; கதிரை மீண்டும் வணங்குவான்; பின்னர் பால் கறப்பான். மாலை நேரம்

வரும். இருள் கவியும். ஆடுமாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு வீடு வருவான். • தன் குலதெய்வம் என அவன் எண்ணும் விளக்கை நோக்கிக் கைகூப்பி,

“ இந்த உலகையும் பிற உலகையும் படைத்தவரே! பெரும் பொருளே! எம் துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் பங்கு கொள்வோரே! எம் கால்களை முள்ளிலிருந்து காப்பவரே! பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களிடையே நாங்களும் ஒளியுடன் உலவுமாறு காப்பாற்றுவீராக ”

என்று சொல்லி வணங்குவான்.

படக நங்கையர் :

படக நங்கையர், உழைப்பின் உறைவிடம்; அன்பின் பிறப்பிடம்; தொண்டின் சுரங்கம். ‘வாழ்க்கைத் துணை நலம்’ என்ற அதிகாரத்திலுள்ள குறள்மணிகட்குத் தகுந்த இலக்கியமாகத் திகழ்வர் அவர்கள். படகனின் வாழ்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் பொறுப்பாளி அவனது வாழ்க்கைத் துணைவியே. படகன் வீட்டில் மகிழ்ச்சியும் வளமும் பொங்கவேண்டுமானால் அவன் நல்ல மனைவியைப் பெற்றிருக்கவேண்டும். படகர் சமுதாயத்தின் சீருக்கும், பேருக்கும், செல்வச் செழிப்பிற்கும் அவர்களது பெண்களே முக்கியக் காரணம் என்று சொல்லலாம்.

வீட்டிலும் காட்டிலும் ஆடி ஓடி வேலை செய்பவர்கள் ஆண்களல்ல; பெண்களே. ஒவ்வொரு படகனுக்கும் பொதுவாகச் சில ஏக்கர் நிலங்கள் இருக்கும். அந்த நிலங்களில் வேளாண்மை செய்வது படக நங்கையே. படகன், வேறு ஏதேனும் கடின வேலைகட்காகச் சென்றுவிடுவான், வயலிலே படகப் பெண் ஒருத்தி நாளொன்றுக்கு 50 துட்டுக்கு வேலை செய்வாள்; படகனோ வேறு வேலைசெய்து 10 துட்டுக்கு மேல் ஒரு சல்லிகூடச் சம்பாதிக்கமாட்டான்.

சொந்த நிலம் இல்லாத படக நங்கை பிறர் நிலங்களிலே வேலை செய்வாள். வெய்யில், மழை, காற்று, கடும்குளிர், கோடை இடி இவற்றிற்கெல்லாம் அஞ்சாமல் வேலை செய்வாள். இப்படி உழைப்பவளின் உணவு வெறுங்கூழே.

பெற்ற குழந்தைகட்கும், கொண்ட கொழுநனுக்கும் நல்ல சோற்றை அன்போடு அளிப்பாள். என்னை தாயுள்ளம்! எத்தகைய பெண் உள்ளம்!

படகன் காசாசை பிடித்தவன்; எனவே, நிலத்தின் அறுவடை நாளாக இருந்தபோதிலும், காசு தரும் பிற வேலையை விடும்பிச் செல்லுவான். படகன் பெரும்பாலும் காபி, தேயிலைத்தோட்டங்கட்கு வேலை செய்ய ஓடிவிடுவதால், வீட்டிலும் வயலிலும் வேலை செய்வோர் படக நங்கையரே. இத்தகு உழைப்பாளிகளாக இருப்பதாலேயே படக மணப் பெண்ணுக்கு 150 முதல் 250 ரூபாய்வரை பரிசும் தரப் படுகிறது. வயல் வேலை முடிந்தபின்னர், உள்ள காலங்களில் உரம்சேர்த்தல், நிலத்தைக் கிளர்தல் முதலிய வேலைகளை அவர்கள் செய்வார்கள்.

மணியக்காரர் :

நாலைந்து குழந்தைகள் உள்ள வீட்டில் ஒரு குழந்தை மட்டும் அடம்பிடித்து அதிகாரம் பண்ணுமானால், “என்னடா மணியம் பண்ணுகிறாய்?” எனக் கேட்பதை நாம் அறிவோம். மணியம் எனும்சொல் இதிலிருந்து அதிகாரம் என்ற பொருளிலேயே பயன்படுகிறது என்று உணரலாம். எனவே மணியம் பண்ணுபவர் மணியக்காரர் என்று அழைக்கப்படுவர். படகரிடையே அதிகாரம் பண்ணுபவன் மணியக்காரன் என அழைக்கப்படுவான். மணியம் பண்ணும் பதவி, பணம்படைத்தோர், ஆள்அப்பு உடையோர் ஆகியோருக்கே கிடைக்கும். பின் இப்பதவி பரம் பரைச் சொத்தாகி விடும். மணியக்காரனின் சின்னம் வெள்ளி மோதிரமாகும். பின்வரும் பரம்பரையால், நல்ல நாளில் இந்த மோதிரம் எடுத்து வைக்கப்பட்டுக் கும்பிடப்படும்.

மணியக்காரன் தன் அதிகாரத்துக்குட்பட்ட ஊர்களில் நடக்கும் அத்தனை நிகழ்ச்சிகளுக்கும் பொறுப்பாளனாவான். ஊர்களில் எழும் வழக்குகள் அத்தனையையும் தீர்ப்பவன் இவனே. சிக்கல்மிக்க வழக்கானால், ஊர்ப்பெரியவர் சிலரையும் கூட்டிக் கொண்டு ஊர்வாயிலில் உள்ள வேம்பு,

அல்லது ஆலமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து கொண்டு வழக்கை ஆராய்ந்து தீர்ப்புக் கூறுவர். இத்தீர்ப்பின் போது தண்டம், விதிக்கவும், சாதியைவிட்டு ஒதுக்கி வைக்கவும், திரும்பச் சேர்க்கவும் இவர்கட்கு உரிமை உண்டு. மணியக்காரன் தீர்ப்பே முடிவானது. திருமணம் போன்ற காரியங்களைக் கூட மணியக்காரனிடம் கலந்தே செய்தல் படகர் வழக்கம். தொடக்கத்தில் மணியக்காரனின் அட்ட காசம் தலைவிரித்தாடியது. ஊரிலே நல்ல பெண்களைக் கண்டால் போதும்; அவ்வளவுதான். அந்தப் பெண்கட்குப் பிடித்தது சனி. அவர்கள் வாழ்வே பாழாகிவிடும். இம் மணியக்காரர் மது, மாது இரண்டிலேயே முழுகி இருந்தனர். இக்காலத்தில் மணியக்காரர் ஓரளவுக்கு நாகரிகம் அடைந்து விட்டனர் என்னலாம்.

படகர்குலம் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு தலைவனை உடையது. அவனுக்கு, கௌடன் என்று பெயர். கௌடன் என்பதுதான் கௌண்டன் எனப் பிற்காலத்தில் மாறியதோ என்று எண்ணவேண்டியுள்ளது. இத்தலைவனுக்குத் துணையாக விளங்குபவன் பார்பட்டிக்காரன். இவ்விருவரே வழக்குகளைத் தீர்ப்பார்கள். தண்டப் பொருள்களைக் கொண்டு விருந்தோ பூசனையோ நடத்துவார்கள். வழக்கிலே சத்தியம் செய்யவேண்டும். சத்தியம் செய்தால் வழக்கு முடிந்துவிடும். இவ்வழக்கம் இன்றும் பல சிற்றூர்களில் நிலவுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்திச்சாமி, தீவி, வயிராகுணித் திருவிழா, கோனக் கூரில் நடக்கும் எருமைப் பலிவிழா முதலியவற்றில் எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்க வேண்டிய பொறுப்பு பார்பட்டிக்காரனைக் சேர்ந்ததாகும். சிறைவீடு செய்தல் போன்றனவும் அவன் வேலையே.

தள்ளி வைத்தவர்களை மறுபடியும் சாதியில் சேர்த்துக் கொள்ளும் முறை வியப்பானது. தள்ளி வைக்கப் பட்டவன் கோயிலுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவான். கோயில்முன் படகர்கள் கும்பலாக நிற்பர். பார்பட்டிக் காரன் ஒரு கம்பால் அவன் தலையைத் தொடுவான்.

உடனே அவன், பார்பட்டிக்காரனின் தாள்களில் விழுவான். பார்பட்டிக்காரன், அவனைத் தூக்கி நிறுத்தி நெற்றியில் நிறுபூசி விடுவான்.

மேலும், கன்னிக்கட்டு எனப்படும் பிள்ளைப்பேற்றின் போதும் பார்பட்டிக்காரன் இருக்கவேண்டும்.

படகர் உடைகள் :

பத்து இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னால் தலைப்பாகையைக் கொண்டு படகளை அடையாளம் கண்டுவிடலாம். இன்றோ காலம் மாறிப்போய்விட்டது. இக்காலத்திலே தோதவரும் இருளரும் பிறரும் கூடத் தலைப்பாகையும் கோட்டும் அணிய லாயினர். இதுகண்ட கல்லூரி மாணவர்கள், பாகைகளை நீக்கித் தொப்பிகளை அணியலாயினர். படக முதியவர்கள், சிவப்பு அல்லது ஆரஞ்சு நிறத்தில் அமைந்த பின்னல் தொப்பிகளை அணிகின்றனர். ஆடவர் நீண்ட மேல் வேட்டி அணிவர். வயல்களில் வேலை செய்யும் பொழுது, அந்த மேல் வேட்டியை மடித்துத் தோளில் போட்டுக் கொள்வர். பெண்கள் வெண்மையான மேலாடை ஒன்றும், முழந்தாள் வரை தொங்கும் உள்ளாடை ஒன்றும் தலையில் தொப்பி போன்ற துணிக்கட்டும் அணிவர்.

அணிகள் : இ

ஆடவர் காதணிகள் ஒரு தனிச் சிறப்புடன் பொன்னால் செய்யப்படுகின்றன. வெள்ளியாலான அரைநாண், மணிக் கட்டுவங்கி, வெள்ளியும் பித்தளையும் கலந்து செய்யப் பட்ட மோதிரங்கள் ஆகியன ஆடவர் அணிவகைகள்.

பெண்டிர் அணியும் அணிகள் :

இடது முக்கில் முக்குத்தி, வெள்ளியாலான நான்கு வளைகள், பல உலோகங்களாலான பதினோரு வளைகள் ஆகியன இடது முன்கையில் அணியப்படும். இடது கை மோதிரவிரலில் இரு எஃகு மோதிரங்களும், வலது கை மோதிரவிரலில் இரு வெள்ளி மோதிரங்களும் அணியப்படும்.

பச்சைகுத்தல் :

பச்சைகுத்தல் என்பது இன்று பல கிராமங்களில் உண்டு. நெற்றியில் கோடுபோல அமைந்த புள்ளிகள் வட்டங்கள் பிறைகள் முதலியவற்றையும், தாடையில் ஒரு புள்ளியையும் படகப் பெண்டிர் குத்திக்கொள்வர். வலது முன்கையில் ஒரு விண்மீன் போன்ற உருவில் பச்சைகுத்தல் உண்டு. இதே விண்மீன் நெற்றியிலும், மேற்கைகளிலும் குத்தப்படும். பின்னையில் கதிரவன், விண்மீன் பச்சைகளும், இடதுமணிக்கட்டின் முன்னும் பின்னும் மூன்று வரிசைகளாகத் தொடர்ந்த புள்ளிகளும், மார்பைச்சுற்றி இரு வரிசைகளும் குத்தப்படும்.

துரியா சாதிப் பெண்டிர் மட்டும் மணிக்கட்டில் வளையல் அணியலாமாம். உதயர்இனப் பெண்டிர் நெற்றிகளில், தொடர்ந்த பசும் புள்ளிகளும் ஒரு பிறையும் இருக்கும். விழிகளுக்கு மேலாக வெளிமூலைகளில் நீண்ட கோடுகள் இருக்கும். மற்ற குடும்பப் பெண்டிர் நெற்றிகளில் இரு வட்டங்கள், நடுவில் நேரான வெட்டுடன் இருக்கும். மேலும் செங்குத்தான அல்லது பிறைவடிவான ஒரு வெட்டு அடிப் பகுதியில் இருக்கும். மோதிரங்களை அழுத்துவதால் இப்படி வட்டங்கள் உண்டாகின்றன. பச்சை குத்தும் தொழில் படகப் பெண்டிருக்கும், குறத்திக்கும் உரியதன்று.

பச்சை எப்படிக் குத்துவது ?

முதலில், கரித்தூள் மையால் கோடுகள் வரையப்படும். பின்னர் ஊசி கொண்டு அக்கோடுகளின் மேல் குத்தப்படும். இதனால் கோடுள்ள பகுதிகள் வீங்கித் தோன்றும். பின்னர் மஞ்சற்பொடியும் விளக்கெண்ணெயும் சேர்ந்த காரம் அதன்மீது போடப்படும். இப்படித்தான் பச்சை குத்துவது. நெற்றிப்பச்சை ஏழு அல்லது எட்டவது ஆண்டில்தான் குத்தப்படும்.

குடு :

உடல் அமைப்பில் படகன் நடுத்தர உயரத்துக்கும் குறைவான உயரமுடையவனே. என்றாலும் மென்மையான

தோலும், எடுப்பன மார்பும், வலிமைமிக்க தோள்களும் உடையவனாக அவன் தோன்றுவான். படகர் கைகளில் கம்பிகளால் சூடு போடப்பட்டிருக்கும். இது, பால் கறக்கும் போது வலி தோன்றாதிருக்கும் படி செய்வதற்காக என்று சொல்லப்படுகிறது. படகரைப் போன்றே தோதவரும் இச்சூடு போடல் வழக்கமாம். இவ்வாறு சூடு போட்டுக் கொண்டவர்கள் அச்சமின்றி எளிதாக எருமைகளை அணுகி அடக்கி முடியும் என்பது படகர் எண்ணம்.

வீடுகள் :

படகர் வாழ்கின்ற ஊர்கள் பரந்த சிற்றூர்கள். ஆனால், அவை குன்றின் மேல் அமைந்தவை. படகர் வீடுகள் கீற்றுக்களாலோ அல்லது ஓடுகளாலோ வேயப் பட்டிருக்கும். வீடுகள் வரிசையாய் இருக்கும். இவற்றைச் சுற்றிக் கட்டுக் கலந்தரும் கதிர் வயல்கள் இருக்கும். படகர் வீடுகள் தனித்தனியான கூரையுடையன அல்ல. உணவு விடுதிகள் போல அவர்கள் வீடுகள் அமைந்திருக்கும். அதாவது, பல வீடுகளுக்கும் சேர்ந்து ஒரே கூரை இருக்கும். ஆனால், இடையிடையே சுவர்கள் வைத்து அறை அறையாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒவ்வோர் அறையிலும் ஒரு குடும்பம் வாழும். இத்தகைய வீடுகள் இன்றும் பல சிற்றூர்களில் கணப்படுகின்றன. இத்தகைய இரு பெரும்வீடுகளை (Block) இருபுறமும் கொண்டது ஒரு தெரு எனப்படும். ஒவ்வொரு சிறு வீட்டிலும் இரண்டு பகுதிகள் இருக்கும். அவை முன்வீடு, பின்வீடு என்பனவாம். இவை முறையே எடுமனை, உள்ளகா அல்லது ஒகமனை எனப் படகர் மொழியில் அழைக்கப்படும். இவை இரண்டிலே உள்ளகா என்பதை உள்ளகம் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாகக் கொள்ளலாம். உள்ளகத்தின் ஓர் அறை ஆகோடு எனப்படும். இவ்வறையில் பால்படு பொருள்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்வறைக்குள் பெண்டிர் செல்லக்கூடாது என்பது படகர் கொள்கை. இது மட்டுமல்ல, தீண்டாதவர் எனக்கருதப்படும் கோத்தவரும் பறையரும் அவ்வறையருகில் வரக்

கூடாதாம். படக ஆடவரை இவ்விருவரும் தொட்டால் தீட்டாம். எனவே, தீட்டுப்பட்ட படகன், குளித்துவிட்டுத் தான் பாலறையுள் நுழைய வேண்டுமாம்.

படகர் வீடு ஒவ்வொன்றினுள்ளும் ஒரு பரண் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். அப்பரண் மூங்கிலால் அமைக்கப் பட்டிருக்கும். அப்பரணில் படகர்கள் தம் பொருள்களை வைத்துக் கொள்வர்.

சுத்துக்கல்—மந்தைக்கல்

ஒவ்வோர் ஊரிலும் மேடைகள் உண்டு. அவை கல்லாலோ மண், கம்பு ஆகியவற்றாலோ அமைக்கப் பட்டிருக்கும். முன்னதற்குச் சுத்துக்கல் என்ற பெயரும், பின்னதற்கு மந்தைக்கல் என்ற பெயரும் உண்டு. படகர்கள் இந்த மேடைமீது இருந்து பொழுது போக்குவார்கள். இக் கல்மேடைகளைப் பற்றிய நாடோடிக் கதைகள் படக மக்களிடையே வழங்குகின்றன. வேற்றவர் வருகையை இம்மேடைமீது இருந்து ஊருக்கு அறிவித்தல் என்பது அக் கதைகளிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மை.

ஒலியா:

படகர்கள் வேற்றவருக்கு இட்ட பெயர் ஒலியர் என்பதாம். எருமை நாடாகிய மைசூரிலிருந்து, குடகுப் பகுதியில் வந்து குடியேறிய கீழ் ஒலியர் வகுப்பினரே இந்த ஒலியர் என்பது அறிஞர் அரிச்சடர் கருத்து.

மாடுகள்:

படகர்கள் தம் வீட்டு முற்றத்திலேயே தானியங்களை உலர்த்தி, இடித்துப் பக்குவப் படுத்துகின்றனர். இவ்வழக்கம் இன்றும் சிற்றூர் பலவற்றில் இருக்கக் காண்கின்றோம். ஆடுமாடுகளை அடைக்கக் கல்லாலான தொழுவங்கள் வைத்திருக்கின்றனர். அருகிலுள்ள குடிசைகளும் தொழுவமாகப் பயன்படும். ஆடுமாடுகளின் எரு ஓரளவுக்கு கிறைந்ததும், அது நிலங்கட்கு எடுத்துச் செல்லப்படும்.

பெருமையின் சின்னங்கள் :

படகரின் பெருமைக்குரிய சின்னங்கள் மூன்று என்னலாம். (1) உழைப்பு (2) கடன் வாங்கல் (3) வழக்கு மன்றம் ஏறல் ஆகியன.

படகர்கள் நல்ல உழைப்பாளர்கள். நெற்றி வேர்வை நிலத்தில் விழ உழைப்பார்கள். ஊரைச் சுற்றியுள்ள வெறுந்தரைகளை யெல்லாம் படகர் பெருமக்களே விளை நில மாக்குவார்கள். நல்ல உரமிட்டு, பார்லி முதலிய தானியங்களை விதைப்பார்கள். ஆண்டிறுதியிலே படகர் நல்ல விளைச்சலையும் பெறுவர்; விளைச்சல் பெருகியதும் நல்ல ஓட்டு வீடுகள் கட்டிக் கொள்வர். படகர்கள் வேளாண்மை மட்டு மல்லாத வேறு தொழில் பலவும் செய்வர். வெள்ளம் போல வெள்ளாட்டுக் கூட்டம் படகரிடம் உண்டு. எனவே, வெள்ளாடுகளை நன்கு வளர்த்து அவற்றின் மயிரால் அழகொழுகும் கம்பளங்கள் நெய்து விற்பார்கள். இது மட்டுமா? பொன்னை உருக்கி அழகான காதணிகள் செய்வர். இத்தனை தொழில்களாலும் படகர்க்குப் பெரும் வருவாயும் கிடைக்கும். அதனால் பற்பல விருந்துகள் அவர்களிடையே வைக்கப்படும். ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் அவர்களுக்கு விடுமுறை உண்டு.

தமது உணவுக்கு இனிக் கவலை யில்லை என்று அவர்கள் நினைப்பார்களே ஆனால் பின்பு அவர்கள், வேலை செய்வது மிக அரிது. அதுமட்டுமல்ல, இந்த மன நிறைவோடு அவர்கள் நிற்பதில்லை. கொஞ்சம் அளவுக்கு மீறிய மனநிறைவு கொண்டு விடுகிறார்கள். அதாவது நீண்ட மன நிறைவு அவர்களைச் சோம்பலில் ஆழ்த்தி விடுகிறது.

ஓரளவுக்கு விளைச்சல் பெருகி, உணவுப் பொருள் பற்றிய கவலை ஒழிந்தவுடனே, படகர்கள் முழுச் சோம்பேறிகளாக நாளைடவில் மாறி, நிலத்தின் பக்கம் போவதுமில்லை; பிற தொழில் செய்வதுமில்லை.

எனவே, நாளைடவில் வருவாய் குறையத் தொடங்குகிறது. அது மட்டுமா? இப் பொருட் குறைவை உணராத

தோடு, வேறு பல வேண்டாத செயல்களிலும் ஈடுபட்டு வருவாய்க்கு மிஞ்சிய அளவில் செலவளிக்கத் தலைப் படுகின்றனர்.

ஒருவன் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக வைத்துக் கொள்ளுவோம். அவ்வளவுதான், அவனை மன்னிப்பதற்காக என்று அவனது உற்றார் உறவினர் எல்லோரும் அவன் வீட்டுக்கு வந்து குவிந்து விடுவார்கள். வீட்டிலிருக்கும் உணவுத்தானியம் அவ்வளவும் தீர்ந்த பிறகே சொந்த வீடு திரும்புவர். மற்றொன்று. அறுவடை ஆகின்ற நேரமாக இருக்கும். கடவுள் பூச்சிகளை விட்டுப் பயிரை அளித்ததாகக் கூறி, அதற்காகக் கடவுளை அமைதிப் படுத்த எண்ணி, ஒரு பெரு விருந்து செய்து வீட்டையே வெறு வீடாக்கி விடுவர். ஒருவன் வீட்டிலே பிணவிழா நடந்தாலும் சரி, மணவிழா நடந்தாலும் சரி. அவன் வீடு காலிதான், அப்படிச் செலவு உண்டாகும்.

தூண்டில் மீன்

இத்தகைய வேண்டாத பெரும் செலவுகளில் பல படகர்கள் வறியவராவர். ஒரு பக்கம் குறைந்த வருவாய்; மற்றொரு பக்கம் நிறையச் செலவு. இதனால் படகர்கள் கடன் வாங்க வேண்டிய இக்கட்டான நிலைக்கு வருவர். சிறு இரைக்கு ஆசைப்பட்டுத் தூண்டில் அகப்பட்ட மீன் போல, இவர்கள் முதலில் கொஞ்சம் கடன் வாங்கி இறுதியில் தம் வீடு வாசல்களை இழப்பர். இவர்கட்குக் கடன் தருதற்காகவே வேறுபகுதிகளிலிருந்து துருக்கர் பலர் படகர்களிடங்களுக்கு வந்து, ஊரின் நடுவிலே கடைவைப்பர். அக்கடையின் ஒரு மூலையிலே ஐந்தாறு முடை கேப்பை, மற்றொரு மூலையிலே பத்துப் பதினைந்து முழத் துணி, வேறொர் பக்கம் கொஞ்சம் அரிசி காய் கறிகள் ஆகியன இருக்கும். ஆனால் விலையோ யானைவிலை, குதிரை விலையாக இருக்கும். ஒவ்வொரு பொருளும் கொள்ளை விலைக்கு விற்கப்படும். ஆனால் ஒன்று. கடன் தருவர். இதனால் படகர்கள் கொள்ளை விலைக்கே எல்லாப் பொருள்களையும் வாங்குவர். ஒரு ரூபாய்க்கு அரையணை வட்டி. படகனால் வட்டி

கூடச் செலுத்த முடியாது. நாளாக ஆக வட்டி ஏறிக் கொண்டே செல்லும். அரையாண்டுக்கு ஒரு தடவை கடன் பத்திரம் புதுப்பிக்கப்படும். தூண்டில்காரனுக்கு மிதப் பிலே கண்ணிருப்பது போல, கடன் கொடுத்தவனுக்கு வட்டி ஏறுவதிலே கண்ணிருக்கும். அவன் எதிர்பார்த்த வட்டியும் முதலும் சேர்ந்து விடுமானால் கடனாளியின் நிலத்தையும் வீட்டையும் ஆட்டையும் கைப்பற்றி விடுவான். அப்பாவிப் படகர்களோ, வழக்கு மன்றம் ஏற விரும்புவார்கள், இழந்த சொத்துக்களை மீண்டும் பெற.

படகர்களும் வழக்கு மன்றமும் :

படகரின் கண்ணும் கருத்தும் வழக்கு மன்றங்களில் இருக்குமே தவிர, உழைப்பிலே இராது. எனவே, நாள் தோறும் வழக்கு மன்றம் ஏறி ஏறிக் காலும் தேயும். வழக்கு மன்றப் படிகளும் தேயும். இதனால் உழவை மறந்து விடுவர். வருவாய் மேலும் குன்றும். ஆனால் செலவோ மிகும். உதகை வழக்கு மன்றத்திலே படகரின் வழக்குகள் தொடர்ந்து நடைபெறும்.

இயற் பெயர்களே அன்றிப் பட்டப் பெயர்களையும் வைத்துக் கொள்வர். குருடன், பூனைக்கண்ணன், பெருந்தலையன், பழுப்புவிழியன், வாதநோயன், தேன்குடியன், பல்லன், நொண்டி, வழக்கைத்தலையன், குறட்டையன் என்பன போன்ற பல பெயர்களை வைத்துக் கொள்வார்கள்.

வசை :

கம்பளியை வகைப்படுத்துவதிலே தவறுவோனைக் 'கொங்கா' என இழித் துரைப்பார்கள் படகர்கள். "கொங்கா" என்ற சொல் இன்று ஏனைய சில பகுதிகளிலும் பரவி விட்டது.

வாழ்த்து :

படகர்கள் ஒரு வரை ஒருவர் சந்திக்கும் பொழுது வணக்கம் சொல்லி ஆங்கிலேயர் போல வரவேற்றல் இல்லை. ஒரு முதிய படகனும் ஓர் இளைய படகனும்

சந்திப்பின் இளையவன் தன் தலையைத் தாழ்த்துவான். முதியவன் தலையைத் தொடுவான். இதற்குத் தலை கொடுத்தல் என்று பெயர். இவ்வழக்கம் இன்றும் சிற்றூர்களில் நடக்கும் திருமணம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளிலே உண்டு. படகன் உடையாருக்குத் தலை கொடுப்பான், உடையானின் உயர்வு கருதி. ஒரே வகுப்பினர் தம்முட் சந்திப்பின், “அண்ணா வா!” “வா அப்பா!” “வா தம்மா! (தம்பி)!” “வா அம்மா!” “வா அக்கா!” என அழைத்துக் கொள்வர். இவ்வழக்கம் இன்றும் நம்மிடையே உண்டு.

வேறுபட்ட வகுப்பினர் சந்தித்துக் கொண்டால் “வா மாமா! வா பாவா!” (வா மைத்துனா!) என்று கூறி வரவேற்பார் தோதவர், படக மணியக்காரரையோ, தமக்கு அறிமுகமான ஒரு பழம் படகனையோ கண்டால், தோதவன் தன் தலை தாழ்த்தி, “மட்டின்புடியா?” என்பான். இதற்குப் பொருள், மட்டின், நீங்கள் வந்து விட்டீர்கள்! என்பது. இதன்பின், படகன், தோதவனின் உச்சித் தலையில் கை வைத்து “புத்தக்! புத்தக்!” என்பான். வாழ்த்துக்கள்! வாழ்த்துக்கள்! என்பது இதன் பொருள். இத்தகைய வணக்க முறையைத் தோதவர், படகப் பெரியோருக்குத் தான் செய்வார். ஏனைய படகருள் தனக்கு மூத்தோருக்கும், முன்பே பழக்கமானவருக்கும் இத்தகைய வணக்க முறையைத் தோதவன் செலுத்தல் உண்டு. படகருக்குள், துரியர் தவிர ஏனைய மக்கட்கும் இத்தகைய சிறப்புண்டு.

இவ்வாறு உயர்ந்த முறையில் தோதவர்கள் படகருக்கு வணக்கம் தெரிவித்தாலும், படகர்கள் எந்த அளவுக்குத் தோதவரைவிட உயர்ந்தவர்கள் என்பதில் ஐயம் பிறக்கிறது. படகர் தோதவருக்குப் பாதுகாப்பாகவும் துணையாகவும் இருப்பதாலேயே தோதவர்க்குப் படகரால் இச்சிறப்பு உண்டாகிறது என்று கூறுகின்றனர். ஆனால், படகர்கள் தோதவருக்குள்ளே முதியவர்க்கும்கூட இச் சிறப்புச் செய்வதில்லை,

முட்டுக்கொட்டா :

படகருக்கு வேண்டிய பலவகை உழவுக் கருவிகள், பாணிகள் ஆகியன தருபவன் " முட்டுக்கொட்டா " எனப்படுவான். இதற்குப் பதிலாக ஆண்டுக் கொருமுறை உணவுப் பொருள்களாகிய தானியங்கள் கிழங்குகள், கடுகு முதலியவற்றை முட்டுக்கொட்டா படகரிடம் பெற்றுக் கொள்வான். கொட்டா வீட்டு இழவுக்குப் படகன் கொஞ்சம் அரிசியும், ஐந்து ரூபாயும் ஓர் எருமையும் தரவேண்டுமாம்.

கொட்டா தரும் சட்டி பாணிகளைப் படகர்கள் உடனே பயன்படுத்துவது இல்லை. முதலில் அவை, காட்டிலோ, புதரிலோ திறந்த வெளியிலோ மூன்று நாட்கள் வைக்கப்படும். பின், வீட்டு முற்றத்தில் மூன்றுநாட்கள் வைக்கப்படும். பின் வீட்டு முற்றத்தில் மூன்று நாள் வைக்கப்படும். பிறகு அவற்றில் வெந்நீர் மட்டும் ஊற்றி வைக்கப்படும். இவ்வாறு பல முறையில் தூய்மை செய்யப்பட்ட பின்னரே அச்சட்டி பாணிகள் பயன்படுத்தப்படும்.

நன்கொடைகள் :

ஆண்டு தோறும் படகர்கள் தோதவருக்குத் தானியங்கள் தர வேண்டும். சிற்றூர்கள், " மன்று " எனப்படும். ஒவ்வொரு மன்றிலும் வாழும் படகர்கள் " குடு " என அழைக்கப்படும் தானியவரியைத் தோதவர்க்கு அளிப்பர். பால் கறக்கின்ற தோதவன் பாலாள் என்ற பெயரைப் பெறுவான். அப் பாலாளின் உணவு முறையில் சில குறிப்பிட்ட விதிகள் உள்ளன. தோதவப் பாலாள் படகர்தரும் விளையுளையே உண்பான். முன்பைவிட இப் பொழுது தோதவப் பாலாட்கள் அதிகமான அரிசி உணவு உண்கின்றனர். படகன் அரிசியை விளைவிப்பதில்லை யாதலால், பாலாள் படகனிடம் அரிசியை ஒரு போதும்பெறுவதில்லை. பாலாளின் உடை கோவையில் செய்யப்படும் கரிய இருண்ட துணியேயாகும். இத்துணியை திக்கில்ப் மாவ் எனப்படும் படகன் கொணர்வான். மற்ற மண்பாண்டங்களைப் போல, பால் பாணையையும் கொட்டாவிட மிருந்து

பெறுவதில்லை, அவை இந்துக்கள் எனப்படுவோரால் செய்யப்பட்டுப் படகரால் தரப்படுபவை.

கொல்லாமல் கொல்லுவார் :

குறும்பரைக் கண்டால் படகர்க்குப் பேரச்சம் உண்டாகும். படகருடைய நாடோடிக் கதைகளில் குறும்பர்கள் அடிக் கடி வருவர். குறும்பர் விரும்பினால், படகப் பெண்டிரின் இதயத்தை வலி தெரியாமல் அப்புறப் படுத்திக் கொன்றுவிடுவர். இதற்கு மந்திரம் அவர்க்குத் துணையாம். இவ்வாறு படகர் எண்ணி நடுங்குவர். மந்திரத்தின் உதவியால் இரவில் ஒருவரும் அறியாமல் வீட்டுக்குள் புகுந்து வேண்டியனவற்றை எடுத்துச் செல்வராம். பேய் பிசாசையும், கண்ணேற்றையும் கழிக்கக் குறும்பரை நாடுதல் படகர் வழக்கம். குறும்பரும் மந்திரங்கள் கூறிப் பேயையும், கண்ணேற்றையும் நீக்கி விடுவார்களாம்.

குறும்பர் பேயை ஓட்ட முடியாது என்று சொல்லி விட்டாலோ, தோதவரும் படகரும், குறும்பர் பேயாட்டி விளையாடுகிறார்போலும் என்று எண்ணிவிட்டாலோ, அவ்வளவுதான். படக மக்கள் வாழும் ஊரே குறும்பருக் கெதிராகத் திரண்டுவிடும். குறும்பரைப் பழிவாங்க எல்லோரும் துடிப்பர். குறும்பருடைய வீடு தீக்கிரையாகும். இவ்வாறு படகர்தம் சீற்றத்துக்கு இரையான குறும்பர்கள் கணக்கிலடங்கார். ஒரே நேரத்தில் ஐம்பத்தெட்டுப்பேருக்கும் அதிகமாகக்கூடக் குறும்பர்கள் படகர் மூட்டிய தீக்கு இரையாகி மடிந்தும் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு குடும்பமும் குறும்பனுக்கு ஆண்டு ஒன்றுக்கு நான்கணு வீதம் வரி செலுத்துகின்றது. குறும்பன் எவனாவது படகர் ஊர்கட்கு வந்துவிட்டால், படகர் கூடி ஒரு தொகை அளித்து அவனை ஊரை விட்டுப் போகும்படி வேண்டிக்கொள்வர். படகர் வீட்டிலே நடைபெறும் பிறப்பு இறப்பு யாவற்றிற்குமே குறும்பனுக்கு ஒரு குறிப்பிட்ட கட்டணம் கிடைத்துவிடும்.

தோதவரும் தொலைவர் :

தோதவர்களிலே சில முதியவர்கள் மந்திரவாதிகளாக உள்ளனர். இம் மந்திரவாதிகளைக்கொண்டு தோதவர்களே

அஞ்சுவர். படகர்கள் இம் மந்திரவாதிகளைக் கண்டு நடு நடுங்கிச் சாவர். அந்த அச்சத்தினால் படகர்கள் அம் மந்திரவாதிகட்குத் தானியங்கள் ஏராளமாகத் தருவர். சில நேரங்களில் படகர்கள் மந்திரத்திற்கு அஞ்சாமல் பல தோதவர்களைக் கொன்றுபோடுவதும் உண்டு. என்றாலும் படகர்க்குத் தோதவரிடம் அச்சமே.

பாலாள் ஆகும் படகப் பாலகன் :

படகச் சிறுர் நம்மைப்போல நினைத்தவுடனே பால் கறக்கத் தொடங்கிவிடமாட்டார்கள். ஒவ்வொரு படகனும் ஒரு குறிப்பிட்ட சடங்கு நிகழ்ந்த பின்னரே பால் கறக்கத் தொடங்குவான். படகனுக்கு இச் சடங்கு எட்டு அல்லது ஒன்பதாவது வயதில் நடத்தப்படும். குறிப்பிட்ட சிறுவன் ஒரு நல்ல நாளில், காலையில் எழுந்து குளித்துத் தூய ஆடை உடுத்திக்கொள்வான். ஒரு பால் எருமையும் கன்றும் அவன் வீட்டு முற்றத்தில் கொண்டுவந்து நிறுத்தப்படும். பின்னர் அப்பையனை அவனுடைய பெற்றோராவது உறவினராவது அம் மாட்டருகில் அழைத்துச் செல்வர். அப்பொழுதுதான் பால் கறந்த ஒனி எனப்படும் ஒரு மூங்கில் குழாய் அப்பையனிடம் தரப்படும். பின்னர் முதியவர் அப்பையனை மாட்டருகில் கூட்டிச்செல்வார். ஒரு முதியவர் அப் பையனுக்குப் பால் கறக்கும் முறைகளை நன்கு விளக்குவார். பிறகு பையன் சிறிதளவு பால் கறப்பான்.

இதுதான் சடங்கின் முதற்படி. அவன் பால் கறக்கும் முன்பே ஒனியின் நிறையப் பால் இருப்பதால் அவனால் அறைகுறையாகப் பிழைபடப் பால் கறக்க முடியாது. பிறகு அப்பையன் ஒனியை வீட்டுக்குள்ளே எடுத்துச் செல்வான்; உண்கலங்களில் பால் துளிகளைத் தெளிப்பான். இதன் பொருள், அன்றிருந்து அந்த வீட்டுக்கு பால் தருவது அவன் பொறுப்பாகிவிடுகிறது என்பதாகும். பிறகு தன் பெற்றோர் உற்றார், உறவினர் ஆகியோர் முகங்களின்மீதும் பால் துளிகளை அவன் தெளிப்பான். அதை அவர்களும் அன்போடு ஏற்றுக்கொள்வார்கள். அதுமட்டுமல்ல, அன்று போலவே என்றும் நன்றாகப் பால் கறந்து வீட்டைச்

செல்வமும் சீரும் பெறச் செய்யும்படி அவனை வேண்டிக் கொள்ளுவர். இதன்பின் அப்பையன் பாலறைக்குள் (ஆகூடு) நுழைந்து ஓனியை வைத்துவிடுவான். இந்த நாளிலிருந்து அப்பாலறைக்குள் அவன் நுழையலாம் என்பதால் இச்சடங்கு மிகவும் முக்கியமானதாகப் படகரால் கருதப்படுகிறது.

தலை ஈற்று :

எருமையோ பசுவோ முதன் முதல் கன்று ஈனுமாயின் அதற்கென ஒரு சடங்கு செய்யப்படும். மூன்று அல்லது ஐந்து நாட்களுக்கு அதில் பால் கறப்பதில்லை. பின்னர் சிறுவன் ஒருவன் அதில் பால் கறக்கத் தேர்ந்தெடுக்கப்படுவான். அச் சிறுவன், பாயிலே உறங்கக்கூடாது; தலைப் பாகை வைக்கக்கூடாது. இடுப்பிலே உடையை இறுக்கிக் கட்டாமல், மார்பிலே தொய்வாகக் கட்ட வேண்டும். அவன் இறைச்சி உண்ணக்கூடாது. இருளர் முதலிய தீண்டாதாரையும் பெண்களையும் தொடக்கூடாது; அவரோடு பேசவும் கூடாது; பால் கறக்கும் சிறுவன் நல்ல நாளில் காலையில் எழுந்து ஓனியுடன் ஆற்றுக்குச்சென்று குளித்துப் புத்தாடை அணிவான். அவன் எடுத்துச் சென்ற ஓனியிலே மரஇலைக் குழம்பு தடவப்பட்டுப் பின் சுடப்பட்டுத் தூய்மைப்படுத்தப்படும். பின்னர் அந்த ஓனியில் பால்கறக்கப்படும். அந்தப் பாலோடு அவன் ஓடைக்குச் செல்வான். மீனிகி என்ற ஒருவகை இலையால் மூன்று தொன்னைகள் செய்யப்படும். அத்தொன்னைகளிலே பால் முகந்து நீரில் ஊற்றப்படும். எருமையின் ஊருக்கு அருகிலே மாடசுவரர் கோயில் இருக்குமாயின் மீதப்பால் அக்கோயிற் பூசாரியிடம் தரப்படும். பிறகு வாழைப்பழமும் பாலும் உடையார் வகுப்பினன் ஒருவனிடம் தரப்படும். அவன் அவற்றை ஓடையில் எறிவான். இச்சடங்கின்போது பால் கறக்கும் சிறுவனுக்கு நல்ல மதிப்பு இருக்கும். முதல் படையல் அவனுக்கே. அவன் அப்படையல் முழுவதையும் சாப்பிட வேண்டுமாம்.

கோயில் பாற்பண்ணைகள் :

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பாலறை இருப்பதுபோலக் கோயில்களிலும் பால் அறைகள் உள்ளன. அவற்றிற்குக் கோயிற் பாற்பண்ணைகள் என்பது பெயராம். கோயிற் பாற்பண்ணைகளுள்ளே பைராங்கன்னிக் கோயிற் பாற்பண்ணை தான் பெரியது. கோயிற் பாற்பண்ணைகளைக் கவனிப்பவன் கோயிற் பூசாரி. இவன் மிகுந்த மதிப்போடு நடத்தப்படுகிறான். இவனுக்குக் கட்டுக் காவல்கள் அதிகம். இவன் அடிக்கடி ஊர்ப்பக்கம் வருதலோ, பருவ மங்கைய ரோடு பேசுதலோ கூடாது. கோயிலுக்குள்ளேயே இவன் தன் உணவை ஆக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். மார்பைச் சுற்றித் தொளதொளப்பான ஆடையைக் கட்டல்வேண்டும். திருவிழா நாளில் தரும் உடைகளைத்தான் இவன் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும். இறைச்சி உண்ணுதல் கூடாது.

பூசாரி தன் வேலையை விட்டுவிலகும் முன்னரே ஒரு வளைப் பழக்கிவைக்க வேண்டும். கோயில் மாடுகளின் பால், தயிர் முதலியவற்றை விற்று, அதன்மூலம் வரும் பணத்தைப் பெறுபவன் கோயிற்பூசாரியே. பைராங் கன்னி என்ற ஊர் தூய ஊராகக் கருதப்படுகிறது. அங்கு “ஒலகுடி” ஏதும் கிடையாது.

பைராங்கன்னியின் வரலாறு :

இவ்வரலாறு ஒரு கதை. பூசாரி ஒருவன் மகளைப் பற்றிய கதை. இக் கதை ஏறத்தாழ நூறாண்டுகட்கு முன்னர் நடந்ததாம்! நுந்தளா என்பது ஒரு சிற்றூர். அது நீல மலைப் பகுதியில் மேகநாட்டுள் அடங்கியது. இந்த ஊரில் ஒரு பூசாரி. அவனுக்கொரு மகள். பூசாரி தன் மகளைப் பறங்கி நாட்டு வாலிபன் ஒருவனுக்கு மணமுடிக்கத் திட்டமிட்டான். அவளுக்கு அவளைப் பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் பூசாரி தன் மகளைக் கட்டாயப்படுத்தினான். எனவே அவ் வூர்க் குளத்துக்கு வந்தாள்; குளத்தில் இறங்கி முகத்தைக் கழுவினாள்; பின் குளித்தாள்; வீழ்ந்து இறந்தாள். பின்னர், அவ்வூரான் ஒருவனின் கனவில் தோன்றி, தான் ஒரு மனிதப்

பிறவியல்ல என்றும், மனித உடலில் புகுந்த மலைமகளே (உமை) என்றும் அவள் சொன்னாளாம். உடனே நுந்தளா மக்கள் அக்குளத்தின் கரைகளை உயர்த்தி எந்தப்பெண்ணையும் அதனருகிற் செல்லவொட்டாது தடுத்தனர். அக்குளத் தருகில் பூசாரியும், நோன்பு இருந்தவனும்தான் செல்ல உரிமை உண்டு. அதுவும் காணிக்கை செலுத்திய பின்னரே செல்லலாம். அத் தெய்வத்துக்குப் படகர் கட்டியதே 'பைராங்கன்னிக்கோயில்'.

இலிங்கம் அணிவித்தல் :

படகச் சிறுர்க்கு இலிங்கம் அணியும் சடங்கு ஒன்று உண்டு. இலிங்கம் அணிபவர் இலிங்காயத்து வகுப்பினர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இலிங்காயத்து மரபிலே பிறந்தால் மட்டுமே ஒருவன் அம்மரபினனாக ஆகமுடியாது. இந்தச் சடங்கு நடைபெற்றால்தான் அவன் உண்மையான இலிங்காயத்து மரபினனாகின்றான். இஃது அம்மரபினரின் கோட்பாடு.

இச்சடங்கு பதின்மூன்றாவது வயதில் நடைபெறுகிறது. பையனுக்கு வயது பதின்மூன்றானதும் அவனது பெற்றோர் அப்பையனுக்கு இவ் விழாவை அல்லது சடங்கை நடத்துவர். இச் சடங்கின் போது பையனின் பாட்டன், பாட்டி, இன்னும் அவன் உறவினருள் வயதாலும், அறிவாலும் முதுமை அடைந்த மூதறிவாளர்கள் ஆகியோர் உடன்இருந்து சடங்கை நடத்துவர். இலிங்காயத்துச் சிறுவனின் சடங்கு களுக்கு ஒருகுருக்கள் வருவார். அக்குருக்கள் உடையார் மரபினராக இருப்பர். இக்குருக்கட்குத் தனி ஊர்கள் உள்ளன. அவ்வூரிலே அவர்கள் வாழ்வர். விழாவுக்கு வருமாறு படகர் சொல்லியனுப்பினால் அவர்கள் வந்து விழாவை நடத்தி வைப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு சிறுவனுக்கும் தனித்தனியே வெவ்வேறு நாளில் இலிங்கத் திருமணம் நடக்கும். ஒரே நாளிலேயே பல சிறுவர்க்கு இத் திருமணம் நடத்தலும் உண்டு. விழா நடக்கும் ஊரில் உள்ள மக்கள் அனைவரும் விழாநாளன்று நோன்பிருப்பர். அதிகாலையிலேயே பால் கறக்கப்படும்

விழாவுக்காக எல்லா வீட்டுப் பாலும் ஒன்றாக ஊற்றி வைக்கப்படும். காலை பத்துமணி அளவில் குருக்கள் ஊரின் எல்லையில் வந்து காத்திருப்பார். அப்போது பையனின் உறவினர் ஐந்துபடி அரிசி, வெண்ணெய், அவரை முதலிய பருப்பு வகைகள், பன்னிரண்டு தட்டு ஆகியன வைக்கப்பட்ட ஒரு கூடையுடன் சென்று குருக்களை வரவேற்பார். குருக்கள் அக் கூடையினைப் பெற்று, ஓடைக்கரை ஒன்றில் அமர்ந்து ஓமத் தீ வளர்ப்பார். ஓமத் தீயில் நறுமணப் பொருள்கள் சொரியப்படும். பின்னர் எல்லோரும் ஆற்றுக்குச் சென்று நீராடித் திரும்புவர். வாழை இலை ஒன்று ஓமத் தீக்குக் கிழக்குப் பக்கத்தில் விரித்து வைக்கப்படும். பையனின் பெற்றோர் தரும் இலிங்கங்களை அக் குருக்கள் வாங்கி, இலையில் வைப்பார். பின், சிறுவர்கள் தத்தமக்குரிய இலிங்கங்களைக் குருக்களிடமிருந்து பெற்றுப் பாலாலும் நீராலும் கழுவுவர். காலையில் சேர்க்கப்பட்ட பால் முழுதும் இதற்குத் தான் பயன்படும். எனவே, பால் தரையில் ஓடும். கழுவப்பட்ட இலிங்கங்கள் குருக்களிடம் திருப்பித் தரப்படும். குருக்கள் அந்த இலிங்கங்களை, இடது உள்ளங்கையில் வைத்து மூடி அச் சடங்குக்குரிய மந்திரங்களைச் சொல்லுவார். சுற்றிலும் நிற்கும் எல்லோரும் அம் மந்திரங்களை, பயபக்தியோடு கேட்பர்.

அம்மந்திரங்களாவன:—

“ ஓ சிவனே ! அரனே ! பகவானே !
 அறுபத்து மூன்றாயிரம் பெயர்களையும்
 பெருமைகளையும் உடைய பெருமானே !
 நூற்றுத் தொண்ணூற்றாயிரம் கணங்களின் தலைவ !
 நீர் அளிப்பவனே ! நாளும் வணங்கப்படுவோனே !
 மலைமகள் கணவா ! ஓ பெருமானே !
 ஓ சிவலிங்கனே ! நின் அடியே எம் புகலிடம் !
 ஓ சிவனே ! சிவனே ! சிவனே ! சிவனே !”

இம் மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே குருக்கள் ஓமத் தீயைச் சுற்றிலும், நீரையும் பாலையும் தெளிப்பார்;

பின் இலிங்கங்களை ஒவ்வொன்றாகச் சிறுவரிடம் அளித்து ஒரு முழ வெண் துகிலால் அவற்றைச் சுற்றித் தத்தம் வலக் கைகளிலே ஏந்துமாறு கூறுவார். சிறுவர்கள் அவ்வாறே செய்து, முதலில் சொன்ன சிவ மந்திரங்களை ஐந்து தடவைகள் சொல்லுவார். அம் மந்திரங்கள் சொல்லச் சொல்ல இலிங்கங்களைக் கழுத்தருகில் கொண்டு செல்வர். இறுதியில் ஐந்தாவது தடவையும் மந்திரம் சொன்னவுடன், குருக்கள் இலிங்கத்தைச் சிறுவர் கழுத்தில் கட்டிவிடுவார். அப்போது சிறுவர்கள் குருக்கள் காலில் மண்டியிட்டு விழுந்து தொட்டுக் கும்பிடுவர். இலிங்கத்தைக் கட்டியதும் குருக்கள் அச் சிறுவரை வாழ்த்துவது வருமாறு:—

“ உனக்கு ஒன்று ஆயிர மாகட்டும் !
சிவலிங்கம் என்றும் காப்பா யாக !
அப்படி நீசெய்யின் அடிசிலும் பாலும்
அளவில்லாமல் நீ பெறுவாய் !
போரிலும் புகழிலும் பொருளிலும் உறவிலும்
ஓராயிர மாண்டுகள்நீ ஒளியுடன் திகழ்வாய் !”

இத்தகைய வாழ்த்துடன் கூடிய சடங்குகள் ஒவ்வொரு சிறுவனுக்கும் தனித்தனியே நடத்தப்படும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

சடங்கு முடிந்தவுடன் குருக்கள் அரிசி, வெண்ணெய் முதலியவற்றோடு தன் ஊர் திரும்புவார். பின்னர் இலிங்கம் கட்டிய ஒவ்வொரு சிறுவனின் பெற்றோரும் தனித்தனியே விருந்தளிப்பர். ஏழைப் படகனும்கூட ஐந்து படகனுக்கு விருந்தளிப்பானும்.

இதுகாறும் கூறியது மேக நாட்டு உடையார் நடத்தும் இலிங்கச் சடங்காகும். இனி மற்றொரு நாட்டில் நடக்கும் இதே சடங்கினைக் காண்போம்.

பரங்கி நாட்டுச் சடங்கு :

பரங்கி நாட்டிலே இச் சடங்கு ஆண்டுப் பிறப்பு, சிவராத்திரி ஆகிய இரண்டில் ஏதாவது ஒரு நாளில் நடக்கும்.

அதுவும் இவ்விழா, மதிப்பு மிக்க ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த தொத்தாமணியம் எனப்படுவோரின் வீட்டில் நடைபெறும். இங்கும் உடையாரே குருக்களாக இருப்பர்; இலிங்கம் பெறும் சிறுவர் சிறுமியரின் இல்லங்கள் தூய்மை செய்யப்படும். இல்லங்களின் நிலை, முன் பகுதி முதலிய இடங்களில் மாவிலைகள், எலுமிச்சம் பழங்கள், தூத மாலைகள், தும்பைப் பூக்கள் ஆகியன கட்டப்படும். இவ்வாறு கட்டினதிலிருந்து விழாமுடியும் வரை அவ்வூரினர் எல்லோரும் நோன்பிருப்பர். சிறுவர், சிறுமியர், அவர் தம் பெற்றோர், குருக்கள் ஆகியோர் தொத்தா வீடு செல்வர். பெற்றோர், இலிங்கங்களைக் குருவின் கையில் கொடுப்பார்கள். அவற்றை ஒவ்வொருவரும் எடுத்து அக் குருக்கள், மந்திர மோதிச் சிறுவர் கையில் தருவார். சிறுவர்களும் பூசை செய்வர். இலிங்கங்கள் வெளியே சிவப்புப் பட்டுத்துணியாலோ, பருத்தித் துணியாலோ சுற்றப்பட்டுக் கட்டப்படும். பூசையின்போது இலிங்கங்கள், பசுவின் சிறுநீர், பால் ஆகியவற்றால் கழுவப்பட்டுச் சந்தனம் மஞ்சள் தடவப்படும். மலர்கள் சொரியப்படும். கற்பூரப் புகை பிடிக்கப்படும். இதற்குப் பின், சிறுவர்க்குக் குருக்கள் ஒரு வழிபாடு சொல்லித் தருவார். இவ்வழிபாடு ஊருக்கு ஊர் வேறுபட்டிருக்கும்.

உழவு விழாக்கள் :

நாம் அறுவடையின்போது தேங்காய், பழம் முதலியன வைத்துக் கதிரையும் ஏரையும் வாழ்த்திப் பின் அறுவடையினைத் தொடங்குவோம். பின்னர் பொங்கல் விழாக் கொண்டாடுவோம். இது போன்றே புஞ்சையில் பயறு முதலியன எடுக்கு முன்பும் தெய்வத்தை வாழ்த்தியே பயறு எடுத்தல் மரபு. ஆனால், படகரோ அறுவடைக்கு முன்னும் பின்னும் விழாக் கொண்டாடுகின்றனர். விழாக் கொண்டாடாமல் நிலத்தைத் தொடவே மாட்டார்கள்.

விதைக்கும் போதும் விழா. அறுக்கும்போதும் விழா. இவ்வாறு எடுத்த பணியினைத் தொடங்குவதிலும் மகிழ்ச்சி; பின்னர் முடித்துப் பயன் பெறும் போதும் மகிழ்ச்சி!

விதைவிழா, விதைப்பின்போது கொண்டாடப்படும். இவ்விழாக் கொண்டாடும் முறையே ஒரு தனிச்சிறப்புடையது. விதைப்பு நடைபெறுவது பங்குனி மாதத்தில் தான். இந்த விழா மேகநாடு, பரங்கி நாடு முதலிய நாடுகளில் நடைபெறும். இந்நாடுகளில் நடைபெறும் விழாக்கள் யாராவது ஒருவர் தலைமையில்தான் நடைபெறும்.

வளர்பிறை தொடங்குவதற்கு முன்னர் வருகின்ற செவ்வாயன்று விழாத் தொடங்கப்படும். அச் செவ்வாய் நல்ல நாளாகப் படகர்களால் கருதப்படுகிறது. அந்த நல்ல நாளின் முதல்நாள் இரவு நடுச் சாமத்தின் முன்னே பின்னே திவ்வீகோயிற் பூசாரி துயிலினின்றும் எழுவான்; ஏர் பூட்டிய காளைகள் முன் செல்ல, குறும்பன் பின் தொடர, ஐந்தாறு வகைத் தானியங்களையும் ஓர் அரிவாளையும் கொண்டு வயல் நோக்கிச் செல்வான்; பின்னர் ஏர் பூட்டுவான்; அதன்பின், தான் கொண்டு வந்த தானியங்களைக் குறும்பனிடம் உள்ள ஒரு துணியில் கொட்டுவான். பூசாரி ஏரைப் பிடித்து நிலத்தை உழுது கொண்டே மூன்று வட்டம் வருவான். அதன் பின்னர் குறும்பன் ஏருக்கு முன்பாக வந்து நிற்பான்; மேழிக் காலைப் (மோக்கால் அல்லது மேக்கால் என்பது நாட்டு வழக்கு) பிடித்து ஏரை நிறுத்துவான்; அது மட்டுமா? இல்லை. ஏரை நிறுத்திய குறும்பன், கிழக்கு நோக்கியவாறே நிலத்தில் மண்டியிட்டுத் தலைப்பாகையை அவிழ்த்துக் கீழே வைத்துப் பின் தன்னிரு காதுகளையும் உள்ளங்கைகளால் பொத்தி, “தூ ! தூ !!” என மும்முறை துப்புவான்; எழுவான்; துணியில் பூசாரி கொட்டிய தானியத்தை மும்முறை நிலத்தின் மீது வீசுவான். வீசிய பின்னர் பூசாரியும் குறும்பனும் வீடு திரும்புவர். வீசியது போக மீதித் தானியங்கள் இருக்குமாவால், “அட்டு” என அழைக்கப்படும் சேர்ப்பறையில் அது சேர்த்துக் கொட்டிவைக்கப்பெறும்.

இதன் பின்னர் பாலறையில் புத்தம் புதிய பாளை ஒன்று வைக்கப்படும். அதிலே நீர் நிறைய ஊற்றப்படும். பூசாரி அதில் கைவிட்டு “நெரத்து பிட்டா” என்பான். தமிழில் வழங்கும் “நிறைந்து விட்டது” என்றதன் திரிபே அச்

சொற்றொடர். இதுதான் விதைவிழா. இந்த விழாவன்று விருந்து நடக்கும்.

திணைவிழா :—(அறுவடை விழா)

மற்றொரு குறிப்பிடத் தகுந்த விழா திவ்வியப்பா அல்லது திணைவிழாவாகும். இவ்விழா பெரும்பாலும் வைகாசி ஆனி மாதங்களில்தான் நடைபெறும். அதுவும் திங்கட்கிழமைதான் நடைபெறும். இவ்விழாவின் முக்கிய நோக்கம் பல ஊர்களிலும் உள்ள மகாலிங்கசாமி, கிரிய உடையார் என்ற இரு தேவர்கட்கும் சிறப்புச் செய்தலாம். கண்ணீர் முக்கில் மகாலிங்கசாமிக்கும், தாண்ட நாட்டில் கிரிய உடையாருக்கும் கோதமலைப் படகர் கோயில்கள் கட்டியுள்ளனர். துவ்வி எனின் அவர்கள் மொழியில் சுடுகாடு என்று பொருள். எனவே திவ்வீ விழாவை வாய் தவறியும் துவ்வி என உரைப்பது பெரும்பிழை யாகும்.

இத் திவ்வீ விழா ஏதேனும் ஓர் ஊரில் நடக்கும். இவ்விழாவிற் கலந்துகொள்ளப் பக்கத்து ஊர் மக்களும் வருவர். விழாவன்று நண்பகலில் பூசாரி ஒருவன் படகர் சிலரோடு கிரிய உடையார் கோயிலுக்குச் செல்வான். பின்னர் அவர்கள் மகாலிங்கசாமி கோயிலுக்குச் செல்வர். இந்த கூட்டத் துக்குத் தலைமை தாங்கிச் செல்பவன் ஒரு குறும்பகை இருப்பான். இவன் போகும் வழியெல்லாம் கட்டைகளையும் தூத்தாளையும் எறிந்துகொண்டே போவான். இதற்கிடையில் பூசாரி பூசனைப் பொருள்களோடு மகாலிங்கசாமி கோயிலுக்குச் சென்று பூசை செய்வான். பின்னர் எல்லோரும் கிரிய உடையார் கோயிலுக்குச் சென்று அங்குள்ள சிறு தெய்வங்கட்குப் பாற்சோறு படைத்துச் செல்வர்.

மறுநாள் எல்லோரும் கோயிலில் கூடுவர். தேங்காய் உடைத்து எல்லோரும் கடவுளைத் தொழுவர். அடுத்துத் தலைப்பேறு பெற்ற மத்கவி வகுப்பைச் சேர்ந்த பெண்டிர் எல்லோரும் தூய உடை உடுத்தித் தம் மதலைகள் சூழக் கோயிலுக்கு வருவர். அந் நன்னாளிலே அப் பெண்டிர் அணிந்துவரும் மூக்குத்தி “எலிமூக்குத்தி” எனப் பெயர்

பெறும். அவ்வணியை அப் பெண்டிர் தம் வாழ்நாளில் இரண்டே தடவைதான் அணிவார்கள். அதாவது, இவ் விழா வின் போதும், தம்கணவன் இறந்தபோதும். வழிபட்ட பின்பு பூசாரி ஒரு இலையிற் சிறிது அரிசி தருவான்; பெண்டிர் அதை உண்டபின் அவன் தரும் நீரிலேயே கைகழுவிச் செல்வர். அவர்கள் கோயிலைவிட்டு ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியே செல்வது அழகாக இருக்கும். மத்கவிப் பெண்டிரின் இந் நிகழ்ச்சிக்கு “மண்டி தந்தா” என்பது பெயர். இந்த விழா முடிந்த பின்னர் அறுவடை தொடங்கும். முதல் நாள் அறு வடையான தானியத்தில் இரண்டு நீசற்படி எடுத்து மகாலிங்க சாமிக்கென ஒதுக்கிவைத்து விடுவார்கள்.

கடவுளர் பட்டியல் :

படகர் பல தெய்வங்களை வணங்குபவர்கள். இத் தீச்சாமி, மகாலிங்கசாமி, கிரிய உடையார், மாட்சுவரர், மான்களி, செகதீச்சாமி, நீலமலை அரங்கசாமி முதலியன படகர் வணங்கும் தெய்வங்களாம். இன்று படகர் சிலர், கோவை மாவட்டக் காரமடை, மைசூர் மாநில நஞ்சன்கூடு ஆகிய சமவெளிகளில் உள்ள கோயில்கட்டும் சென்று வழிபடு கின்றனர்.

கடவுளர் விழா :

இத்தீச்சாமி விழா, —இவ்விழா பைராங்கன்னியில் மார்கழி மாதத்தில் எட்டுநாட்கள் நடைபெறும். விழாவின் தொடக்கநாள் திங்கட்கிழமையாக இருக்கும். இந்த விழா மிகவும் வியப்பூட்டும் விழாவாகும்.

பைராங்கன்னியின் ஒரு பக்கத்திலே ஓர் இடம் ஒதுக் கப்பட்டிருக்கும். அது பார்வைக்கு வீடுபோலக் காட்சி அளிக்கும். அந்த வீட்டுக்கு ஒரு நெசவாளி சில கைத்தறி ஆடைகளும், ஒரு துப்பட்டியும், ஒரு தலைப்பாகையும் பின்னு தற்கேற்ற அளவு நூற்கண்டும், ஒரு தறியும் கொண்டு வருவான். இவன்தேவாங்கனாகவோ அல்லது மாணாக்கனாகவோ இருப்பான்; பின்னர், இவன் அந்த இல்லத்திலிருந்து ஆடை களை நெய்வான். விழாவின் இரண்டாம் நாளன்று வைகறை

யிலே படகப் பெரியவர்கள் பலரும், நெசவாளியும் எழுந்து, குளித்துவிட்டு, நெசவுக் கூடாரத்திற்குள் புகுவர். நெசவாளி தன் தறியைச் சரிபார்ப்பான் ; நறுமணக் கட்டிகளை (சாம் பிராணி) எரித்துத் தறியை வழிபடுவான். படகர் அவனுக்குப் புத்தாடை, கொஞ்சம் பணம் ஆகியன தந்து, கடவுளுக்குக் காக ஒரு துப்பட்டியும், கச்சைகள் இரண்டும் நெய்து தரும் படி வேண்டிக் கொள்வர். பிறகு விழா தொடர்ந்து நடைபெறும். ஒவ்வொரு நாள் விழாவிலும் படகர்கள் குடித்து விட்டுக் கோயில் முன் கூத்தாடிக்கொண்டு மகிழ்ச்சியில் மூழ்கிக்கிடப்பர். கடவுள் சிலையை விழாவின் கடைசி நாளன்றுதான் அவர்கள் பார்க்க முடியும்.

விழாவின் கடைசினாள் காலையில் கோயிற் பூசாரி, படகர் ஆகியோர் புத்தாடைகளுடன் ஓடைக்குச் செல்வர் ; ஓடையில் ஆடைகளைத் துவைப்பர் ; கதிரொளியில் உலர்த்துவர். உலர்ந்த ஆடைகளுடன் கோயிலுக்குச் செல்வர்; ஆடைகளைக் கடவுட் சிலைக்கு அணிவிப்பர். அப்பொழுதுதான் படகர் கடவுளைக் காண்பர். அடியார்கள் பக்திப் பெருக்கில், முன்னுள்ள தாம்பாளத்தில் காசுகளைப் போடுவர். கடைசி நாள் நண்பகலோடு ஆட்டங்களும் பாட்டுக்களும் முடியும். பின்னர் எல்லோரும் தத்தம் ஊருக்குத் திரும்புவர். இவ் விழாவில் குறிப்பிடத் தக்கது, நெசவாளனே விழா நடக்கும் ஊருக்கு வந்து ஆடை தருவது என்பதாம்.

இந்தப் பைராங்கன்னி விழாவைப்பற்றித் திருவாளர் ஓயிட் எட் என்பார் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார் :

“மற்ற ஊர்களிலிருந்து வந்த படகர்கள் பணம், அரிசி, பழம், பொற் குடை, வெள்ளிக் குடை, ஆடைகள், எருமைகள் முதலியவற்றைப் பெண் தெய்வங்கட்குக் காணிக்கை தருவர். அப்பொழுது அக்கோயிற் பூசாரி “உங்கள் ஊரில் இந்த ஆண்டு நல்ல விளைச்சல் உண்டு” என்று ஒரு சாரரிடம் கூறுவான், வேறொரு சாரரை நோக்கி “உங்கள் ஊரில் பயிர் கருகிவிடும்” என்றும், இன்னொரு சாரரை நோக்கி, “உங்கள் ஊரில் காலராவும், வைகூரியும் வரும்” என்றும்

கூறுவான். இவ்வாறு இவன் எதிர்காலப் பலன் கூறிய பின்னர், எருமைகள் காணிக்கையாகத் தரப்படும். அவைகள் பலியிடப்படுவதில்லை. காணிக்கை தருவோர், நிலத்தில் மண்டியிட்டே வணங்கி எழுவர். அப்போது பூசாரி சில மலர்கள் தருவான். அடியார் கூட்டம் அம்மலர்களைத் தம் தலையில் செருகிக் கொள்ளும். காணிக்கையின்போது, கோயில் மணி ஒலிக்கும்; கொம்பு முழங்கும். காணிக்கை முடிந்தவுடனே ஆடவர் எல்லாம் இரு குழுவினராகப் பிரிவர்; கோயிலின் முன் “அவ் கோ—அவ் கோ” “இள்கோ” என முழங்கிக் கூத்தாடுவர். இக் கூத்துக்கள் தோதவர்க்குரியன வாம். தோதவரிடமிருந்து படகர்கள் கற்றிருக்கலாம். இப் பாடல்கள் தோதவர் மொழியில் அமைந்தவை.”

தீக்குழித் திருநாள் :

ஐதீச்சாமியின் திருநாள் அன்று தீக்குழி இறங்குதல் படகர் வழக்கம். இத் தீக் குழித்தல் மேலூர், தங்காலு, மைனிலீ, சக்கநாரி, தீநாடு, நிடுகுளா முதலிய இடங்களில் நடைபெறும். தீ நாட்டில் நடைபெறும் விழாமட்டும் உடையார்க்குரியதாம். மற்ற இடங்களில் படகர்கள் இவ்விழாவை நடத்துவர். நிடுகுளாவில் மார்கழி மாதத்தில் இது நடக்கும். தீமிதிப்போர் அனைவரும் எட்டுநாள் பட்டினி கிடந்துஒன்பதாம் நாள் தீக்குளிப்பர். இக் குளிப்பு நன்னாளாகக் கருதப்படும் திங்கட்கிழமைதான் நடக்கும். அப்போது பால்காய்ச்சிச் சகுனம் பார்ப்பர். பால் இரு பானைகளிலும் நன்கு பொங்கி னால் நல்ல சகுனம் எனப் பொருள். எனவே அந்த ஆண்டு, அந்த வட்டாரத்தில் விளைச்சல் மிகுதிப்படும் என்பது படகர் நம்பிக்கை.

இந்தத் தீமித்தல் விழாவுக்குக் கதை ஒன்று அம் மக்க ளிடையே வழங்குகின்றது. அது வருமாறு :—

நூறு அல்லது நூற்றைம்பது ஆண்டுகட்கு முன்னர் வாழ்ந்த படகர்கள் தீமிதிக்க அஞ்சினர். அவர்தம் அச்சங் கண்ட மகாலிங்கசாமியின் சிலை பாம்புருவங் கொண்டு கோயிற் சுவரிலே ஒரு துளையிட்டு வெளிவந்ததாம். அத்தோடு

வெளியே எரிந்து கொண்டிருத்த தீமீதும் ஊர்ந்ததாம் ; அது மறுபடியும் வந்த வழியே திரும்பிக் கோயிலுக்குள் சென்றுவிட்டதாம். இதனைக் கண்ட படகர் அச்சம் நீங்கி, அன்றிலிருந்து தீமிதிக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டனராம்.

இனித் தீ மிதித்தலை நோக்குவோம். காலில் மணி ஒலிக்க, ஒரு கையில் தலையீற்றுப் பசுவின் பாலும், மற்றொரு கையில் பூவும் கொண்ட பூசாரி ஒருவன் தீக்குழியை நெருங்குவான். பின் பூசை செய்வான் ; அதன் பின் மலரைத் தீயில் எறிவான் ; பாலை ஊற்றுவான். எறிந்த மலர் கருகினாலோ, ஊற்றிய பாலால் தீ அணையும் ஒலிகேட்டாலோ அது தீமிதித்தம் எனக்கருதப்படும் ; இவ்விரண்டும் இல்லை யானால், பூசாரி மனமகிழ்ந்து தீயில் இறங்கத் தொடங்குவான். அடுத்தாற்போல உடையார் வகுப்பைச் சேர்ந்த ஒருவன் இறங்குவான். அவனுக்குப் பின்னர் நோன்பினர் அனைவரும் இறங்குவர். இவர்கள் இறங்கு முன்னர் தம் கால் மயிர்களை எண்ணிக் கொள்வர். தீயிலிறங்கிய பின்னர் யாருக்கேனும் மயிர் குறைந்தால் தீ நிமித்தம் எனக் கருதப்படுகிறது.

மேற்கு நாட்டு விழா :

மேலை மலைத்தொடரின் மேற்குப் பகுதியில் வாழும் படகர் நடத்தும் தீ மிதிப்பு விழாவாகும் இது. இவ்விழா மாசி மாதத்தில் முழுமதியை அடுத்து வருகின்ற ஒரு திங்கட்கிழமையில் நடைபெறும். இவ்விழாவில், மேற்குப் பகுதிப் படகர்கள், திரளாக வந்து கலந்து கொள்வர்.

படகர் தலைவன் கொட்டுக்காரன் எனக் கூறப்படுவான். இவன் பண்டைக்காலத்தில் வாழ்ந்த குருவச்சா மரபினன் எனச் சொல்லப்படுகின்றான்.

படகர் தீமிதிப்பு நடத்தலாம் எனக் கொட்டுக்காரன் மூலம் அறிவித்த பின்னரே தீமிதிப்பு நடக்கும். தீ மிதிப்புத் தொடங்குவதற்கு முன்னர் மூன்று அல்லது ஐந்து, அல்லது ஏழு பேர் தீ மிதிக்கக் கொட்டுக்காரனால் தேர்ந்தெடுக்கப் படுவர். விழாவுக்கெனக் குறித்த திங்கட்கிழமையன்று படகன், குரு, குறும்பன் ஆகிய மூவரும் சேர்ந்து தீ உண்

டாக்குவர். கொட்டுக்காரனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட படகர்கள் குளித்துச் சந்தனம் பூசிக் கொள்வர். இவ்விழாவுக்குக் கேடி என்னுமிடத்திற்கு அருகில் உள்ள உடையார்கட்டியைச் சேர்ந்த உடையார் பலரும் வருவர். குளித்துவிட்டு வந்த அந்த ஐந்தாறு படகர்களும் இவர்கட்கு வணக்கம் செலுத்துவர். பிறகு தலையீற்றுப் பசுவின் பால் ஓடையில் தெளிக்கப்படும். பிற்பகலில் அதிகமான பாலையும், பல மலர்களையும் தீயில் சொரிந்தபின், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அம்மக்கள் தீயில் இறங்குவர்; மறுபடியும் மறுபடியும் இருமுறை தீயில் மணலை வாரிப்போட்டுத் தீ மீது நடப்பர். பிறகு எல்லோரும் கலந்து கொள்ளுகிற பெரிய விருந்தொன்று நடைபெறும். அத்துடன் விழா முடிவுறும்.

விழா முடிந்த மறுநாளிலிருந்து உழவு தொடங்கும், உழவு முடிந்தபின் குறும்பன் கொஞ்சம் விதைப்பான்; பின் குரு அதிகம் விதைப்பான்; இறுதியில், கோயிற் குரு ஒரு வலை மீது நின்று கொண்டு நல்ல விளையுள் கோரிக் கடவுளை வழிபடுவான், இரு கோழிகள் வலையுள் எறியப்படும். பிறகு அவ்வலை மூலம் மான் ஒன்று பிடிக்கப்படும். அவ்வாறு பிடிக்கப்பட்ட மானின் இறைச்சி படகரால் பங்கிடப்படும். இவ்வழக்கம் வேறு சில ஊர்களிலும் உண்டு.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் யார்முதலில் தீ மிதிப்பது என்பது பற்றிய வழக்கு ஒன்று இரு குழுவினரிடையே ஏற்பட்டது. முடிவில், நீதி மன்றத்திற்குச் சென்று, ஆண்டுக் கொரு குழுவினராகத் தீ மிதித்தல் வேண்டும் என்று முடிவு செய்யப்பட்டதாம். இவ்விழா பற்றிப் பல கதைகள் படகரிடையே வழங்குகின்றன. அவை ஒன்றுக் கொன்று முரண்பட்டவையாகக் காணப்படுகின்றன.

சக்காளத்தி விழா :

இவ்விழா படகரினால் ஐப்பசி மாதத்தில் நடத்தப் பெறும். இதற்கெனக் குறித்த நாளன்று மாலையில் படகர்தம் வீட்டுக் கூரை மீது பூக்களை எறிவர். மறுநாட்காலையில் வீடு மெழுகப்பட்டு அங்கே விருந்து ஒன்று நடைபெறும்.

பிற்பகலில், பல படகர் தத்தம் வீட்டு முற்றங்களில் அடுப்புக்கரி கொண்டு எருமை, காளி, பசு, ஏர், உடு, கதிர், மதி, பாம்பு முதலியன வரைவர்; பின் வீட்டுக்குட்சென்று கைகளைக் கழுவுவர். பிறகு ஒரு ரொட்டியை எடுத்து அதில் கொஞ்சம் அரிசியும், வெண்ணெயும் வைத்து, விளக்கெண்ணெயில் தோய்த்த திரிகள் மூன்றையும் ரொட்டியில் வைத்து ஏற்றுவர். பிறகு, படகர்கள் அந்த ரொட்டி விளக்கை ஒவ்வொரு குழந்தையும் சுற்றியபின், வயலுக்கு எடுத்துச் சென்று “சக்காளத்தி வந்துவிட்டாள்” எனச் சொல்லி எறிவார்கள். வீடு திரும்பி, ஒரு விளக்கின்மூன் வணங்கி நின்று ஒரு குறிப்பிட்ட பாட்டைச் சொல்லி வாழ்த்துவார்கள். வாழ்த்துப் பாடலில் சிவனது திரு நாமங்கள் பலவும் காணப்படும்.

பெருவிருந்து விழா :

கார்த்திகை மாதத்தில் நடைபெறும் விழா இது. இவ்விழாவுக்குப் படகர் மொழியில் ‘தொத்தா அப்பா’ என்பது பெயராம். பிற்பகலில் ஆகட்டுக்குள் நெற் சோறு ஆக்கப்பட்டு, மஞ்சி இலையில் வைத்துண்ணப்படும். அந்த நாள் முழுவதும் ஊரே மகிழ்ச்சிப் பெருக்கில் மூழ்கி யிருக்கும்.

கோனாக்கூர் விழா :

கோனாக்கூர் என்ற ஊரில் மாகாளிக்காகப் படகரால் கொண்டாடப்படும் விழா கோனாக்கூர் விழா. குறும்பன் எருமை வெட்டிக் கொண்டாடுவது இத்திருவிழா.

ஒலக்குடி :

இச்சொல் ஒலைக்குடிசை என்ற தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாம். இத்திரிபிற்குக் காரணம் படகர் மொழியும் தமிழும் இன மொழிகளாம். தீட்டைக் கழிப்பது இந்த ஒலக்குடியில் தான். வீட்டுக்கு விலக்கமான பெண் ஒரு வெள்ளியன்று ஒலக்குடிசைக்குச் செல்வாள். அங்கு ஓர் இரவைக் கழிப்பாள். மறுநாள் காலையில், அங்கு தன் பழைய உடைகளைக் களைந்து விட்டுப் புத்தாடை பூண்டு வீடு வந்து, அங்குள்ள

அனைவரையும் வணங்கி, வாழ்த்துப் பெற்றுச் செல்வாள். பின் ஞாயிறன்று அவள் தன் உற்றார் உறவினர் வீடுகளுக்குச் சென்று, கடலையும் உணவுப் பண்டங்களும் பெறுவாள். தீட்டுப் பட்ட படகச்சி நிலவைப் பார்க்கும் வரையில் வீட்டின் உட்பகுதிக்குச் செல்லக் கூடாதாம், படகச்சியர் மாதவிலக்குக்கு ஐந்து நாள் ஒதுங்கி யிருக்கின்றனர். படகரிடையே இது கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படுகிறது.

காலையில் முகம் கழுவுவதற்கு முன் தீட்டு ஏற்படின் அந்த நாளோடு சேர்த்து ஐந்து நாள் அவள் தனியாக இருத்தல் வேண்டும்; முகம் கழுவியபின் தீட்டு ஏற்பட்டால், அந்த நாளைச் சேர்க்காமல் வேறுஐந்து நாள் தனியாக இருத்தல் வேண்டும்.

தீட்டுப்பட்ட படகச்சி மூன்றாம் நாள் தண்ணீரில் குளிப்பாள்; நான்காம் நாளும் குளித்த பின்னர், வேறு உடை உடுத்துவாள். அன்று தன் ஒலக்குடையை நீங்கி, வீட்டுக்கு வந்து மாலை உணவைத் தானே ஆக்கி உண்டு, வெளி அறையை அடைவாள். மறுநாள் காலையில் அவ்வறை தூய்மையாக்கப்படும். பிறகு அவள் ஓடைக்குச்சென்று குளித்து வருவாள். குளித்து வந்தபின்னர் அவ்வெளி அறையில் மறுநாள் காலையரை இருப்பாள், அந்த அறையிலேயே உண்ணவும் செய்வாள். தீட்டான பெண்களைத் தொட்ட குழந்தைகளும் உடனே குளிக்கவேண்டுமாம். குளித்தபின்னரே குழந்தைகளை மற்றவர்கள் தொடுவர்.

திருமணம்:

உறவினருள் திருமணம் நடைபெறுவது இல்லை. மணமகன் ஓர் ஊரில் இருப்பான். மணமகள் வேறோர் ஊரில் இருப்பாள்.

பெண்ணின் தந்தை, தன் வீட்டு-காட்டு வேலைகளைச் செய்து தனக்குப் பணிவாக நடக்கக் கூடிய ஏழை ஒருவனையே தன் மருமகனாகத் தெரிந்து எடுப்பான். தன் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து தருவதாக அவனிடம்

உறுதி கூறுவான். வெற்றிலை மாற்றிக் கொள்ளப்படும். இதன் பின்னர் மணமகன், மணமகள் பருவம் அடையும் வரை தன் வீட்டில் இருந்தோ, அல்லது மாமன் வீட்டிற்குச் சென்று இருந்தோ, மாமன் இடுகின்ற வேலைகளைச் செய்வான். அதுமுதல் அவன், மாமன் குடும்பத்திலுள்ள வர்களில் ஒருவனாகி விடுவான். திருமணம் நடைபெற்றதும் அவனுக்கு மாமனார் சொத்தில் ஒரு பங்கு உறுதி யாகிவிடும்.

படகருள் பெரும்பாலும் குழந்தை மணம் இல்லை என்றே கூறிவிடலாம், பருவத் திருமணங்கள்தான் அதிகமாக நடைபெறும். இனி, படகர் மணமுறையைச் சிறிது காணலாம்:-

“ மணமகள், தனது கணவனின் மனைக்குச் செல்லுதற்கு ஓரிரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர் மணமகன், தன் அண்ணன் தம்பிமார் சூழ மணமகள் இல்லத்திற்குச் சென்று படகப் பெரியோரைத் தாள் தொட்டு வாழ்த்தி வணங்குவான். பின்னர் தோற்கருவிகள், துளைக்கருவிகள் இசைக்கப்படும். அதன்பின், மணமகள் மணமகன் வீடு செல்வாள்.

கணவன் இல்லத்தை அடைந்த மணமகளை, மாமியோ, கொழுந்தியோ (கணவன்கூடப் பிறந்தவள்) எதிர்கொண்டு அழைத்து, அவள் கையிலும் காலிலும் நீர் தெளித்து “ மாலை மணி ” என்றதோர் அணியைக் கழுத்தில் கட்டுவர். பிறகு மணமகளுக்குப் பாலும் சோறும் வழங்கப்படும், அவற்றை அவளும் உண்பது போல் போக்கக் காட்டிய பின்னர், நாத்தி கை கழுவ நீர்தருவாள். பிறகு மணம் ஆன வேறு இரு பெண்களுடன், கோத்தர் வாத்தியம் முழங்க, ஊர்வலமாக ஓடையை நோக்கிச் செல்வாள். மணமகள், ஓடையிலிருந்து நீர் கொணர்வாள். தனது புதிய உற்றார் உறவினர்க்கு வணக்கம் செலுத்தி, அவர்கள் வாழ்த்துரைத்த பின்னர் ஒரு பெரு விருந்து நடைபெறும். இத்துடன் திருமணவினை முடிகிறது. விருந்து முடிந்தபின்

மணமக்கள் ஓர் உயரமான இருக்கையில் அமர்ந்து தம் பரிசுகளை ஏற்பர்.

படகர்க்குள்ளே திருமண முறிவு சர்வசாதாரணம். படகச்சி வேண்டிய போதெல்லாம் மணவிலக்குப் பெறலாம். விரும்பும் ஆடவனை மணக்கலாம்.

பெண்டிர்பலரைத் தனக்கு மனைவி ஆக்கிக் கொள்வதிலே படகனும் சளைப்பதில்லை. மனைவியர் எண்ணிக்கை பெருகப் பெருக அவனுக்கு ஓய்வும், சொத்தும் மிகுதியாகக் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு மனைவியும் உழைத்து அவனுக்குச் சொத்துச் சேர்ப்பாள். தன் குழந்தைகளையும் அவளே கவனித்துக் கொள்வாள். அவன் வேலை, உண்பதும் ஊர்சுற்றுவதும், உறங்குவதுமே. படகரிடையே கைம்மை மணமும் உண்டு. கணவனை இழந்த கைம்பெண் கொழுந்தனையோ, மச்சானையோ, மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். கணவன் எங்கேனும் சென்று விட்டாலும், அவள் தன் கொழுந்தனோடு இன்பமாக வாழலாம். கணவன் தன்னைவிட வயதில் இளையவனாகவும், பருவம் இன்னும் அடையாதவனாகவும் இருந்தால் படகச்சி, அவன் பருவம் அடையும்வரை வேறொரு படகனோடு இன்பம் பெறலாம்.

உடையார் திருமணம்:

படகருள் ஒரு பிரிவினர் உடையார். இவர்கள் திருமணத்திற்கும் படகர் திருமணத்திற்கும் வேறுபாடு உண்டு.

பால் கம்புகளைக் கொண்டு வருவதற்காக மணமகன் தன் அண்ணன் தம்பியர் புடைகுழ, வாத்தியங்கள் முழங்க அதிகாலையிலே காட்டிற்குச் செல்வான். அதிகாலையில் செல்லுவதனால் யாதொரு தீநிமித்தமும் நிகழாது என்பது அவர்கள் எண்ணம்போலும். கம்புகளை வெட்டும்பொழுது, கம்புகள் மண்ணில் விழுந்து விடாதவாறு அடியிலே ஒரு போர்வை விரித்திருப்பார். கம்புகள் ஒரே வெட்டில் விழ வேண்டுமாம். மணமகனோடு சென்ற உடையார்கள் மணப் பந்தல் போடுவதற்காகப் பன்னிரண்டு கம்புகளை வெட்டிக் கொள்வர். இறுதியில் எல்லோரும் வீட்டுக்குத் திரும்புவர்.

திருமண வீட்டின் முற்றத்தில் இரண்டு குழிகள் தோண்டிப் பசுவின் சிறுநீர் தெளிக்கப்படும். பூசாரி, கரும்பு, வெல்லம் முதலியன வைத்துப் பால்கம்புகட்குப் பூசை செய்வான். அக் கம்புகளில் ஒரு நூல் சுற்றிக் கட்டப்படும். மணமக்களின் பெற்றோர்களும் குருவுமாகச் சேர்ந்து பால்கம்புகளைக் குழிகளில் நடுவர். இக் கம்புகளுக்கு எதிரே மணமேடை அமைக்கப்படும். முதல் நாள் நடைபெறும் நிகழ்ச்சி இது.

இரண்டாம்நாள், மணமகன் தன் தோழரோடும் பிறரோடும் மணமகள் வீடு செல்வான். அங்கே ஒரு பெரு விருந்து நடைபெறும். மணமகள் ஒரு திருவிளக்கைத் தொழுது, தன் பெற்றோரையும் வணங்குவாள். அப்போது அவள் பெற்றோர், “ உன் வாழ்வு ஒளி பெறட்டும் ! விரைவில் உன் னிரு கைகள் நிரம்பட்டும் ! ” என்று மணமகளை வாழ்த்துவர். இவ் வாழ்த்தின் உட்பொருள் “ நீ விரைவில் குழந்தையைப் பெறுவாயாக ” என்பதாகும். வாழ்த்திய பின் பெண்டிரும் வாத்தியக்காரரும் உடன்வர, துரியா ஒருவன் முன்னே ஒரு மூடை அரிசி கொண்டு செல்ல, ஊர்வலமாக, மணமகள் மணமகன் இல்லத்துட் செல்லுவாள். அவள் மணமகன் இல்லத்து முற்றத்தை அடைந்ததும், அவளிரு கண்கள் திரையிடப்படும். மணமகனின் தாயார், தன் புதிய மருமகளுக்கு ஆரத்தி எடுப்பாள். பின், மணமகள் வலது காலை எடுத்து முன் வைத்து வீட்டினுள் நுழைந்து பாயில் உட்காருவாள்.

மணமகனுக்கு உறவான, மணமான பெண்டிர் மூவர், இலைகளால் அணிசெய்யப்பட்ட மூன்று பானைகளை எடுத்துக் கொண்டு பூசாரியும், கோத்த வாத்தியக்காரரும் சூழ்ந்துவர ஊர்வலமாக ஓடைக்குச் செல்லுவர். குருவுக்கும் பானைகட்கும் வழிபாடு செய்தபின், பானைகளில் நீர்மொண்டு கொண்டு அந்தப் பெண்டிர் மூவரும் ஊர்வலமாகச் சென்று மணமேடையை வந்து அடைவர். பிறகு அவை மணமேடையில் வைக்கப்படும். வாழ்வரசிகள் மூவர் வந்து, அந்த மூன்று பானைகளிலும் நீர் தெளிப்பர். பின், மணமகன் தன் அண்ணன் தம்பி, அக்காள் தங்கை ஆகியோருடன், அந்த மண

வறையை மூன்று முறை வலமாகச் சுற்றி, மணமேடைக்குச் செல்லுவான். மணமேடை இப்பொழுது திரையிடப்படும். அங்கே மூன்று பாணைகளிலும் உள்ள நீரில் குளிப்பான். பின், புத்தாடை அணிவான். அவனைத் தாய்மாமன் வந்து வெளி அறைக்குத் தூக்கிச் செல்வான். அடுத்து மணமகனும் இவ்வாறே குளித்துப் புத்தாடை புனைந்தபின், உள் அறைக்குத் தூக்கிச் செல்லப்படுவான். பிறகு, ஒரு நல்ல வேளையில் மணமக்கள் மணமேடைக்குச் செல்வர். அங்கே மணமகன் ஒரு பாய்மீது நிற்பான். இருவருக்கும் இடையிலே நான்கைந்து பேர் திரைப் பிடிப்பர். திரைக்கு முன்னும் பின்னும் மணமக்கள் நேருக்கு நேர் நிற்பர். பிறகு இரண்டு பேர் கைகளையும் இணைத்துக் கட்டுவர். இரண்டு பேருடைய சுண்டு விரல்களும் தனியாகக் கட்டப்படும். பின் திரை நீக்கப்படும். இருவரும் பாய்மீது அமர்வார்கள். மணமகனின் தங்கையாவது தமக்கையாவது அன்னத ஆரத்தி எடுத்துவிட்டு முன்னால் உட்காருவான். ஒரு தட்டில் அரிசி போடப்பட்டு அதிலே வெண்ணெய் விளக்கொன்று எரியும். இத்தட்டை மணமக்கள் முன்னர் கொண்டு வைத்தலே ஆரத்தி எனப்படும். குரு, தங்கத் தாலியை வழிபாடு செய்து, மணமகன் கையில் தர, அவன் மணமகள் கழுத்தில் கட்டுவான். பெரியவர்கள் தாலி கட்டலும் சில பகுதிகளில் உண்டு. பின், மணமக்கள் சம்மந்தமாலை சூட்டப்பெற்றுக் காப்புக் கட்டப்பெறுவர். பெண்ணின் உடன்பிறந்தாள், பாலும் அரிசியும் கலந்த கோப்பை ஒன்றைக் கொண்டுவர, மணமக்கள் தம் சுண்டுவிரல்களை அதில் நனைப்பர். பிறகு மணமகன் சிறிது அரிசி எடுத்து மணமகள் வாயில் கொடுப்பான்; மணமகளும் அவ்வாறே செய்வாள்; இவ்வாறு மும் முறை மாற்றி மாற்றிச் செய்வர். பிறகு இருவரும் கைகழுவுவர். இது முடிந்ததும், குருவாவது தாய்மாமனாவது, அரன் சோதி எனப்படும். துருவ நட்சத்திரத்தைக்காண்கின்றனரா என மணமக்களைக் கேட்பர். இவர்களோ இல்லை என்பர்.

மூன்றாம் நாள் மணமக்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்படும். காப்புக் களையப்படும். அன்று விதைப்புச் சடங்கு

ஒன்றும் நடைபெறும். மணத்தின்போது இருவர் நெற்றியிலும் திருநீறு பூசுவது மிகவும் இன்றியமையாததாகக் கருதப்படுகிறது.

மறுமணம் :

உடையார் வகுப்புப் பெண்களும் மறுமணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால், மறு கணவன் தன் முதற் கணவனுடன் பிறந்தவனாக இருத்தல் கூடாது.

வழிவழிச் சொத்து :

திருமணம் முடிந்ததும், படகன் பெற்றோரை விடுத்துத் தனியே சென்று வேறொரு குடிசை போட்டு வாழ்வான். ஆனால் கடைசிமகன், மண்மானாலும் இறுதிவரை பெற்றோரிடமே இருந்து, அவர்கள் இறந்தபின் வீட்டைப் பெற்று வாழ்வான்.

கன்னிகட்டொடு — கன்னி காக்கொடு :

பெண்ணின் தலைப்பேற்றின் போது ஏழாம் திங்களிலே நடைபெறும் சடங்கு இது. இந்த நிகழ்ச்சிக்குப் பின் மணவிலக்குப் பெறுவதாக இருப்பின் பஞ்சாயத்து மூலம்தான் அதனைப் பெறமுடியும். 'கன்னிகட்டொடு' நடைபெறுவிட்டால் தந்தை தன் குழந்தைமீது உரிமை கொண்டாட முடியாது. இச் சடங்கில் நூல் கட்டுதல் சிறப்பாக இடம்பெறும். உறவினர் சூழக் கணவனும், மனைவியும் இருப்பர். தன் மாமனை நோக்கி, என் மனைவி கழுத்தில் நூலை ஏறியட்டுமா? (கட்டட்டுமா) என்று கேட்க, அவன் அனுமதி கொடுக்க, இவன் எறிவான். முடிச்சு இல்லாத நூலை அவன் பெற்றால், இருவரும் தூய்மையற்றவர் எனக் கருதப்படுவர். தாழ்வாரத்திலேயே அமர்த்தப்பட்டு அவர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கப்படும். இரவிலே இருவரும் துயின்ற பாய்கள் மறுநாள் தூய்மை செய்யப்படும். கணவன் மனைவி இருவரும் குளித்த பின்னரே தூய்மையுடையவர் எனக் கருதப்படுவர்.

பிள்ளைப் பேறு :

தலைப் பேறு வீட்டினுள் நிகழாது. தாழ்வாரத்தில் அமைக்கப்பட்ட ஓர் அறையில்தான் நிகழும். பிள்ளை பிறந்

ததும், பிள்ளையும் தாயும் வீட்டு முன்றிலில் வைக்கப்படுவர். அவள் பிறை நிலவைக் காணும் வரை அங்கேயே இருப்பாள். குழந்தை பிறந்த ஒரு திங்களுக்குள் அவள் தன் கணவன் வீடு திரும்புவாள். கணவன் வீட்டை அடைந்ததும் ஆகூட்டின் விளக்கருகில் நிற்கும் ஒரு முதியவனின் காலடியில் குழந்தையை வைப்பாள். அவன் குழந்தையின் தலையைத் தனது வலது கையால் தொட்டு வாழ்த்துவான். பின் ஒரு பெரு விருந்து நடக்கும். விருந்துக்கு முன்னர் அவளுக்குப் பாலும் அரிசியும் கோப்பையில் தரப்படும். பிறகு உறவினர், பாலை யும் அரிசியையும் எடுத்துக் குழந்தையின் நாவில் வைப்பர்.

பெயரிடல் :

குழந்தை பிறந்த ஏழு அல்லது ஒன்பது அல்லது பதி னேராம் நாளில் பெயரிடுவர். சமூகத்தாருக்கு ஒரு விருந்து வைக்கப்படும். குழந்தையின் தந்தைவழிப் பாட்டன் பித்த னைக் கிண்ணத்தில் பாலும் சாமைச் சோறும் கலந்து அதை ஆகூட்டில் வைப்பான். குழந்தை ஓடையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட நீரில் குளிப்பாட்டப்பட்டுத் திருநீறு பூசப்படும். பின்னர் அதன் இடுப்பில் நூலும், மணிக்கூட்டில் வெள்ளி அல்லது இரும்பாலான வளையும், கழுத்தில் வெள்ளி மணி களும் கட்டப்படும். பிறகு அவ்வூர் முதிய வாழ்வரசன் (மனைவியொடு வாழ்வான்) ஒருவன், அணி செய்யப்பட்ட மதலையைக் கையில் எடுத்து, ஏற்கெனவே தேர்ந்தெடுத்த பெயரைச் சூட்டுவான். இதன்பின் முதியவனும், பெற்றோரும், பாட்டனும், பாட்டியும் குழந்தை வாயில் சிறிது பாலை வார்ப்பர்.

முடி எடுத்தல் :

குழந்தை ஆணாக இருந்தாலும் பெண்ணாக இருந்தாலும் பிறந்த ஏழாவது திங்களில் முடி எடுக்கப்படும். ஒரு படக னின் தொடையில் குழந்தை இருக்கும். மற்றொரு படகை வது நாவிதனாவது அதன் தலையில் நீர் தடவிய பின் தாய் மாமன், சிறிது மயிரைக் கத்தியால் எடுப்பான். பிறகு நாவிதன் முடி முழுவதையும் எடுப்பான்.

மரணப் படுக்கை :

படுக்கையில் உயிர் ஊசலாட ஒருவன் கிடக்கும்பொழுது தங்க நாணயம் ஒன்று, நெய் அல்லது வெண்ணெயில் முக்கப் பட்டு, அவன் வாயில் திணிக்கப்படும். இதனை அவன் விழுங்கிவிட்டால், அதன்பின் அவன் வாழ நினைத்தாலும் பிழைக்க முடியாது. காரணம், அவன் விரைவாக இறக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இவ்வாறு செய்யப்படுகிறது. அவனால் விழுங்க முடியாவிட்டால், அக்காசு அவன் கையில் கட்டப்படும்.

“சாவு ஆகிய ஆற்றைக் கடப்பதற்கு வன்மை தர, நெய்; அங்கே பாலத்தைக் காக்கும் காவலாளனுக்குக் கையூட்டுத் தருவதற்காக அந்தத் தங்க நாணயம்.” இவ்வாறு படகர் கருதுகின்றனர்.

இறுதிப் பயணம் :

ஆட்டமும் பாட்டமும் ஒடுங்கிப் பிணமானவுடன், உறவினர் ஒப்பாரி வைப்பர். பாடை கட்டப்படும்வரை பிணம் வீட்டுக்குள்ளேயே கிடக்கும். இறந்த 24 மணிநேரத்தில் பிணத்தை எரித்துவிட வேண்டும் என்பது பழைய வழக்கம். இன்றோ, உறவினர் வர மூன்று நாளானாலும் பிணம் எடுக்கப் படமாட்டாது. பிண எரிப்பு, செவ்வாய் நீங்கிய பிறகிழமை களில்தான் நடக்கும். பிணச் செய்தியை அக்கம் பக்கத்து ஊர்கட்குச் சென்று சொல்பவன் துரியா. அவனுக்குக் கூலி நாற்பத்தெட்டுத் துட்டு. பிணச் செய்தி கொண்டு செல்லும் துரியா, ஓர் ஊரில் தன் தலைப்பாகையை முதலில் கழற்றினால் ஏதோ இழவுச் செய்தி கொண்டு வந்திருக்கிறான் என்று ஊரார் எல்லோரும் அறிந்து கொள்வர். பிறகு அவன் ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்பும் சென்று, நின்று, அழைத்து இழவுச் செய்தியை அறிவித்துவிட்டுத் திரும்புவான்.

பிண ஊர்வலம் :

சுடுகாடு செல்லும் நாளன்று பிணம், ஒரு கட்டிலில் திறந்த வெளியில் வைக்கப்படும். பிறகு மூன்று எருமைகள்

விரட்டப்பட்டு அவற்றுள் ஒன்றைப் பிடித்து வந்து
பிணக் கட்டிலை மூன்றுமுறை சுற்றும்படி செய்வார்.
இறுதியில் பிணத்தின் வலக்கையைப் பிடித்து, எருமைக்
கொம்புகளை மூன்றுமுறை சுற்றச் செய்வார். பிறகு
எருமையின் பால் கறந்து பிணத்தின் வாயில் விடப்படும்.

பாடை ஐந்து முதல் பதினேரு மாடிகள்வரை வைத்துக்
கட்டப்படும். பிறகு நன்கு அழகு செய்யப்பட்டுக் கறுப்புத்
துணியால் மூடப்படும். இறந்தவன் இளைஞனாக இருந்தால்
கொடிகள் சுற்றப்படும் ; அவன் படித்த சுவடிகள் பாடை
யில் தொங்கவிடப்படும். ஏழை மக்களின் பாடைகள், ஐந்து
குடைகள் வைத்துத் துணிகளால் மூடிய வெறும் கட்டிலே.
பிறகு, எருமை சுற்றியவுடன் பிணத்தைக் குளிப்பாட்டி,
அங்கியும் தலைப்பாகையும் சூட்டி எடுத்துச்சென்று, பாடை
யின் அடித்தட்டில் வைப்பார். அது ஒரு போர்வை
யால் சுற்றப்படும். இரு வெள்ளிக் காசுகள், புகையிலை,
கோழிமலம், வெல்லம், சாமைமாவு, ரொட்டிகள் ஆகியன
அடங்கிய கூடைகள் வைக்கப்படும். இறந்தவனுக்கு
உறவான பெண்டிர்கள் பாடையைச் சுற்றி மணியடிக்கும்
வரை உட்கார்ந்திருப்பார். பிறகு கலைந்துவிடுவார் ; மற்ற
னேரு குழு உட்காரும். படகர்கள் வந்து பிணத்தின்
தலையைத் தொட்டு வணங்குவார் ; பெண்டிரும் துரியாக்களும்
வந்து கலைத்தொட்டு வணங்குவார். வணங்குவோருட்
சிலர், அதற்கென்று நெய்யப்பட்ட சிவப்பு, மஞ்சள் பட்டை
கள் உடைய வெள்ளைத் துணியைத் துப்பட்டிக்குள் வைப்
பார். பிறகு கோத்தர் வாத்தியம் முழங்க எல்லோரும்
பாடையைச் சுற்றிக் கூத்தாடுவார். நெருங்கிய உறவினர்
கள். தம் தலைப்பாகையைக் களைந்து பிணத்துக்கு வணக்கம்
தெரிவிப்பார். கூத்தாடுவோர் கோட்டும், மெல்லிய தலைப்
பாகையும் அணிந்திருப்பார். இறந்தவர் ஆனாக இருப்
பின் ஆடவரே கூத்தாடுவார், பெண்ணாகியிருப்பின் ஒரு
மூதாட்டி மட்டும் கூத்திற் கலந்து கொள்வாள். இழவு
வீட்டுக்குச் செல்வோர், பிற்பகலில் ஒரு மந்தையில் எல்
லோரும் கூடிக் கூட்டமாகச் செல்வார். இறந்தவன் மருமக்

கள் மட்டக் குதிரைகளில் வருவர். பாதையை நெருங்கியதும் எல்லோரும் “ சாகோச் ” என்று முழங்குவர்.

முட்டுக்கோட்டன் ஒருவன் அரிவாளிரண்டு, கோடரி ஒன்று, புல்லாங்குழல் ஒன்று, கைத்தடி ஒன்று ஆகியவைகளைக் கொண்டு வந்து பாதையின் மீதோ, அருகிலோ வைப்பான். எல்லோரும் வந்தபின், பாடை வீட்டுக்கும் சுடுகாட்டுக்கும் இடையே ஓரிடத்தில் இறக்கப்படும். பாதையோடு தானியக் கூடைகளை ஏந்திப் படகப் பெண்டிர் செல்லுவர். பின் பாடை பிய்த்துக் குலைக்கப்படும். கணவனை இழந்தவள், பாடைக்கு அருகில் கொண்டுவரப்படுவாள். அவளது நகையெல்லாம் கழற்றப்படும். பின் அவள் சிறிது மயிரையும், காதோலையிலிருந்து ஒரு ஒலைக் கீற்றையும் எடுத்து அவற்றை இறந்தவனின் துணியில் முடித்து விடுவாள். பிறகு இறந்தவனின் தங்கை தமக்கையர் தம்மயிரை எடுத்து அவன் துணியில் முடிவர். அவனுடைய வைப்பாட்டிகளும் (Keeps) வந்து அவ்வாறே செய்வதோடு, ஓர் இலைக் கொப்பையும் துணிக்குள் வைப்பார். பின் முதியவன் ஒருவன் பிணத்தின் தலைமாட்டில் நின்று, அவனது குற்றங்களைக் கூறிப் பாவமன்னிப்பை நடத்தி வைப்பான். அப்போது பாடும் பாடல் நெஞ்சை உருக்கும் தகையதாக இருக்கும். இப்பாடலை ஒரு முறை அறிஞர் தார்சுடன் ஒலிப்பதிவு செய்திருக்கிறார். அப்பாடற் கருத்தைப் பார்ப்போம் :

பாவ மன்னிப்புப் பாடல்

ஆண்டி ஒருவன் மாண்டனன் இந்நாள் ;
அவன் நினைவுக்கு ஆவொன்று விடுதலைசெய்யப்படும்
மண்ணி லிருந்து மறுவுல குக்கு
மாட்சிமை மிக்க தேரிலே பறப்பான் ;
செத்த மனிதன் இந்த உலகிற் செய்தனவும்
இவன் தன் பெற்றோர், முன்னோர்,
அண்ணன், தம்பி அனைவரும் செய்த
எண்ணிலாப் பாவங்கள் எல்லாம் மற்றும்,

எல்லைக் கோட்டை அழித்த பாவம்,
 வரப்பை வெட்டி வைத்த பாவம்,
 உடன்பிறந்தாரைக் கொன்ற பாவம்
 கள்ளிச் செடியை யாருங் காணாது
 நள்ளிரவிலே வெட்டிய பாவம்,
 எல்லைக் கப்பால் இலங்கிய ஒரு
 முள்ளிச் செடியை முனையில் கிள்ளிய பாவம்,
 பெருக்கு மாற்றால் பிறர்தானியம் கூட்டிய பாவம்,
 பசுங்கிளைகளை வெட்டிய பாவம்,
 மெய்யை விடுத்துப் பொய்யுரைத்த பாவம்,
 விதைத்த விதையைக் கவர்ந்த பாவம்
 வளரும் பயிரை வதக்கிய பாவம்,
 பூனைகள் புசிக்கப் பறவையளித்த பாவம்,
 ஏழை மக்களை ஏங்கச் செய்த பாவம் மற்றும்,
 கழிவு நீரைத் தெருவில் விட்ட பாவம்,
 கிரகணம் கண்டபின் உறங்கச் சென்ற பாவம்,
 மாற்றார் எருமை மழைபோல் சொரியும்
 தீம்பால் கண்டு பொருமை கொண்ட பாவம்,
 அயலார் விளையுள் கண்டு அழுக்காறடைந்த பாவம்,
 எல்லைக்கல்லை எடுத்து வைத்த பாவம்,
 கருமாதியில் விடுத்த கன்றைக் கொண்ட பாவம்,
 பளிங்கு நீரைப் பாழாக்கிய பாவம்.
 எரியும் நெருப்பில் சிறுநீர் கழித்த பாவம்.
 ஆசிரியன் செய்த நன்றி மறந்த பாவம்,
 மேலோ ரிடத்தில் தீக்கோள் புகன்ற பாவம்,
 உண்ணும் உணவில் நஞ்சைக் கலந்த பாவம்,
 குளிர்காயத் தீத்தர மறுத்த பாவம் மற்றும்
 மாற்றார் பசிக்க மறைந்திருந்து புசித்த பாவம்
 தப்பான வழியைச் செப்பிய பாவம்,
 மாமனாரை மரத்தடியில் படுப்பித்த பாவம்,
 மாமியாரை உதைத்துத் தள்ளிய பாவம்
 இயற்கை அல்லாச் செயற்கை உணர்வுக்கு
 இரையாகியே இயலாதன செய்த பாவம்

மகன் மருவும் மாதரைத் துன்புறுத்திய பாவம்
 குளத்தையும் குட்டையையும் உடைத்த பாவம்
 மாற்றார் ஊரின் மாபெரும் செழிப்பைக்கண்டு
 பொருமை கொண்ட பாவம்
 அக்கம் பக்கத்து மக்களோடு பகை கொண்ட பாவம்,
 காட்டு வழிச் செல்லும் மக்களிடம்
 கயமைத் தனம் புரிந்த பாவம்,
 இன்னும் எத்தனை எத்தனையோ
 கொடிய பாவங்கள் முந்நூறு செய்தாலும்
 அத்தனை பாவமும் கன்றுடன் கழிவனவாக !
 பாவம் முழுதும் நீக்கப்படுவனவாக !
 குற்றம் எல்லாம் பொறுக்கப் படுவனவாக !
 வீட்டின் கதவு திறக்கப் படட்டும் !
 நரகின் கதவு மூடிக் கொள்ளட்டும் !
 அறத்தின் கை அனைத்துலகும் நீளட்டும் !
 கொடுமைகள் பலவும் குறைவனவாக !
 எழிலும் வளமும் எங்கும் மலிக !
 வெம்மை மடிக ! தண்மை மலர்க !
 * நூலின் பாலம் எளிதில் கிடைக்க.
 பாவப் பள்ளம் மேவப்படட்டும் !
 தங்கத் தூணை எங்கள் மகன்
 சடுதியில் அடைக ! அடைக !
 ஆரூயிரம் ஆதிகளின் அடியைப் பார்த்துப்
 பன்னீராயிரம் பதிகளின் பாதம் பார்த்து
 நான் முகன் செல்லும் தாள்களைப் பற்றி
 எந்நாடும் போற்றும் இறைவன்
 தவ உலகை இவன் அடைவானாக !
 ஆம் ! ஆம் ! அப்படியே ஆகட்டும் !

*மேலுலகுக்குச் 'சாவு' என்னும் ஆற்றைத் தாண்டி
 செல்ல உயிர்கட்குதவும் ஓர் பாலம் நூல்பாலம் எனப்படும்.
 இவ்வாறு படகர் கருதுவர். இவ்வுலகில் நற்றவம் புரிந்த
 உயிர்களே அந்நூல் பாலம் வழியே செல்லக்கூடும்.

இப்பாடல் மூன்று முறை பாடப்படும். பெரியவன் ஓர் அடியைச் சொல்லுவான். ஏனையோர் அடியின் இறுதிச் சொல்லைச் சொல்லுவர். பாடல் பாடப்படும் பொழுது மேற்குப்புறம் தவிர மற்ற முப்புறமும் மக்கள் சூழ்ந்து நிற்பர். இறந்தவனின் பாவங்கள் எல்லாம் “பாவந் தாங்கி” யாக நிற்கும் மற்றொருவனுக்கு மாற்றப்படும்; இறுதியில் அவனிடமிருந்து மேற்கு வழியாகப் பாவங்கள் சென்றுவிடும் என்பது படகர் நம்பிக்கை. அந்தப் பாவந் தாங்கியும், தொரியாவும் பின்னர் இழவு வீடு செல்வர். தெரு உணவு எனப் படகரால் அழைக்கப்படும் சாமைத் தானியத்தைக் கொஞ்சம் எடுத்து இலையில் வைத்து மூன்று முறை நீர் தெளிப்பார்கள்.

இது பற்றித் திரு. கார்க்கனிசு கூறுவதாவது :- “இறந்த வன் மகனே வாரிசாகப் பிணத்தின் வாயில் சிறிது தானியத் தைப்போடுவான். அப்போது, இறந்தவனிடமுள்ள கெட்ட ஆவிகளினின்றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்வதற்காகத் தன் இடக்கையில் ஓர் இரும்புத் துண்டை அவன் வைத்துக் கொள்வான்.”

இவ்வாறு வாயில் தானியம் போடல் வாய்க்கரிசி எனப்படும். கொள்ளிக்குடம் எடுப்போர் செத்தவன் வாயிலே அரிசி வைத்தலே வாய்க்கரிசி எனப்படும். பேய்பூதங் கள் இரும்புக்கு அஞ்சும் என்ற நம்பிக்கை இன்றும் பாமர மக்களிடம் நிலவி வருகிறது.

பிற செய்திகள் :

பாவ மன்னிப்புப் பாடல் பாடுகின்றவன் அப்பாடலைப் பாடும்பொழுது தாளம் போடுவான். காலும் தாளத்துக் கேற்றவாறு மேலும் கீழும் செல்லும்.

இறந்தவன் பாவங்கள் பல செய்ததாக அவன் கருதிக் கொண்டு, “இறைவனது தூய திருவடிகளை இவன் அடையவேண்டும். எனவே பாவங்கள் பறக்கட்டும்” எனக் கத்துவான். அவன் கத்தி முடிந்ததும், “குற்றங்கள் எல்லாம் ஓடட்டும்” என்று கூடியிருப்போரும் கூறுவர்.

மறுபடியும் முதியவன் இவ்வாறு கூறத்தொடங்குவான் :
 “ இவன் ஊரும் பாம்பைக் கொன்றான் ; அது ஒரு பாவம்.”
 பின்னர் எல்லோரும் ‘அது ஒரு பாவம்’ என்பர். இவ்வாறு
 இவர்கள் சொல்லும் பொழுது முதியவர் ஒருவர் எருமைக்
 கன்றின் மீது கைவைத்துக் கொண்டிருப்பார். அதன்
 பொருள், குற்றங்கள் கன்றின் மீது சாட்டப்பட்டு விட்டன
 என்பதாகும். இவ்வாறு குற்றப்பட்டியல் முழுதும் படிக்கப்
 படும். முதியவன் ஒருவன் “ எல்லாம் நன்றாகவே
 முடியட்டும் ” என்று கூறி முடித்ததும், அடுத்து ஒருவன்
 வந்து மறுபடியும் குற்றப்பட்டியலைப் படிப்பான். பின்
 எல்லோரும் இது ஒருபாவம் என்பர். பின் ஒருவன் வந்து
 கத்துவான்.. கடைசியாக முழு அமைதி நிலவும். கன்று
 அவிழ்த்து விடப்படும்.

தோதவரும் இப்படியே ஒரு கன்றைப் பயன்படுத்து
 வர். கோத்தரும் கன்றைப் பாவச் சுமை தாங்கியாகக்
 கருதுகின்றனர். தோத்தரும், படகரும் கன்றின் கழுத்து
 மணியைக் கழற்றிவைத்துக்கொள்வர். தோதவர்கள் அப்
 படிச் செய்யார். இவற்றையெல்லாம் கூர்ந்து நோக்கும்
 போது, தோதவர் இப்பழக்கத்தைக் கோத்தரிடமிருந்தாவது,
 படகரிடமிருந்தாவது கற்றிருக்கவேண்டும் என்று தோன்று
 கிறது.

சூலியாக இருக்கும் பொழுது கணவன் இறந்தால்...?

மனைவி சூலியாக இருக்கும் பொழுது, கன்னி கட்டொடு
 நடக்காமலே கணவன் இறந்துவிட்டால், அதன்பின் பிறக்
 கும் குழந்தை சட்டப்படி அவன் குழந்தையாகாது. எனவே
 பிணம் சுடுகாடு செல்லுமுன் ஒருவிதச் சடங்கு நடைபெறும்.
 அவள் பாடையருகில் கொண்டுவரப்படுவாள். இறந்த
 வனது நெருங்கிய உறவினன் ஒருவன் ஒரு பருத்தி நூலை
 எடுத்து, முடிச்சேதும் இன்றித் தாலிபோல் செய்து, அவளது
 கழுத்தைச் சுற்றி எறிவான். சில சமயங்களில் இறந்தவன்
 கையாலும் நூலை எறியுமாறு செய்வர். பிறகு, அவளது
 அணிகள் எல்லாம் கழற்றி வைக்கப்படும். மன்னிப்புப்
 பாடல் முடிந்ததும் உறவினர் எல்லோரும் இழவு

வீடுசெல்லுர். இழவு வீட்டின் முன் ஒரு சாக்கில் நெல்லும் மாட்டுச் சாணமும் இன்ன பிறவும் வைக்கப்பட்டிருக்கும். உறவினன் ஒருவன், ஒரு கையில் அரிவாளும் ஒரு கையில் நெல்லும் கொண்டு, இரண்டையும் நெற்றிக்கு உயர்த்திப் பிடித்து நடப்பான். பிறகு ஆடவரும் பெண்டிரும் அவ்வாறே செய்து கொண்டு வரிசையாக நடந்து பிணத்தை நோக்கிச் செல்வர், பிணத்தை, ஆண்கள் இடமிருந்து வலமாகவும், பெண்கள் வலமிருந்து இடமாகவும் மும்முறை சுற்றி வருவர். ஒவ்வொரு சுற்று முடிவிலும் பிணத்தின் முகத்தில் சிறிது நெல்லைப் போடுவர். எல்லோரும் பிணத்தோடு சுடுகாடு செல்வர். முன்னால் வழி நெடுகிலும் தன் முன்கையை வீசிக்கொண்டே ஒரு பெண் செல்வாள்.

பின், அடுக்கப்பட்ட கட்டைகள் மீது பிணம் வைக்கப்படும். தலைமாட்டில் நிற்கும் மூத்த மகன் தீ மூட்டுவான். பாடைக் கம்புகளும் எரிக்கப்படும். சில இடங்களில் கொள்ளி வைக்கும் மகன் “என் தந்தையாலும், அம்மையாலும் பெற்றெடுக்கப்பெற்ற நான், எனது முன்னோர் கையாண்ட முறைப்படி இங்குள்ள எல்லோர் முன்பும், தேவன் முன்பும் என் தந்தை சுவத்தின் தலையில் தீ வைக்கிறேன்” என்பான்.

மறுநாள், படகர் அனைவர்க்கும் அரிசி தரப்படும். இறந்தவனின் உறவினர், இரு புதுப்பாணிகளோடு சுடுகாடு சென்று, எலும்புகளைப் பொறுக்கி வருவர். பிறகு அவை ஒரு தட்டில் வெண்ணெய் முதலிய பொருள்களோடு வைக்கப்படும். வயதில் இளையவராக இருப்பவர்கள், இறந்தவனின் எலும்பைத் தொட்டு வணங்குவர். பிறகு எல்லோரும் எலும்புத்தட்டோடு எலும்புக் குழிக்குச் செல்லுவர். அதனுள் எலும்புகள் எறியப்படும். ஊருக்கு ஓர் எலும்புக் குழி இருக்கும். எலும்புகள் எறியப்படும் பொழுது, ஒரு முதியவன், “நீ திரும்பவும் வந்து உன் உறவினரிடம் சேர்ந்திடுக!” என்பான். இல்லையேல் “இதுவரை இறந்த எல்லோரும் இளையாரும் முதியாரும் ஒன்றாகக் கலப்பாராக!” என்பான். எலும்புக்குழி மூடப்பட்டதும் எல்லோரும் சுடுகாட்டுக்குத் திரும்புவர். அங்கோர் இடத்தைத் தூய்மை

செய்து அதனைச் சுற்றி எல்லோரும் நின்று, அதனுள் ஒரு கைப்பிழக் குறளியைக் கீழே வருவனவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டே எறிவர்.

“சாவு பிடிக்கப்படட்டும்! கெட்டவை பிடிக்கப்படட்டும் ஊரில் நல்லவை நடக்கட்டும்! முன்னோர் செய்த நல்லவற்றின் பயனாய் இவனும் அவருடன் கலந்திடுவானாக”. இது முடிந்ததும் எல்லோரும் ஓடைக்குச் செல்லுவார். அங்கே இறந்தவன் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவன், ஒரு தொரியாவுக்கு, அரை குறையாகவோ, முழுதுமாகவோ மயிர்நீக்கம் செய்வான். சிலர் கொஞ்சம் மயிர் எடுத்ததும், அத் தொரியாவை, அம்பட்டனிடம் விட்டுவிடுவர். பிறகு எல்லோருக்கும் ஒரு படகனோ ஒரு அம்பட்டனோ மயிர் நீக்கம் செய்வான். தலைமை அழகையாளன் நிலத்தில் மண்டியிடுவான்; எல்லோரும் வாழ்த்துவார்.

கொரரம்பு:

கொரரம்பு என்றால் கருமாத்ரி என்று பொருள். இந்தக் கொரரம்பு ஏதாவது ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை யன்று நடைபெறும். இழவு நடந்த வீடு அன்று மாலை பசுச் சாணத்தால் மெழுகப்படும். பெண்டிரெல்லாம் அந்த வீட்டைவிட்டு வெளியேறி விடுவார்கள், ஆண்கள் மட்டும் அந்த வீட்டிலே கூடுவார்கள். அந்த ஆடவர்கள் இறந்தவனை எண்ணித் துக்கம் மிகக் கொள்ளுவார்கள். அவ்வாறு துக்கம் கொண்டாடுவோரில் தலைமையானவன் வேறு இரண்டு படகர்களுடன் புத்தம் புதுப் பாளை ஒன்றேந்தி ஓடை நோக்கிச் செல்லுவான். மாட்டுச் சாணத்தால் பாளையைத் தேய்த்து விளக்கிக் கழுவுவான். பின், நீர் நிறைந்த பாளையை அவன் இழவு வீட்டு அறை ஒன்றில் வைப்பான். அறையின் வாயிலிலே இறந்தவனின் தந்தைவழியில் வந்த ஐந்து ஆடவர்கள் மூங்கில் தட்டொன்றேந்திக் கொண்டிருப்பர். அதிலே நீர் கொண்டு வந்தவன் கொஞ்சம் நெல்லைப் போடுவான். அரிவாள் கொண்டு தட்டைச் சிறிது கிழித்து விடுவான், பின்னர் பெண்டிர் பலர் வந்து கைம்பெண் உட்பட அழுவர். அரிவாள்களாவது கத்திகளாவது அத்தட்டில்

வைக்கப்படும். அந்தக் கத்திகள் பெரும்பாலும் இழவிலே பயன் படுத்தப்பட்டனவாகவே இருக்கும். படகர்கள் வந்து வந்து அந்த ஆயுதங்களை வணங்கிச் செல்வர்.

இந்தச் சடங்குகள் நடந்தபிறகு நெல்லரைத்து அரிசியாக்கி உப்புப் போடாது சோருக்குவர். பின், இறந்தவனின் மூத்தமகன் ஓரிலையில் ஏழுருண்டை வைத்துக் கூரைமீது எறிந்து விடுவான். அவ்வாறு எறியும்போது தன் முன்னோர் பெயர்கள் பலவற்றையும் சொல்லுவான். பின்னர் உறவினரும் அவனும் சோற்றை உண்பர், இன்னும் சில இடங்களில் சோற்றை முழுவதும் ஏழுருண்டைகளாக உருட்டி வீட்டு முற்றத்தில் வைத்து அதிலே கொஞ்சம் சோறெடுத்து அச்சோற்றோடு நீரையும் சேர்த்துக் கூரைமேல் எறிதலும் உண்டு. இவ்வாறு சோற்றுக்கு முன் கூடியுள்ள படகரில் முதியவன் ஒருவன் எழுந்து பின்வருமாறு மொழிவான்:

“இன்று நம் முன்னோர் கையாண்ட வழிகளை நாமும் கையாண்டு செயல்பட்டோம். பழையவை புதியவையாகா; புதியவை எவையும், பழையனவாக மாறமாட்டா. எவனும் தலையைத் தாங்கிக் கொண்டு இருக்கவில்லை. அல்லது எந்தப் பெண்ணும் . மார்பைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கவில்லை; எனவே அவர்கள் தத்தம் சாதி. இனங்களோடு, ஒன்று படட்டும்”

உடையார் இறுதிக்கடன்:

உடையாரின் கருமாதி படகரின் கருமாதியினின்றும் மாறுபட்டதாகும். இறுதி நாளன்று, ஈனாத-பசு ஒன்றும், காயடிக்கப்பட்ட இளங்காளை ஒன்றும் பிடித்து வரப்படும். பின்னர் அவற்றின் தொடைகளிலே பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பால் இலிங்கம் முதலிய குறிகள் இடப்படும். பின்னர் அம்மாடுகள் ஆடையாலும் நகைகளாலும் அழகு படுத்தப்படும். அதன் பின் பிணத்தருகில் விரிக்கப்பட்ட ஒரு போர்வைமேல் நிறுத்தப்படும். தேங்காய் முதலியனகொண்டு அவற்றிற்குப் பூசை நிகழும். மலர்கள் அம்மாடுகள் மீது தூவப்படும். இத்தனையும் முடிந்தபிறகு பெரியவன் ஒருவன் பாவமன்னிப்புப் பாடலைப் பாடுவான். பிறகுதான்

பிணம் புதைக்கப்படும். உடையார்கள், அமர்ந்த கோலத்தில் தான் பிணத்தைப் புதைக்கின்றனர்; அவ்வாறு புதைக்கும் போது ஏற்கெனவே பிணம் புதைக்கப்பட்ட குழிகளையே இருளர்கள் போன்று இப்படகரும் நாடுகின்றனர். புதைகுழியின் நான்கு மூலைகளிலும் ஒருவிதச் செடி நடப்படும். பிறகு பருத்திநூல் ஒன்றைப் புதைகுழி மீது அங்கும் இங்குமாகச் சுற்றி விடுகின்றனர். இதற்கிடையில் இருவர் குழிக்குள் இறங்கிப் பிணத்துக்கருகில் இரு ஒளிவிளக்குகளை வைப்பர்.

மனவலை :

மாண்டவரை நினைந்து பல ஆண்டுக் கொருதரம் கொண்டாடும் சடங்குக்கு மனவலை எனப்பெயர். இந்நினைவு நாள் கொண்டாடப்படும் முறை சுவையுடையது.

மரத்தாலும் மூங்கிலாலும் ஏழு தட்டுக்களை உடைய தேர் ஒன்று செய்யப்படும். பின் அத்தேர் கம்பளித் துணியாலும் குடை, கொடி முதலியவற்றாலும் அழகு செய்யப்படும். தேரின் கீழ்த் தட்டில் ஒரு கட்டிலில் ஒரு ரூபாயும், வாழைத்தண்டும், பழமும், தலையணையும் இருக்கும். இவை வைப்பதற்கு ரிய காரணம் என்ன வென்றால், முன்னோர்கள் அக்கட்டிலிற் படுப்பதாகவும், வாழைப்பழம் தண்டு ஆகியன உண்பதாகவும், வெய்யில், மழைகளுக்குத் தம் குடைகளைப் பிடித்துக் கொள்வதாகவும் படகர் நம்புகின்றனர், மேற்கூறிய பொருள்களோடு இறந்தார் அனைவருடைய காதணிகளும் அக்கட்டிலில் வைக்கப் பட்டிருக்கும். இந்த விழா நடக்கும்போது தெருவெங்கும் பல திருவிழாக்கடைகள் காட்சியளிக்கும். இந்த விழாவிலே கலந்து கொள்ளுமாறு அக்கம் பக்கத்திலுள்ள ஊர் மக்களும் அழைக்கப்படுவார்கள். இவ்வாறு வருவோரைக் கோதவர்கள் பாடிச் சென்று தேரினருகில் அழைத்து வருவர். வந்தபுதியவர், தலைப்பாகையைக் கழற்றித் தலையணை மீது தலைவைத்து எடுப்பார். அதன்பின் நடக்கும் கூத்தில் அவர்கள் கலந்து கொள்ளுவர். சிவப்பு அல்லது நீலக் கரைகளுடைய வெள்ளை நிறப் பருத்தியாடை, அல்லது பட்டாடை உடுத்திச் சட்டையும், வேறுதுணிகளும் போட்டுக் கொண்டு கூட்டம் கூட்டமாகக் கோயிலுக்

குச் சென்று வழிபட்டுவிட்டு, அரிசி முதலியன பெற்றுத் தத்தம் ஊர் செல்லுவார். இக்கூத்துக்கள் நடக்கும் வியாழக் கிழமை வெள்ளிக்கிழமைகளில் எங்கும் மகிழ்ச்சியே பொங்கும். எங்கு நோக்கினும் ஆடல் காணலாம்; பாடல் கேட்கலாம். விழாவின் இறுதி நாளன்று, குறும்பரும், தோதவரும் இன்னிசை முழங்குவர்; ஆடு ஒன்று பலி கொடுக்கப்படும்; அப்போது தாளத்தோடு இசைந்த ஆடல் நடைபெறும். காணக் கவர்ச்சியாகத் தோன்றும். இவ்விழாவிலே இளைஞர்கள் ஒப்புக்காக ஆடுவர். பிறகு பிணம் போன்று தேரும் எரிக்கப்படும்.

4. குறும்பர்கள்

நீல மலையாழ் பெருமக்களிலே குறும்பர்களும் ஒரு பிரிவினர். இவர்கள் தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள். ஆனால் அவர்கள் பேசும் தமிழை ஏனைய தமிழர்கள் புரிந்துகொள்ள இயலாது. இவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழுமிடங்கள், நீலமலையிலுள்ள அரக்கோடு, நீர்கண்டிக்குக் கீழே உள்ள கடைஞலா ஆகியவையாம். மற்றும், மைசூர் மலையாளம், அட்டபாடி, அண்ணாமலை முதலிய இடங்களிலும் குறும்பர்கள் வாழ்கின்றனர். என்றாலும், அவர்களுக்கு அங்கு குறும்பர்கள் என்பதன்று பெயர். பெட்டாக் குறும்பர் என்ற ஒரு வகையினரும் உண்டு. ஆனால், இருவகைக் குறும்பருடைய பழக்க வழக்கங்களும் பிறவும் ஒரு தன்மையனவே.

இந்தக் குறும்பர்களில் மலையாளத்தில் இருப்பவர்கள் மலையாளம் பேசுகிறார்கள்; ஆனால் மலையாளிகட்கு இது புரியாது. மைசூரில் உள்ள குறும்பர்கள் பேசும் கன்னடம் கன்னடர்க்கு விளங்காது. அதுபோல அண்ணாமலையிலுள்ள குறும்பர்கள் தமிழ்ப் பேசுகின்றனர். அது, தமிழர்க்குப் புரியாது. இதற்குக் காரணம் இவர்கள் பேசும் மொழியிலே திரிசொற்கள் மிக அதிகம்.

குடில்கள் :

குறும்பர்கள், மாடி வீடோ, மச்சு வீடோ கட்டி வாழவில்லை. அவர்கள் வாழுமிடங்கள், குடிசைகளும் பாறைக்குகைகளும், சரிவுகளுமே. குடிசைகட்கு முன்னும் பின்னும் வாழைக் கன்றுகள் வளர்ந்து நிற்கும். குடிசைகள் மூங்கில், கம்புகள் ஆகியன கொண்டும், காட்டுக் கரும்புல் கொண்டும் வேயப்பட்டிருக்கும். குடிசைகள் தனித்தனியாக இடைவெளி மிகவிட்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கும். எல்லாக் குடிசைகளுக்கும் மத்தியில், பெரிய பந்தல்போல ஒரு குடிசை கட்டியிருக்

கிருார்கள். அதன் நான்கு பக்கங்களிலும் திறந்த வெளி இருக்கிறது. அதிலே முப்பது முதல் நாற்பது பேர் வரையில் உறங்கலாம். அதைச் சுற்றி இரவும் பகலும் தீ எரிந்து கொண்டிருக்கும். இவர்களில் இருவர் மட்டும் இரவில் காவல் காப்பர். பலவித விலங்குகளின் கூக்குரல் கேட்டுக் கொண்டே இருக்கும். சில குறும்பர்கள் தங்கள் வீடுகளின் கூரையினை ஓடுகள் கொண்டும் வேய்ந்திருப்பார்கள்.

வீட்டுப் பொருட்கள்

பாணிகள், மூங்கில் போணிகள், மண்வெட்டி, கடப்பாரை, அரிவாள், கிழிந்த ஆடைகள், தோணிகள், மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட பாய்வகைகள் இவர்கள் பயன்படுத்தும் பொருள்களாம்.

தொடக்கத்தில் பால் கறக்க மூங்கில் குவளையும், தேன் ஊற்றி வைக்கவும், தண்ணீர் கொண்டு வரவும், கள் ஊற்றி வைக்கவும் சுரைக்குடுவைகளும் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் இன்று இரும்பாலான பலவகை ஆயுதங்களையும் கல் சாமான்களையும் குறும்பர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பூப்பு நீராட்டு :

பெண் பூப்பு எய்தியதும் எட்டு நாட்கள் அப்பெண் தனிக் குடிசை ஒன்றில் வாழ வேண்டும். எட்டாவது நாள் அவள் நீராடுவாள்; தலையில் மலர் சூடிக்கொள்வாள். பூப்பு நீராட்டுச் சடங்கு பெரும்பாலும் நாம் நடத்தும் சடங்கு போன்றதே.

பூப்பெய்திய பெண்ணை முதலிலே ஒரு மனை, அல்லது சதுரக்கல் என்பதின் மீது இருத்துவர். அவளுக்கு கருகில் ஒரு சிறு பையனை மாப்பிள்ளையாக ஒப்பனை செய்து அமர்த்துவர். பின்னர் கிண்ணத்திலாவது, சிரட்டையிலாவது நல்ல எண்ணெய் ஊற்றி அவர்கட்கு முன் வைப்பர். முதியவரும் உற்றார்-உறவினரும் இருவர் தலைகளையும் தொட்டு வாழ்த்துவர். விருந்து நடைபெறும். இத்தகைய சடங்குக்குப் பின்னரே பெண், வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவாள். பின்னர் மாதவிலக்கு ஆகும்போது மூன்றுநாள் அப் பெண் தனிக்குடிசையில் இருக்கவேண்டும்.

திருமணம் :

குறும்பர்களுக்குள்ளே பால்ய மணம் கிடையாது. பருவம் வந்த பின்னரே திருமணம் நடத்தப்படுகிறது. பெண் எடுப்பதிலும், கொடுப்பதிலும் சாதி வேற்றுமை பாராட்டுவதில்லை. வண்ணான் மகளைச் செருமான் மணக்கலாம் ; செருமான் மகளைக் கூலி மணக்கலாம். கட்டாயத் திருமணம் அவர்களிடையே இல்லை. காதல் திருமணமே நடக்கிறது. காதலால் கட்டுண்ட காதலர்கள் இருவரும் தம் காட்டைவிட்டுச் சென்று விடுவராம். முன் காலத்திலே, பெண்ணின் தந்தைக்கு மாப்பிள்ளை ஒரு புது வேட்டியும், ஒன்றே கால் ரூபாயும் கொடுத்தால் போதும். ஆனால், இன்றோ அறுபது ரூபாய் தாம்பூலத்துடன் கொடுக்க வேண்டுமாம்.

குறும்பர் திருமணத்திலே தாலிகட்டும் வழக்கம் இல்லை. திருமணத்திற்கெனக் காதலர்கள் தனியுடை யுடுத்துவதும் இல்லையாம். நம்போலத் திருமணப் பந்தலோ மண்டபமோ (மணமேடை!) அமைத்தல் அவர்களிடையேயும் உண்டு. திருமண நாளன்று காலையில் பெண்ணை மணமகன் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்து திருமணத் தாம்பூலம் மாற்றி அங்கு விருந்துண்டால் திருமணம் நடந்துவிட்டது என்பது பொருள். தாலி கட்டாமையால் ஒரு பெண் திருமணமானவளா? ஆகாதவளா? என்றறிதல் கடினம்.

ஒரு பெண்ணையே பலர் மணக்கும் வழக்கம் குறும்பரிடம் கிடையாது. திருமணமானதும் மணமக்கள் தனியாக வாழ்க்கை நடத்தத் தொடங்கிவிடுவர்.

குறும்பர்களிடையே கைம்பெண் மணம் உண்டு. கைம்பெண்மணத்துக்கும் கன்னியின் மணத்துக்கும் வேறுபாடு இல்லை. மணமக்களிடையே தகராறு ஏற்பட்டால் பஞ்சாயத் தார் கூடித் தீர்த்து வைப்பார்கள். மணமுறிவு ஏற்படின் பஞ்சாயத்தார் முடிவுப்படி குழந்தைகள் யாராவது ஒருவரிடத்தில் வளரும். இவ்வாறு மணமுறிவு செய்த பெண்ணை மணப்பவன் முதல் கணவனுக்கும், அவள் தந்தைக்கும் ஆளுக்கு அறுபது ரூபாய் கொடுத்தே திருமணம் செய்தல் வேண்டும்.

ஆனால் கைம்பெண்ணை மணப்பவனுக்கு இத்தகைய விதி ஒன்றும் இல்லை.

தொழில்கள் :

குறும்பர்களிற் சிலர் கூலிவேலை செய்வார்கள், சிலர் வயலில் வேலை செய்வார்கள் ; சிலர் வேட்டையாடுவார்கள், சிலர் கைத்தொழில் செய்வார்கள்.

குறும்பர்கள் தேன் எடுப்பது மிகவும் புதுமையாகக் காணப்படுகிறது. இவர்கள் தேன் எடுப்பது பெரும்பாலும் நீலமலையிலேதான். நம்மைப்போல் உடனே சென்று தேன் எடுத்துவிட மாட்டார்கள். தேன் எடுக்கும் முன்னால் தேன் கூட்டில் இரண்டு குச்சிகளைக் கொண்டு பெருக்கல் குறிகளைப் போல அடையாளம் வைத்துவிடுவார்கள். அவற்றைப் பார்த்த ஏனைய குறும்பர்கள் அந்தத் தேன் கூட்டைச் சிதைத்துத் தேன் எடுக்க முன் வரமாட்டார்கள். இதற்குக் காரணம் 'அடையாளம் வைத்த குறும்பன் மந்திரங்கொண்டு கொன்று விடுவான்' என்ற அச்சமே. இரண்டு மூன்று நாள் சென்ற பின் குறும்பன் தக்க ஆயத்தங்களுடன் தேன் எடுப்பான். தேன் எடுக்கும் முறைகள் பல இருக்கின்றன.

குறும்பர்களிலே எருமை நாடாகிய மைசூர்ப் பகுதியில் வாழ்பவன் யானை கூடப் பிடிப்பதுண்டாம். இரவிலே யானைக்கு முன்னால் நின்று கொண்டு குறும்பன் ஒரு தீப்பந்தத்தைத் தன் தலைக்கு மேலே சுற்றி, ஒரு குழியை நோக்கி யானையை விரட்டுவானாம். இதற்கு முன்பே அந்தக் குழியை நன்கு தோண்டி வைத்திருப்பான், இவ்வாறு சுழற்றி ஓட்டுவதிலே கொஞ்சம் தவறினாலோ, மறந்து வேறுபக்கம் கவனத்தைச் செலுத்தியிருந்தாலோ குறும்பன் இவ்வுலகைத் துறக்க வேண்டியதுதான் ; யானை அவனை நொறுக்கிவிடும்.

குறும்பர்கள் மீன் பிடிப்பதும் உண்டு; ஆனால் நம் போல் அல்ல. முதலில் ஓடையில் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூடை ஒன்றைப் பதித்து வைத்திருப்பார்கள். இக் கூடையை நாம் இரம்பு என்போம். அக் கூடைக்கு முன்புறம் கொஞ்சம் தொலைவு சென்று ஒரு வகையான நச்சு

வேர்களைக் கொண்டுவந்து, நீரில் (மீன்கள் நன்கு அலைந்து கொண்டிருக்கும் நீர்) கரைத்து விடுவார்கள். உடனே மீன்கள் யாவும் மயங்கிவிடும்; பிறகு மிதக்கும்; கொஞ்சதூரம் மிதந்து சென்று குறும்பர் வைத்த கூடையில் விழுந்துவிடும்.

குறும்பர்கள் செய்யும் தொழில்களிலே ஆண்கள் மட்டும் செய்யும் தொழில்கள், பெண்கள் மட்டும் செய்யும் தொழில்கள் என உண்டு; இருவரும் கலந்து செய்யும் தொழில்களும் உண்டு.

தேன் எடுத்தலும், வேட்டையாடலும், கிழங்கு பயிர் செய்தலும், கூலி வேலை செய்தலும், விறகு வெட்டலும், காட்டுப் பச்சிலைகளைச் சேர்ப்பதும் ஆடவர் தொழில்கள்.

வீட்டுத் தோட்டத்தைப் பார்ப்பதும், ஆடு, மாடு, கோழி வளர்ப்பதும் பெண்டிர் தொழில்கள்.

ஆடவரும் பெண்டிரும் சேர்ந்து செல்வர் நிலங்களிலே கூலி வேலை செய்வர்; பரண்மேலிருந்து தகரப்போணியைத் தட்டிப் பயிர்களைத் தின்னவரும் விலக்குகளை விரட்டுவர்.

பலபிரிவுகள் :

குறும்பர்க்குள்ளே, பால் குறும்பர், காட்டுக் குறும்பர் முள்குறும்பர், பெட்டாக் குறும்பர் என்ற பல பிரிவுகள் உண்டாம்.

குறும்பர் கரிய நிறமும் குள்ள உருவமும் உடையவர்கள். தலையின் முன் பக்கம் மொட்டையடித்துக் கொண்டு பின் பக்கம் குடுமி வைத்திருப்பர். முன்னாளில், தலையைச் சிரைக்க ஒடிந்த கண்ணாடித் துண்டுகளைப் பயன்படுத்தினர். இப் பொழுது கத்திகளைப் பயன் படுத்துகின்றனர்; நன்கு ஓடக் கூடியவர்கள். கூரிய பார்வையும் உடையவர்கள். முன் காலத்தில் மேலே ஒரு துண்டும் கீழே ஒரு துண்டும் கட்டியிருந்தவர்கள் இன்று நம் போல உடை உடுத்துகிறார்கள். சிலர் மட்டும் கையில் பித்தளைக் காப்பணிந்து, காதுகுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பெண்டிர்கள் :

பெண்கள் கரிய நிறமும், சற்று உயரமும், அச்ச உணர்வும் உடையவர்கள். சில பெண்கள் உடம்பில் பச்சையும், சிலர் காதில் வளையமும், சிலர் காதோலையும் அணிந்திருக்கிறார்கள். கழுத்தில் கருப்பு மணிச்சரமும், வெள்ளி நகைகளும் பெண்டிர் அணிகின்றனர். பெண்கள் எட்டுமுழம் அல்லது பத்து முழ வேட்டியை மார்புக்கு மேலிருந்து சுற்றி வேட்டிபோல் கட்டி மார்பில் ஒன்றும் இடுப்பில் ஒன்றுமாக இரு கட்டுக்களைக் கட்டுகிறார்கள். கொஞ்ச நாளைக்கு முன்னர் இடுப்பில் மட்டும் வேட்டி கட்டி வந்தனராம்.

பெண்கள் தங்கள் குழந்தைகளை நம்மைப் போலத் தூக்குவதில்லை. பால் கொடுக்கும்போது நம் பெண்டிர் எந்த முறையிலே குழந்தையைத் தாங்குகின்றனரோ, அது போலவே தாங்கி, வயிற்றோடு அணைத்தே குறும்பப் பெண்டிர் செல்லுகின்றனர். குழந்தை பிறந்ததும் பெரிய வடக்கயிற்றைக் கோழி முட்டை வடிவமாகச் சுற்றிச் சுற்றி நடுவில் ஒரு துணி விரித்துக்கிடத்துவர். குழந்தையை உறங்க வைக்கத் தொட்டில் இவர்களுக்கு இல்லை; காலிலும், மடியிலும், கையிலும், தோளிலும், தரையிலும் உறங்கப் போடுவர். குழந்தைபிறந்த ஆறாம் திங்களில், குலதெய்வத்தை வழிபட்டு, குழந்தையைக் குளிப்பாட்டித் தங்களுக்கு விருப்பமான பெயரை இடுகிறார்கள்.

பெண்கள் மூங்கிலால் ஆன சீப்பால் நேர் உச்சி எடுத்துச் சீவிக்கொள்ளுவார்களே தவிரப் பூ வைப்பதில்லை.

கடவுள் வழிபாடு அல்லது ஆண்டு வழிபாடு :

பெட்டா குறும்பருக்கு 'பொம்மன்', 'மாரி' முதலியன குலதெய்வங்கள். பிற குறும்பருக்கு "ஈர ஓடியா" குலதெய்வம். பெட்டாக் குறும்பிகள் (பெண்கள்) கோயிலுக்குள் தாராளமாகப் போகலாம்; வணங்கலாம். ஆனால் நீலமலைக் குறும்பிகளுக்கு இந்த உரிமை கிடையாது.

நீலமலைக் குறும்பர் திருநாள் சித்திரைத் திங்களில் நடக்கும். சித்திரைத் திங்கள் முதல் செவ்வாய்க் கிழமையில்

பூசாரியும் மூன்று குறும்பர்களும் எட்டுநாள், காட்டிலே பெண்டிர் தொடர்பின்றிக் கழிக்க வேண்டும். ஒன்பதாம் நாட் காலையில் கதிரவன் தோன்றியதும், வழிபாட்டுக்குரிய பாறைக்குச் செல்வார்கள். பாறை வெளியில் புலியும் பாம் பும் படுத்திருக்கும். இவர்கள் வருகை கண்டதும், அவை ஓடி விடும். பின்னர் பூசாரியும் பிறரும் பாறைக்குட் புகுந்து அங்கே தண்ணீர் உள்ள கலையத்தைக் காண்பார்கள். அதன் அருகில் நாலாணுவைக் காணிக்கை செலுத்தித் தம் தாய் மொழியில் வழிபாடு செய்து வெளி வருவர். இதற்கு “ஆண்டு வழிபாடு” என்பது பெயர்.

திருவிழா நாட்களிலே ஆடவரும் பெண்டிரும் நடனம் ஆடல் உண்டு. அன்று காட்டெருமை இறைச்சி தின்று, கள்ளைக் குடித்துக் களிப்பார்களாம். ‘குழல், பறை முதலிய இசைக்கருவிகளை இவர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

ஊராட்சி :

குறும்பர் ஊர்களில் வழக்குகளைத் தீர்ப்பவன் “முதலி” என்று அழைக்கப்படுகிறான். இவனுக்கு உதவியாக வழக்கு முதலியன தீர்ப்பதில் பூசாரி இருக்கிறான். இந்த “முதலி”, பரம்பரையாக வருகிறான்; தேர்ந்தெடுக்கப்படுவதில்லை. தொடக்கத்தில் குற்றம் செய்தோர் நாலாணுவை எட்டுநாள் தவணையில் தந்தனர்; இன்றோ, தண்டனை ஒன்றேகால்ருபாய், இத் தண்டனைப் பணம் எல்லோராலும் தேனீர் அருந்தப் பயன் படுமாம். ஒரு காட்டுக் குறும்பன் மற்றொரு காட்டுக் குறும்பியை மணக்க வேண்டுமானால் முதலில் இரு காட்டு முதலிகளும் கூடிப் பேசவேண்டுமாம்.

இழவு :

இழவிலே ஆணும் பெண்ணும் சமமே; ஒரு வேற்றுமை யும் இல்லை. காட்டில் கிடைக்கும் வரிச்சுகளையும், மூங்கிலையும் கொண்டு பாடை கட்டப்படும். கணவன் இறப்பின் மனைவி தன் காது நகையை, தன் வலப்பகுதித் தலைமயிரை எடுத்து அதில் முடிந்து தன் கணவன் நெஞ்சில் வைக்க வேண்டும். மனைவி இறப்பின், கணவன் தன் காது நகையை

எடுத்து மனைவி நெஞ்சில் வைத்து, மொட்டை அடித்துக் கொள்வான். இவர்களிடம் பிணத்தைச் சுடுதலும், புதைத்தலும் ஆகிய இரு வழக்கங்களும் உண்டு. ஆனால், இவர்கள் பிணத்தை உடனே புதைப்பதும் இல்லை; சுடுவதும் இல்லை; இறந்த மூன்றாம் நாள்தான் பிணத்தை எடுப்பார்கள். பிணத்தைப் படுத்த மாதிரியே புதைப்பார்கள். நீலமலை இருளன் ஒருவன் இறந்தால் குறும்பன் மொட்டையடிக்க வேண்டுமாம். நல்லவர்கள் இறப்பின் அவர்கள் நூலேணி வழியே துறக்க உலகம் புகுவராம்-பாவிகள் இறப்பின் பேய்களாக மாறுவராம்.

5. கோட்டர்கள்

தோற்றம் :

நீலமலைக்கு வரும் முன்னர் கோட்டரும், தோதவரும் ஓரிடத்தில் வாழ்ந்தனர். இவ்வாறு, ஒன்றாக வாழ்ந்த இவர்கள் நீலமலைக்கு வரத் தொடங்கியதும், பிரிந்து விட்டனர். கோட்டர் பேசும் மொழியும், தோதவர் பேசும் மொழியும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு உடையவை என்று சொல்லலாம். செவிவழிச் செய்தி ஒன்று இவர்கள் வாழ்ந்த முதலிடம், எருமை நாடாகிய மைசூரைச் சேர்ந்த கொல்லிமலைப் பகுதி என்கிறது. எதனையும் வடமொழிச் சார்புப்படுத்தி மொழியும் சிலர், கோட்டர் என்பதனை “ கோ கத்யா ” எனப் பிரித்து மாற்றிப் பசுவைக்கொல்வோர் எனப்பொருள் கூறிப் பொய்மையால் பூரிப்பர். கோட்டர் திராவிட இனத்தவர். எனவே, கோட்டர் என்ற சொல் திராவிட மொழிகளைச் சேர்ந்த சொல்லாதல் வேண்டும். கோட்டர் என்பது கோடு + அர் எனப் பிரிபடும். கோடு என்றால் மலை என்பது பொருள். மலைவாழ்வோர் கோட்டர் என்று கூறுவோரும் உள்ளனர்.

தோதவரும் கோட்டரும் ஒன்றாக வாழும்பொழுது. எருமைகளை மேய்த்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது ஓர் எருமை இறந்ததாம், அந்த எருமையின் புலாலைக் கோட்டர் தின்றனர். அதற்குச் சினங்கொண்ட தோதவர் “ மாட்டுக் கறி உண்போர் ” எனக் கோட்டரை விரட்டினராம், இப்படியும் ஒரு கதை வழங்குகிறது. கோட்டருக்கும் தோதவருக்கும் இரத்தக் கலப்பு உண்டென்பது அறிஞர் சிலர் கருத்து.

கோட்டர் ஊர்களும் குடிசைகளும் :

கோட்டர் வாழுகின்ற ஊர்கள் கோட்டகிரி அல்லது கோகால் என்று அழைக்கப்படுகிறது. நீலமலையில் உள்ள

கோட்டகிரி, கீழ்க்கோட்டகிரி, தோடநாடு, சோலூர், கெத்தி. குண்டா முதலிய ஆறு ஊர்களிலும் நீலமலையின் வடமேற்கு அடிவாரத்தில் உள்ள குடலூர் என்ற ஊரிலும் கோட்டர்கள் வாழ்கின்றனர். கோட்டர் வாழுகின்ற குடிசைகள், மண், மரம், கல் என்பன கொண்டு அமைக்கப்பட்டவை. கூரை ஓலை, ஓடு என்பனவற்றால் வேயப்பட்டிருக்கும். குடிசையிலே படுக்க ஒரு பகுதி, பிற பொருள்கட்கும், புழக்கத்துக்கும் மற்றொரு பகுதி என இரு பகுதிகள் இருக்கும். ஒவ்வொரு குடிசையின் முன்பும் இருமருங்கும் திண்ணைகள் இருக்கும். அவற்றி லமர்ந்துகொண்டு கோட்டர்கள் சுருட்டுப் பிடிப்பர், குடிமயக்கத்தில் அவற்றிலே கோட்டர்கள் கிடத்தலும் உண்டு. குடிசைக் கதவுகளிற் சில, சிற்ப வேலைப்பாடு உடையவை. தாமரை, மீன், பூ முதலியன வெட்டப்பட்ட கற்றூண்கள் கோட்டகிரியில் உள்ளன. இவ்வேலைப்பாடுகள் மலையின் கீழிருந்து வந்த பிற தச்சரால் செய்யப்பட்டிருக்கும் என்பது அறிஞர் திரு. பிரீகர் கருத்தாம். சோலூர் எனப் படும் குர்குழி என்ற ஊர்தான் கோட்டரின் பழைய ஊர் என்றும், இவ்வூர்க்கோட்டர்கள் தோதவர்க்குப் பிறந்தவர் என்பதும் படகரின் கருத்தாம். தோதவரது பால் பண்ணைகளில் உள்ள சிறு தெய்வங்கள் போல குர்குழியிலும் உள்ளன. கோட்டரது வேறு எந்த ஊரிலும் கற்சிலைகள் இல்லை.

கோட்டர் மொழி தமிழும் கன்னடமும் கலந்த ஒன்றும். படகரும் தோதவரும் தமிழ்ச்சொற்களை வேறுபடுத்தி உச்சரிக்க, கோட்டரோ நம்போலவே உச்சரிக்கின்றனர்.

கோட்டர் பழக்க வழக்கங்கள் :

கோட்டர் வாழும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் பெரும்பாலும் மூன்று மூன்று தெருக்கள் இருக்கும். கோட்டர் மொழியில் கீரி என்றால் தெரு என்று பொருள். கோட்டர் தெருக்கள் தென் வடலாக அடுத்தடுத்து இருக்கும் போலும். அதனால் தான் அவர்கள் அந்த மூன்று தெருக்கட்கும் மேல் கீரி, நடுக் கீரி, கீழ் கீரி என்று அழைக்கின்றனர் என எண்ணலாம். இந்த மூன்று தெருக்களிலே ஒன்றில் "சாமியாடி" என்பவர்

வாழ்வர். இவர்களுக்குத் 'தெற்காரன்' 'தேவாடி' என்ற வேறு பெயர்களும் உண்டு. மற்ற வேறு இரண்டு தெருக்களுள் 'முந்தக்கண்ணார்' என்னும் பூசாரிகள் வாழ்வர். ஒரு தெருவி லுள்ள மக்கள் தம்மை ஒரே குடும்பத்தினராக எண்ணித் தம்முள் பெண் எடுப்பதும் கொடுப்பதும் வைத்துக்கொள்வ தில்லை; தெருவிட்டுத் தெரு மண உறவு கொள்வர். இக் கட்டுப்பாடுகளை மீறித் திருமணம் செய்தாலும் அவர்கள் உள்ள அமைதி அடையார். கீழைத் தெருமக்கள் நடுத்தெரு, மேலைத்தெரு ஆகிய இரு தெரு மக்களோடும், நடுத்தெரு மக்கள் மேலைத்தெரு மக்களோடும், திருமண உறவு கொள்வர். முதல் மனைவியைக் கீழைத்தெருவில் கொண் டால் இரண்டாம் மனைவியை மேலைத்தெருவில் கொள்வர். ஆனால் இந்தக் கட்டுப்பாடு காலப்போக்கில் நிலை தளரலா யிற்று. சோலூரில் நான்கு தெருக்கள் உள்ளன. அவை பின் வருமாறு :—(1) அம்கீரி—நெருங்கியுள்ள தெரு (2) கீக் கீரி—கீழைத்தெரு (3) கொரக்கீரி—மற்றொரு தெரு (4) அக்கீரி—அந்தத் தெரு. நான்கு தெரு மக்களும் இருபிரிவின ராகப் பிரிந்து, தத்தம் பிரிவினுள் மண உறவு விலக்கிப் பிற பிரிவொடுமண உறவு கொள்வர். அஃதாவது, அம்கீரியினரும், கீக்கீரியினரும் ஒரு பிரிவினர் ; கொரக்கீரியினரும், அக்கீரி யினரும் ஒரு பிரிவினர். இந்த இரு பிரிவினருமே மணஞ் செய்துகொள்வர்.

தவறான வழியிலே பெண் உறவு கொள்ளல் கோட்டரால் வரவேற்கப்படுகிறது. ஒவ்வோர் இளைஞனும் ஒரு குறிப் பிட்ட வயதில் பெண் நோய் வாங்கா விடில் அவனைப் பிற கோட்டர் எல்லாம் ஏளனம் பண்ணுவராம். பிற கன்னியரைக் காணல், அளவளாவுதல், கூடல் கோட்டர்க்குள்ளே அடிக்கடி நிகழும். இதனைக் கோட்டர் தவறாகக் கருதுவதில்லை.

கோட்டர்கள் பார்ப்பதற்குக் கோரமாக இருப்பர். அவர் உணவு உண்பதில் நாகரிகம் அறியாதவர். பிற விலங்குகள் செத்துப் புழுத்து அழுகிக் குளு குளு என்று இருந்தாலும் சரி; கோட்டர்கள் அவற்றை உண்பர். ஒரே பல் குச்சியை நாள் கணக்காகப் பயன்படுத்துவர். கோட்டர் ஊர்களில்

கொத்தியுடன் வயலுக்குச் சென்று வேலை செய்வர்; மாலை யில் வீடு திரும்புவர். இப்பெண்டிர் கூடையும் முடைவர்; பாளை சட்டிகளும் வளைவர். ஒவ்வொரு வீட்டின் முன்னரும் பாளை வளையப் பயன்படும் சக்கரங்கள் இருக்கும். தோதவரும் படகரும் தமக்கு வேண்டிய மண்பாண்டங்களைக் கோட்டரிடமிருந்தே பெறுகின்றனர். தோதவரின் பால் பண்ணைக்கு வேண்டிய பால் தாழிகளைச் செய்வோர் கோட்டரே.

குருமார் :

கோட்டரின் குருமார் முந்தக்கண்ணாரும் (முண்டக் கண்ணாரும்) தெற்காரரும் ஆவர். இந்த இருவருள்ளும் முந்தக்கண்ணார் உயர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றனர். ஓர் ஊருக்கு இரு முந்தக்கண்ணாரே பூசாரிகளாக இருக்கலா மாம். அவரும் வெவ்வேறு தெருக்களில்தான் குடியிருக்க வேண்டுமாம். தெற்காரர் எத்தனை பேர் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். குருமார்கள் மனைவி இழந்தவராக இரார். மனைவியை ஒரு குரு இழந்துவிட்டால் அத்தோடு அவனது குரு பதவியும் போய்விடுமாம். மற்றோர் புதுமையான வழக் கம் ஒன்று இந்தக் குருமாரிடம் காணப்படுகிறது. அதாவது, இக் குருமார் எருமையின் இறைச்சியை உண்ணலாமாம். எருமைப்பாலைக் குடிக்கக் கூடாதாம்! பசுவின் பாலைக் குடிக்கலாமாம், பசுவின் இறைச்சியை உண்ணலாகாதாம் !

கோட்டர்கள் பசுவிலே பால் கறக்க அனுமதிக்கப் படுதல் இல்லை. உள்ளூர்ப் பூசாரிக்கே பால் கறக்கும் உரிமை உண்டு. அவன் தரும் பாலைத்தான் கோட்டன் குடிக்க வேண்டும். ஆனால், கோட்டன் பிற ஊர்களிலிருக்கையில் வேண்டிய அளவு பாலைக் குடிக்கலாம். முந்தக்கண்ணான் பசுவில் பால் கறக்கும் கடமையோடு சிறு தெய்வ வழிபாடும் நடத்தி வைப்பான்; விதைப்பு அறுவடை முதலியவற்றின் சடங்குகளையும் செய்வான். இப்பூசாரி, கடை கோலால் உண்டான தீயை உடைந்த பாளையில் காத்து வைத்துப் பயன்படுத்துவான். இந்தத் தீயைத் தவிர வேறு தீக்குச்சி களை இவனோ, தெற்காரனோ பயன்படுத்துவதில்லை. ஆனால்,

ஒரு வேறுபாடு. தெற்காரன் தீக்கடையான், கடைந்துண்டான நெருப்பை முந்தக்கண்ணாண்டம் வாங்கிக்கொள்வான். இந்தக் குருமார் தம் வேலைகளைத் தவிரப் பிறர் வேலைகளைச் செய்வது இல்லை. இக்குருமார் தோதவரின் இழவு வீட்டுக்கும், மாத விலக்கு ஆன வீட்டுக்கும் போதல் அறவே கூடாது.

புதிய குருமார்:

முந்தக்கண்ணான் பதவியிலே காலி ஏற்பட்டால் கோட்டர்கள் புதிய குருமாரைத் தெரிந்தெடுக்கத் தெற்காரன் துணையை நாடிச் செல்வர். தெற்காரன் மீது உடனே தெய்வம் வரும். தெய்வமுற்ற அவன் சொல்லும் பெயரினனே குருமார் பதவியைப் பெறுவான். அங்ஙனம் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட குருமாருக்கு மூன்று திங்கள் கோட்டர் வீடுகளிலே விருந்துகள் நடத்தப்படும். இந்த விருந்துக் காலத்திலே, அக்குருமார் தன் மனைவியோடோ வேறு பெண்ணோடோ நேரடியாகப் பேசுதல் கூடாது; அதற்கென அமர்த்தப்பட்ட ஒரு பையன் மூலமே பேசுதல் வேண்டும். இந்த மூன்று திங்களும் குருமார் வெறுந் தரையில்தான் உறங்குதல் வேண்டும். விழாக் காலங்களிலும் தெற்காரனும் முந்தக்கண்ணானும் தம் மனைவியரோடு பேசுதல் இல்லை. இதற்குக் காரணம் தீட்டு ஏற்பட்டுவிடும் என்ற அச்சமே. தம் உணவைக்கூட இவர்களே சமைத்துக்கொள்வர்.

விதைப்புச் சடங்கு, தை அல்லது மாசி மாதத்தில் செவ்வாய் அல்லது வெள்ளிக்கிழமையில் நடத்தப்படும். விழா நடைபெறும் நாட்களில் பூசாரி புலால் உண்ணான்; மனைவியோடு நேரடியாகப் பேசான்; சடங்குக்கு முன்னால் உள்ள ஞாயிற்றுக்கிழமையில் ஒரு கிராலில் பசுக்களை வரிசையாக நிறுத்திப் பால் கறப்பான். கறந்த அப்பால் நல்ல நிமித்தம் ஏற்பட்டால் புளிக்காதாம். தீநிமித்தம் ஏற்பட்டால்தான் புளிக்குமாம். அவ்வாறு பால் புளித்துவிட்டால், பூசாரி தீட்டுப்பட்டுவிட்டான் என்று கருதப்படும். பின் சடங்கன்று பூசாரி ஓடையிலே குளித்துவிட்டு, ஒரு பையனுடன் காட்டுக்காவது வயலுக்காவது செல்வான், பின்னர் கடவுளை வழிபடுவான்; ஒரு குழி தோண்டுவான்:

அக்குழியில் சில கேப்பை விதைகளைத் தூவுவான். இதற்கிடையில் கோட்டர் அனைவரும் கோயிலுக்குச் சென்று கோயிலைக் கழுவிவிடுவர். பிறகு பூசாரியும் பையனும் வந்து வெற்றிலை, தேங்காய் முதலிய பூசைப் பொருள்களை வைத்து வழிபடுவர். சிலபோது தெற்காரன் மேல் தெய்வம் வரப்போவதை அறிவிக்குமாம். வழிபாடு முடிந்த பின்னர் எல்லோரும் பூசாரியோடு அவன் வீடு சென்று அவன் தரும் சிறிது பாலையும் உணவையும் பெறுவர். மூன்று திங்கள் கழித்து ஒரு நன்னாளில் இதே போன்று மீண்டும் ஒருமுறை சடங்கு நடத்தி அறுவடை செய்தல் வழக்கம். கோட்டர் தெய்வங்கள்:

கோட்டர்கள் பல தெய்வ வணக்கம் உடையவர்கள். மலையாளத்தை ஒட்டிய குடலூர்ப் பகுதிகளில் வாழ்கின்ற கோட்டர்கள் தமது பகுதியிலுள்ள காமதராயன், மாகாளி, விட்டகரச்சாமி, அடிரால், உடிரால் ஆகிய தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். இவற்றோடு, மலையாள நாட்டுத் திருவோண விழாவிலும் கோட்டர் கலந்துகொள்ளுகின்றனர். காளி என்பவள் வாந்தி பேதியைத் தருவதாக இம்மக்கள் நம்புவதால் அவளையும் உலகத்தாய் எனக்கூறி வழிபடுகின்றனர். வைகுரியைத் தருவதாகக் கருதும் மாரியம்மனையும் இவர்கள் வணங்குகின்றனர். இவ்விரு தெய்வங்கட்கும், பலி கொடுத்து விழா நடத்தல் கோட்டர் வழக்கமாம்.

கோட்டகிரிக்குச் சற்றுத் தொலைவில் ஒரு மாகாளி கோயில் உள்ளது. அங்கு ஒரு குத்துக்கல் உண்டு. இங்கே ஆண்டுதோறும் திருவிழா நடக்கும். விழாவில் பூசாரி தெய்வமுற்று வெறியாடல் உண்டு. அப்போது, செம்மறியாடு, கோழி முதலியன பலியிடப்படும். இத்தெய்வங்களைப்பற்றிப் பல கதைகள் உண்டு. ஆனால், கல்வி கற்ற இக்காலக் கோட்டர்கள் இந்தக் கதைகளையும் தெய்வ வழிபாடுகளையும் இழிவாகக் கருதுகின்றனர்.

ஆண்டுவிழா :

நாம் கொண்டாடும் பொங்கல் விழாப் போன்றதே இந்த விழா. தமக்கு நல்ல அறுவடை தந்தமைக்காகவும்

மேலும் நல்ல விளைச்சலைத் தருவதற்காகவும், இன்னும் பல நன்மைகளை அளிப்பதற்காகவும் கோட்டர்கள் காமத ராயனுக்கு எடுக்கும் விழாவே ஆண்டுவிழாவாகும். இவ் விழா சிறப்பாகவும் பேரளவிலும் கொண்டாடப்படும். இந்த விழா கொண்டாடப்படும் நாள் தைத் திங்களிலே வருகின்ற முழுமதிக்கு அடுத்த திங்கட்கிழமை ஆகும். இந்த விழா பல நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும். அத்தனை நாட்களும் கோட்டருக்கு விடுமுறை நாட்களே. இவ்விழாவின் போது கோட்டர்கள் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கலந்து ஆடிப் பாடிக் கூத்தாடி இன்பத்தில் திளைப்பர். இவ்விழாவிலே படகரும், மணியகாரரும் வந்து சேரவேண்டும். அவர் வரா விட்டால், அச் செய்கை தங்களின் சொந்த மதிப்புக்கு அவர்கள் விட்ட அறைகூவல் எனக் கோட்டர் எண்ணுவர். பெருஞ் சினங்கொள்ளுவர். அச்சினத்தால், படகர்க்குக் கோட்டர்கள், ஏர் முதலிய கருவிகளும், மண்பாண்டங் களும் தரமாட்டார்கள்.

இந்த விழா — பெருவிழா பன்னிரண்டு நாட்கள் நடைபெறும்.

கோட்டர் கூத்தாட்டம்:

இந்தப் பெருவிழாவைப்பற்றி திரு. எமில் கமிடர் என்பவர் விளக்கமாகக் கூறியுள்ளார்.

அத்தனை விழா நாட்களிலும் பெருவிருந்து நடக்கும். மாலையில் கடவுள்வழிபாடு நிகழும். இரவிலே கோயிலுக்கு முன்னர் மூட்டப்பட்டுள்ள தீ முன்னர் கூத்து நிகழும். கடைசி நாளிரவுமட்டும் ஆடவரைப்போல, பெண்டிரும் கூத்தாடுவர்.

இருள் கவிந்த பின்னர் கோயிலின் முன்புறத்தே தீ வளர்க்கப்படும். அத் தீவெளிச்சத்தில் பலவிதமான வாத்தியங்கள் முழங்கும். தீயைச்சுற்றி முதியவரும் இளையவரும் கலந்து அரைவட்டமாக நிற்பர். பின்கையைத் தூக்கிப் புது மையானதோர் ஆட்டம் ஆடுவர். பிறகு அக் கூத்துக் கூட்டம் மெதுவாக முன்னேக்கி நகரும். அப்போது 'ஆவ்! ஆவ்!' என ஒருவன் கத்துவான். முடிவில் எல்லோரும் ஒன்று

போல் “ ஆவ் ! ஆவ் ! ” எனக் கத்துவர். இவர்களைச் சுற்றிலும் கோட்டர் நின்றுகொண்டிருப்பர். கோட்டரின் தனிப்பட்ட அழைப்புப் பெற்ற படகர் ஒரு பக்கம் தீ வளர்த்து உயரமான ஓரிடத்தில் அமர்ந்து ஆட்டத்தைக் களிப்பர். சிறிதுபொழுது சென்றபின் நாட்டியம் முடியும்; வளையம் கலையும்; வாத்தியக்காரர்கள் தம் கருவிகளைத் தீயில் காட்டிச் சூடுதேற்றுவர். சூடாகியதும், மறுபடியும் வாத்திய ஒலி கிளம்பும். ஆனால் புதியபண் ஒலிக்கும். முதலிலே குழல் ஒலிக்கும். அதைத்தொடர்ந்தே பிறவும் ஒலிக்கும். என்றாலும் எல்லாத்துணைக் கருவிகளும் இரண்டாம் முறை ஒலிப்பதில்லை. இக்கூத்தில் ஆடவரோடு பெண்டிரும் அரைவட்டத்தில் நின்று ஆடுவர். பெண்டிர் அரை வட்டத்தைத் தொடர்ந்து ஆடவரும் நின்று முழுவட்டமாக்குவர். பிறகு வட்டம் மெதுவாக நகர்ந்து செல்லும்பொழுது ஒவ்வோர் ஆடவனும் இடமிருந்து வலமும், வலமிருந்து இடமுமாகச் சுற்றிச் சுற்றி வட்டத்துட் சென்று சென்று வெளிவருவான். ஆடவரைவிடப் பெண்டிரே கலையழகு பொருந்த ஆடவல்லவர்; பெண்டிர், தீயை வணங்கிய பின்னரே ஆடத்தொடங்குவர். ஆடவர் இந்தக்கூத்தில் சிறப்புடை எதுவும் அணிவதில்லை. இளமையும் எழிலும் இல்லாப் பெண்டிர் மட்டும் காலிலும் கழுத்திலும் கையிலும் பலவித நகைகளை அணிந்து கொண்டிருப்பர். மூன்றாம் கூத்தில் பெண்டிர் மட்டுமே ஆடுவர். இங்கு ஆடு முன் ஒத்திகை பார்த்தலும் உண்டாம். ஏனைய நாட்களைவிட இந்த விழா நாளின் போது அதிக மகிழ்ச்சியாக அந் நங்கையர் தோன்றுவர்.

தோதவர் நெய்யும், கோட்டர் தானியமும் :

ஆண்டுக்கொருமுறை தோதவர்கள் பலரும் ஒருவனைத் தொடர்ந்து தலையில் நெய்யைச் சுமந்து கொண்டு கோட்ட ஊருக்குச் செல்வர். கோட்டர் ஊரின் தோட்டத்தில் “ தியுப் புலி ” எனப்படும் கோட்டக் குருமார் இருவர் நிற்பர். அக்குருமார் கையில் “ மு ” எனத் தோதவரால் அழைக்கப்படும் கிண்ணம் ஒன்று தானியத்தோடு காணப்படும். ஏனைய கோட்டர்கள் எல்லோரும் ஊருக்கு வெளியே வருவர். ஒ